

ARGO

Ediční plán 2016
jaro / léto

Nakladatelství

Slovo nakladatele	3
Nejočekávanější tituly JARO/LÉTO 2016	4
Beletrie mimo edice	20
Publicistika	44
Životopisy	45
Reedice oblíbených titulů	49
AAA – Edice angloamerických autorů	55
JJ – Edice Jiný jih	57
SSP – Edice současná světová próza	58
Česká beletrie	60
Česká poezie	62
Thrillery a detektivky	63
Sci-fi a fantasy	70
Komiks	80
Literatura pro děti a mládež	82
Edice Mýty, pohádky a legendy	90
Odborná a populárně naučná literatura	91
Populárně naučná literatura mimo edice	92
Edice Folkloristika	100
Edice Aliter	101
Edice ZIP	102
Historická literatura	106
Historie mimo edice	107
Edice Ecce Homo	110
Edice Každodenní život	112
Edice Historické myšlení	113
Edice Memoria medii aevi – Paměť středověku	114
Edice Itineraria	115
Abecední seznam autorů	117

Vážení čtenáři,

nový ediční plán na jaro a léto 2016 je na světě. A je to opět bumbříček, ve kterém si vám troufáme nabídnout novinky ze široké palety beletristických i non fiction titulů, tradičně s důrazem na překlady důležitých a oceňovaných zahraničních titulů posledních let, a to zejména z angloamerické oblasti. Protože i v letošním roce vydáme přibližně 180 novinek, rozhodli jsme se v katalogu neuvádět nová vydání evergreenů, které se stále těší vašemu zájmu. Za všechny jmenujme například knížky Douglase Adamse či Sergeje Lukjaněnka, jež si po mnoha letech, co je Argo vydává, zaslouží nový a moderní kabát.

Aktivity nakladatelství ale nekončí pouze u vydávání knih, a tak vás s námi čeká nejedno setkání. Na Světě knihy jsou letos hlavními hosty státy Skandinávie. Podepsat si budete moci nechat nejen Porodní bábu Katji Kettu (a její novinku Sběratel dýmek, ze které se bude číst na letošní Noci literatury), ale také skvělou povídkovou knihu Na hraně Dorthy Norsové. Knihy obou autorek patří k tomu nejlepšímu, co severská literatura v současnosti nabízí. Zároveň společně s Českým centrem uvedeme výstavu ilustrací ke knize inuitských pověstí O Igimarasussukovi, který jedl své ženy.

Letošní léto pro nás bude v něčem nové. Argo je partnerem literárního programu Meltingpot v rámci Colours of Ostrava, takže přivezeme naše autory na sever Moravy, kde proběhne několikadenní svátek čtení a diskusí. Hlavní hvězdou bude bez nejmenších pochyb Robert Fulghum, který do Česka přijede už v červnu, aby představil svou novou knihu Poprask v sýrové uličce v projektu LiStoVáNí Lukáše Hejlíka. Na Colours of Ostrava vám dále představíme ruského historika Andreje Zubova, autora dvousvazkových Dějin Ruska, amerického investigativního novináře Stevena Lee Myerse s knihou Nový car – Vzestup a vláda Vladimira Putina, německého komiksového kreslíře Reinharda Kleista, kterému v loňském roce u nás vyšel komiks Boxer, přijede i belgický esejista Pieter de Buysser, který v Ostravě představí knihu Řezači kamene, britská spisovatelka Helen Oyeyemi s knihou Dívka jménem Boy a irský básník Justin Quinn, autor knihy Mezi vilami. Z českých autorů do Ostravy vyrazí komiksoví autoři Jan Novák a Jaromír 99 s knihou Zátopen a Zdeněk Ležák a Michal Kocián představí dvoudílný historický komiks Stopa legionáře. Nebude chybět ani Alice Horáčková s knihou rozhovorů 7× ve vedlejší úloze a vědu pojede za Argo popularizovat Markéta Baňková se svou knihou Maličkost.

Na závěr vám chceme poděkovat za dosavadní přízeň, protože bez čtenářů, kteří by kupovali naše knihy, bychom rozhodně knihy nevydávali v takovém radostném tempu a množství.

Vaše ARGO

DONNA TARTTOVÁ

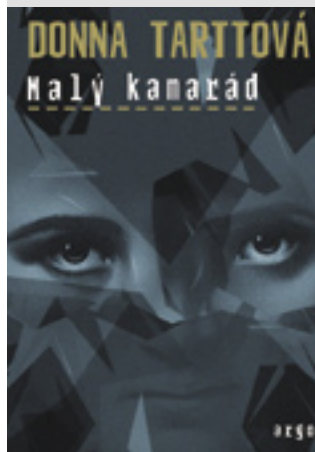
Donna Tarttová (* 1963) patří k nejuznávanějším americkým autorům současnosti, přestože napsala zatím jen tři romány, *Tajná historie* (The Secret History, 1992), *Malý kamarád* (The Little Friend, 2002) a *Stehlík* (The Goldfinch, 2013). Její psaní charakterizuje vypravěčská poctivost, myšlenková hloubka a neuspěchaná prokomponovanost – ne náhodou vznikl každý z jejích románů dlouhá léta. Za své dílo obdržela Donna Tarttová řadu ocenění, včetně nejprestižnější americké literární ceny, Pulitzer Prize. Její knihy byly přeloženy do jednatřiceti světových jazyků.

MALÝ KAMARÁD

Přeložila Lucie Johnová

Donna Tarttová ve svém druhém románu *Malý kamarád* (po němž následoval světoznámý román *Stehlík*, za který v roce 2014 získala Pulitzerovu cenu) brilantně zachycuje dusivou atmosféru upadajícího jižanského městečka, kde stále doutnají rasové a společenské konflikty, ze slávy bývalé honorace zbyly už jen trosky a pod zdánlivě ospalým povrchem číhají skryté hrozby.

V městečku Alexandrie ve státě Mississippi dojde k tragédii – na Svátek matek je devítiletý Robin Cleve nalezen oběšený na stromě na zahradě před domem svých rodičů. Jeho vražda není nikdy objasněna a rodina se ze ztráty jediného syna nikdy nevzpamatuje. O jedenáct let později se do pátrání na vlastní pěst pouští chlapcova mladší sestra Harrieta, které v době neštěstí nebyl ještě ani rok. Uzavřené, ne právě milé a až nezdravě inteligentní děvčátko, k jehož vzorům patří kapitán Scott, Harry Houdini a Sherlock Holmes, se o prázdninách rozhodne, že s pomocí svého jediného kamaráda Hellyho bratrova vraha nejen najde, ale také náležitě potrestá. Co na tom, že většina pamětníků odmítá o celé záležitosti mluvit, že těch pár svědectví, která děti přece jenom získají, nepůsobí zrovna spolehlivě a že chybějí jakékoli důkazy? Pátrání, které zpočátku vypadá jako celkem nevinná dětská hra, se záhy zvrtné v nebezpečné dobrodružství, při němž se dá snadno přijít k úhoně. Zvlášť když malí mstitelé zkříží cestu vyřinutému místnímu výrobci drog a několika dalším členům jeho poněkud zvláštní rodiny.

” Ukázka:

Harrieta si právě procházela poznámky v zápisníku, když se k ní otevřeným oknem donesl ze zahrady před domem hlasitý výkřik a vzápětí Allisonino volání: „Harrieto! Harrieto! Pojď sem honem!“

Vyskočila, nohou zašoupla zápisník pod postel, seběhla do přízemí a vyřítla se ze dveří. Allison stála na chodníku a plakala, vlasy jí přitom spadaly do obličeje. Harrieta už byla v půli cesty k ní, když si najednou uvědomila, že je bosa a beton je příliš rozpálený, a tak po jedné noze doskákala – kymácivě, nakloněná na jednu stranu – zpátky k verandě.

„No tak pojď sem! Pospěš si!“

„Musím si vzít boty.“

„Co se to děje?“ objevila se v kuchyňském okně Ida Rhewová. „Co to tam vyvádíte?“

Harrieta vydusala nahoru po schodech a vzápětí v sandálech seběhla zpátky dolů. Než se stačila zeptat, o co jde, vyrazila vzlykající Allison k ní, popadla ji za ruku a vlekla ji na ulici před dům. „No tak dělej! Pospěš si! Dělej!“

Harrieta co nejrychleji klopytala vedle ní. V sandálech se běželo těžko. Pak se Allison

najednou zastavila, plakát však nepřestala, jen volnou paží mávla ke středu ulice, kde sebou něco s bolestným pískáním škubalo.

Harriete chvíli trvalo, než jí došlo, na co se dívá: byl to kos, který jedním křídlem uvízl v kaluži asfaltu. Druhým křídlem zběsile tloukl kolem sebe a Harrieta ke své hrůze zjistila, že tomu vrřkajícímu stvoření vidí až do krku, až k modrým kořenům špičatého jazyka.

„Udělej něco!“ vzlykala Allison.

Harrieta netušila, co by to mělo být. Vyšla se ke kosovi, ale vzápětí vyděšeně ucouvla, protože jakmile pták zahlédl, že se k němu blíží, pronikavě zavřeštěl a zuřivě zabušil křivým křídlem.

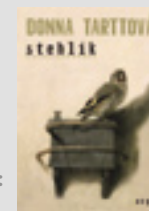
Na verandu u svého domu se vyšourala paní Fountainová. „Nechte toho ptáka na pokoji,“ zavolala na ně tenkým, popudlivým hlasem, nežetelná postava za síťováním dveří. „Je nebezpečný.“

Harrieta se srdcem až v krku natáhla ruku ke kosovi, ale několikrát zase ucukla, jako by se pokoušela sáhnout na žhavé uhlí. Bála se ho dotknout, a když ji na zápěstí zašimrala špička křídla, mimoděk ruku zase stáhla.

„Dokážeš ho vysvobodit?“ vyjekla Allison.

Již vyšlo:
Stehlík

Připravujeme:
Tajná historie

” Druhý román Donny Tarttové patřil k nejočekávanějším knihám poslední doby – a vysoká očekávání rozhodně neklamal. Tarttová v něm opět předvádí svůj jedinečný vypravěčský talent i schopnost precizně zkoumat lidskou povahu a morálku... *Malý kamarád* se vyznačuje emocionální hloubkou, působivou groteskností i vynikajícím rytmem a nabízí mimořádně uspokojivý čtenářský zážitek.“

– Publishers Weekly

ROBERT FULGHUM

Životopisci uvádějí, že nasbíral pestré životní zkušenosti a k psaní se dostal v podstatě náhodou. Nikoli však nelogicky: jako praktický umělec slova působil třeba coby folkový zpěvák nebo unitářský pastor. Ale vedle toho byl i kovbojem, barmanem nebo obchodním agentem. Řada jeho textů vznikla právě pro potřeby jeho evidentně netuctové pastorační činnosti.

POPRASK V SÝROVÉ ULIČCE

Přeložil Jiří Hrubý

Robert Fulghum tak, jak ho známe a máme rádi. Je čím dál starší, moudřejší, ale smysl pro humor ani v nejmenším neztrácí. Utvrdí vás v tom, že každý den je plný zázraků, které člověk vidí, jen když chodí po světě s otevřenými očima i srdcem. Navíc se dozvíte spoustu nových věcí o strakách, historii Santa Fé, keramice i tělesných pochodech. A už jste někdy tančili s orangutankou?

„ Ukázka:

Moab ve státě Utah, supermarket v půli prose.

Klučina, asi tak pětiletý, předvedl hysterický záchvat u regálu se sýry.

Nestál o sýr, chtěl čokoládovou tyčinku, a to HNED!

Jeho matka si ho nevšímala.

A tak vytáhl eso z rukávu a začal vyvádět – ječel, lehl si na zem a kopal nohama.

Všichni, kdo si chtěli koupit sýr, se někam vytratili.

Kluk řval ještě hlasitěji.

Kdysi jsem při podobných supermarketových melodramatech býval rodičem i dítětem, a tak mi bylo jasné, že se to může zvrhnout v něco hodně nepěkného.

Měl jsem chuť toho kluka varovat: *Dej si majzla, nebo ti máma napláčá.*

Matka se otočila.

Stála bez hnutí, mlčela a dívala se na něho.

Už je to, chlapče, tady, napadlo mě. Máš to spočítané.

Matka si klekla, aby se dostala na jeho úroveň.

Kluk byl jak neřízená střela. Hulákal, kopal kolem sebe, svíjel se.

Matka se nad ním beze slova sklonila a celé ho jej ukryla v náruči; tak pevné sevření by nezvládl ani dospělý humr.

Zvolna... tu příšeru zdvihla ze země.

Kluk vytáhl z rukávu další eso: celý zplihnul, kňučel, tekly mu slzy, sliny i nudle...

Upustí ho na hlavu, říkal jsem si.

Nebo ho hodí mezi ty sýry.

Matka na to šla po svém.

Zvolna... kluka zdvihla do vzduchu, držela si ho pár centimetrů před obličejem a řekla potichu a nesmírně něžně:

„Ty si... Bobby... potřebuješ... odpočinout.“

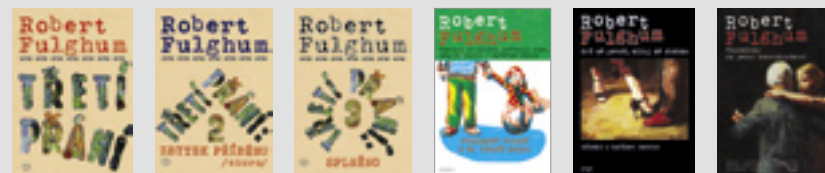
Pak mu dala pusu na obě tváře, utřela mu slzy a moc něžně ho objímala.

Kluk už byl zticha a zavrtal se mámě pod bradu.

Nechala tam nákupní košík a vyšla mezi regály do zasněženého dne.

Již vyšlo:

Všechno, co opravdu potřebuju znát, jsem se naučil v mateřské školce, Už hořela, když jsem si do ní lehal, Ach jo, Možná, možná ne, Od začátku do konce, Opravdová láska, Slova, která jsem si přál napsat sám, Třetí přání, Třetí přání 2: zbytek příběhu, Třetí přání (splněno), Co jsem to proboha udělal?, Něco z Fulghuma I, II/From Fulghum I, II, Věčná dobrodružství Kapitána Školky – Evina knížka, Drž mě pevně, miluj mě zlehka

KRISTIN HANNAHOVÁ

Kristin Hannahová se narodila v roce 1960 v Kalifornii, od svých osmi let žila ve státě Washington. Chvilu pracovala v reklamní agentuře, poté studovala práva. Když jí maminka předpověděla, že se stane spisovatelkou, nevěřila jí, ale začala si dělat poznámky ke svému prvnímu románu. Během těhotenství se k poznámkám vrátila, napsala první knihu a zanedlouho se stala profesionální spisovatelkou. Její román *Cesta svatojánských mušek* (2008, č. 2010) se stal nečekaným bestsellerem. Její poslední kniha, historický román *Slavík*, vyšla v roce 2015 a dočkala se nejen pochvalných recenzí, ale i obrovského nadšení u čtenářské obce.

SLAVÍK

Přeložila Klára Šumová

„V lásce poznáváme, jací bychom chtěli být. Ve válce poznáme, jací jsme.“

Francie 1939. V tiché vesničce jménem Carriveau se Vianne Mauriacová loučí se svým manželem Antoinem, který byl povolán do zbraně. Vianne nevěří, že by skutečně mohlo dojít k válce, jenomže Němci vpadnou do Francie a země je rázem plná nepřátel, tanků a bojových letadel. Když se pak ve Viannině domě usadí německý kapitán, musí osamělá žena vycházet nepříteli vstříc, jinak přijde o vše. Bez jídla i naděje čelí nelehkým rozhodnutím, v nichž jde o život či smrt nejen její a jejích blízkých.

Viannina sestra Isabelle vidí situaci v zemi mnohem realističtěji a tuší, k čemu se schyluje.

Válečný konflikt nabírá na intenzitě, Němci se blíží k Paříži a Isabelle se přidává k tisícům krajanů, kteří si musí zachránit život bezhlavým útekem z hlavního města. Cestou se seznámí s komunistou a partyzánem Gaëtanem a na pozadí válečného běsnění se do něj zamiluje. Gaëtan ji však zradí, a tak se Isabelle přidá k odbojovému hnutí a smysl života najde v pomoci druhým.

Úspěšná americká spisovatelka Kristin Hannahová v románu *Slavík* vykresluje panorama světového válečného konfliktu a vyzdvihuje do popředí intimní stránky této významné historické události: nabízí pohled na ženy v době války. Líčí osudy dvou sester, jež rozdělila válka, životní zkušenost, ideály, touhy i vnější okolnosti, sester, které se však nezávisle na sobě vydávají na tutéž cestu – nebezpečnou pouť za přežitím, láskou a svobodou.

” Ukázka:

9. dubna 1995
pobřeží Oregonu

Pokud jsem se za svůj dlouhý život něco naučila, tak tohle: v lásce poznáváme, jací bychom chtěli být, a ve válce pak poznáme, jací jsme. Dnešní mladí chtějí vědět všechno o všech. Myslí si, že každý problém vyřeší mluvením. To moje generace je mnohem uzavřenější. Víme, jak blahodárné je zapominání, jak lákavé mohou být nové začátky.

Na druhou stranu, i já poslední dobou vzpomínám na válku a svou minulost, na lidi, které jsem ztratila.

Ztratila.

To zní, jako bych své blízké někam zložila, nechala je na místech, kam nepatří, a pak byla příliš zmatená, než abych se k nim dokázala vrátit.

Jenomže oni nejsou ztraceni. Nejsou ani na lepším místě. Jsou mrtví. A jak se zvolna blíží ke konci svých dnů, dochází mi, že se nám všechn smutek i lítost usazují do DNA a navždy se tak stávají naší součástí.

Za těch pár měsíců, které uplynuly od smrti mého manžela, a od chvíle, kdy mi stanovili diagnózu, jsem zestárla. Moje pleť připomíná zmačkaný voskovaný papír, který se někdo pokoušel uhladit, aby ho mohl znovu použít. Často mě zrazuje zrak – ve tmě, když mě oslní světla aut, když prší. Nejsem zvyklá, že bych se na své oči nemohla spolehnout, je to frustrující. Možná právě proto jsem se začala ohlížet nazpět. Minulost vidím s jasností, jíž se mé přítomnosti už nedostává.

Ráda bych si myslela, že až odejdu, zaplaví mě pocit pokoje a shledám se se všemi, které jsem milovala a ztratila. Nebo že se alespoň dočkám odpuštění.

Jenomže co bych si nalhávala, že?

Slunce nabíralo na síle, bylo nedýchatelné, dusivé vedro. Děti kňouraly, ženy sténaly. Vzduch naplňoval čpící, hutný pach lidských těl a potu, Isabelle si však na něj už tak zvykla, že si toho, jak jsou ostatní či ona sama cítit, téměř nevšimla.

Kolem třetí hodiny, kdy slunce pálilo nepalčivěji, spatřili, jak kolem nich prochází regiment francouzských vojáků. Muži za sebou vláčeli pušky a pohybovali se neuspořádaně, nešli ve formaci, nepochodovali. Rachotící tank, jenž je doprovázel, drtil všechno, co zůstalo ležet na zemi. Na kapotě mu sedělo několik shrbených francouzských vojáků se svěšenými hlavami a tvářemi bílými jako stěna.

Isabelle pustila Gaëtanovu ruku, zanořila se do davu a prorazila si jím cestu k regimentu. „Jdete špatným směrem!“ křičela na vojáky. Překvapilo ji, jak ochraptěle její hlas zněl.

Gaëtan se vrhnul na jednoho z vojáků. Strčil do něj takovou silou, až muž zavravoral a narazil do pomalu jedoucího tanku. „Kdo bojuje za Francii?“

Voják se zakaleným pohledem zavrtěl hlavou. „Nikdo!“ Pak se ve slunci zablesklo cosi stříbrného a Isabelle uviděla, že Gaëtan drží muže pod krkem nůž. Voják přimhouřil oči. „Do toho. Dělej. Zabij mě.“

Isabelle odtáhla Gaëtana pryč. V očích mu zahlédla tak hluboký vztek, že ji to vyděsilo. Dokázal by to. Klidně by tomu muži podřezal krk. *Otevřeli vězení*, pomyslela si. Byl snad něčím horším než jen zlodějem?

„Gaëte?“ hlesla.

Její hlas dolehl k jeho sluchu. Zavrtěl hlavou, jako by se potřeboval probrat, a sklonil nůž. „Kdo za nás bude bojovat?“ zeptal se s hořkostí. Zvířený prach ho nutil ke kašli.

„My,“ prohlásila. „Už brzy.“

ELEANOR CATTONOVÁ

Eleanor Cattonová se narodila v roce 1985 v Kanadě novozélandským rodičům. Když jí bylo šest let, rodiče se s ní přestěhovali zpět na Nový Zéland, do města Christchurch. Studovala anglistiku na Canterbury University a magisterský diplom získala v oboru tvůrčího psaní na Univerzitě královny Viktorie ve Wellingtonu. V roce 2008 získala stipendium na prestižním lowském spisovatelském workshopu. Debutovala v roce 2008 románem *The Rehearsal* (*Na scéně*, č. 2011), za

který získala několik literárních cen. Její druhý román *The Luminaries* (*Nebeská tělesa*), vydaný v roce 2013, je vyzdvihován pro spletitou formální strukturu a odvážný narativní přístup. Kniha v roce vydání získala Man Booker Prize.

NEBESKÁ TĚLESA

Přeložila Martina Neradová

Píše se rok 1866, prospektor Walter Moody při hledání zlatých nalezišť zabloudí do odlehle komunity na západním pobřeží Nového Zélandu a připleťe se do místnosti, v níž sedí dvanáct mužů. Všechny je spojuje jediná touha: vyřešit řetězec záhadných vražd, které se v okolí poslední dobou udály.

Děj pohánějí děsuplné události v obskurních kulisách: je zde opiové doupě, drogovaná děvka, přízračná loď duchů, mrtvý opilec, ztracený poklad a mladý muž, který se beze stopy propadl pod zem. Každá další kapitola odhaluje střípek vědomostí osvětlujících, co se vlastně v nepřehledném městečku Hokitica událo. Vyprávění v austenovském oblouku střídá perspektivy a v uchvacujícím závěru dojdou všechny záhady vysvětlení.

Autorka novátorsky využívá zvěrokruhu a jeho jednotlivých znamení: každá postava odpovídá jednomu znamení, odráží se v ní vlastnosti danému znamení přisuzované a symbolika nebeských těles tvoří kostru vyprávění v každé kapitole věnované jednotlivým protagonistům. Výsledkem je propracovaný nebeský horoskop, v němž do sebe všechna tělesa bezchybně zapadají a směřují k řinčivému rozuzlení v hodině dvanácté.

Kniha vychází s finanční podporou
Ministerstva kultury České republiky.

” Ukázka:

Moody byl přirozeně pohotový a pozorný. Měl velké šedé oči, upřený pohled a plná, jinošská ústa obvykle našpulená do výrazu zdvořilé starostlivosti. Vlasy se mu stáčely do drobných kudrlin – v mládí mu kadeře padaly až na ramena, ale nyní měl účes s pěšinkou na stranu a kudrlinky přilepené k lebce sladce vonící pomádou, která jejich zlatavou barvu proměňovala v lesklý hnědý odstín. Čelo a tváře měl hranaté, nos rovný a pleť hladkou. Bylo mu necelých dvacet osm let, jeho pohyby dosud neztratily svižnost a přesnost a vyznačoval se oním uličnickým, neposkvrněným elánem, který nesvědčí ani o naivitě, ani o úskočnosti. Projevoval se po způsobu diskrétního a duchapřítomného majordoma, v důsledku čehož se mu často svěřovali i ti nejméně výřeční muži nebo býval vyzýván, aby usmířil znesvářené strany, jež sotva znal. Stručně řečeno, jeho vzhled prozrazoval velmi málo o jeho skutečné povaze a způsoboval, že v něj lidé zpravidla okamžitě vkládali důvěru.

Moody si nebyl nevědom výhod, jež mu jeho neproniknutelný půvab poskytoval. Jako většina přespříliš krásných osob dopodrobna zkoumal svůj odraz a svým způsobem se znal nejlépe zvenčí. Neustále se v některém ze zákoutí své mysli pozoroval zvenčí. V minulosti trávil mnoho hodin ve výklenku své šatny, kde se zhlížel v zrcadle hned natříkrát: z profilu, z polovičního profilu a z ánfasu – Van Dyckův Karel I., jen o hodný kus pohlednější. Byla to soukromá záležitost, kterou by patrně popěl,

neboť s jakou nemilosrdností odsuzují morální kazatelé naší doby takový sebezpyt! Jako by se vnější já nevztahovalo k vnitřnímu, jako by se jeden díval do zrcadla pouze proto, aby se utvrdil ve své aroganci; jako by studium vlastního vzhledu nebylo stejně křehké, náročné a věčně proměnlivé jako jakékoli pouto dvou spřízněných duší. Jakkoli byl Moody vlastní krásou uchvácen, snažil se ji nejenom velebit, ale především ovládnout. Jistě, kdykoli zahlédl svůj odraz, ať ve výloze nebo v tabuli skla po setmění, rozechvěl jej pocit zadostiučinění – ale bylo to zadostiučinění inženýra, který narazí na zařízení, jež sám sestavil, a shledá je skvostným, zářícím, řádně promazaným a fungujícím přesně tak, jak to předvídal.

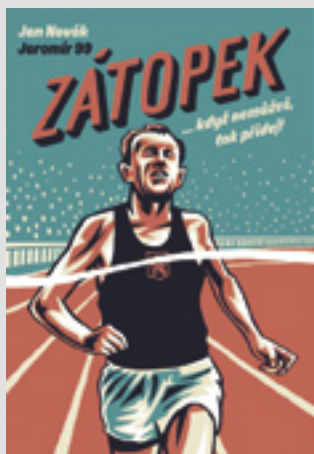
Nyní se viděl mezi dveřmi kuřáckého salonku a věděl, že jeho držení těla svědčí o naprosté vyrovnanosti. Div že se netrásl únavou a útroby měl ztěžklé hrůzou. Jako by v nich leželo olověné závaží. Připadalo mu, že na něj dopadá stín, ba že ho snad dokonce pronásleduje, a naplňoval ho děs. Rozhlížel se po místnosti s výrazem zdvořilého odstupu a úcty. Salonek vypadal, jako by jej někdo postavil po paměti poté, co uplynulo drahně času a mnohé upadlo v zapomnění (železný kozlík, závěsy a římsa patřičně lemuující krb), drobné detaily tu však zůstaly: například fotografie zesnulého královnyina chotě vystřižená z časopisu a připevněná cvoky na zeď obrácenou do dvora, šev uprostřed kulečnickového stolu, který byl v sydneyjském přístavním doku přeříznut napůl, aby vydržel plavbu, na sekretářích komínků starých novin, jejichž stránky pod doteky bezpočtu rukou zteřely a inkoust se rozmazal.

JAN NOVÁK, JAROMÍR 99

Jan Novák (* 1953), přední český spisovatel, překladatel a dokumentarista. V roce 1969 emigroval s rodiči přes Rakousko do USA, žil v Chicagu, nyní je doma opět v Čechách. Jeho román *Zatím dobrý* (2004; Paseka – Argo 2011) byl v rámci ceny Magnesia Litera vyhlášen Knihou roku 2005. V nakladatelstvích Paseka a Argo rovněž vydal biografii Miloše Formana *Co já vím?* (2013) a rozhovor s Johnem Bokem *Život mimo kategorie* (2015). *Zátopek* je jeho debutem na poli komiksu.

Jaromír 99 (* 1963), vlastním jménem Jaromír Švejdlík, je rozkročený mezi světem hudby a komiksu. Proslul jako člen skupin Priessnitz a Umakart i jako kreslíř trilogie *Alois Nebel* (2003). Za autorský komiks *Bomber* (2007) získal cenu Muriel, pro britské nakladatelství Self Made Hero převedl do komiksové podoby Kafkův *Zámek* (2013). Je autorem storyboardů k filmům *Samotáři* (2000), *Jedna ruka netleská* (2003) či *Grandhotel* (2006).

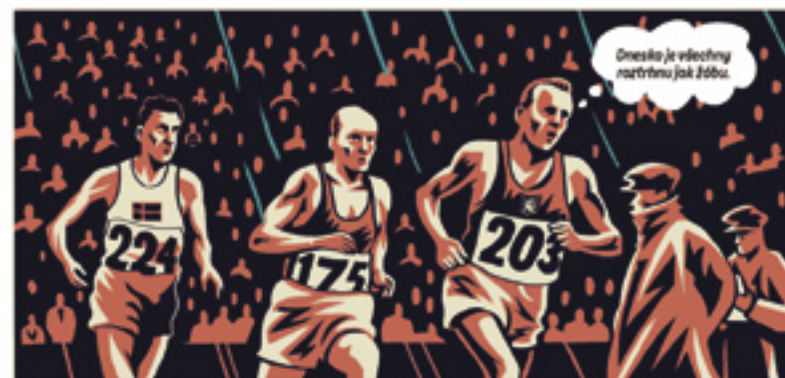

ZÁTOPEK

„Je to hranice bolesti a utrpení, která dělí chlapce od mužů,“ říkal Emil Zátopek. Právě posouvání mezí možností vlastního těla z něj udělalo fenomenálního běžce a jednoho z nejslavnějších sportovců historie. Když na olympijských hrách v Londýně v roce 1948 vyhrál běh na deset kilometrů a na pětikilometrové trati skončil druhý, nepovažoval to za velký úspěch. Z následující olympiády v Helsinkách přivezl tři zlaté medaile a stal se legendou, ale připsal si i důležitější vítězství – postavil se proti režimu za svého svěřence Stanislava Jungwirtha a prosadil, aby vůbec mohl na olympiádu odcestovat. Největší úspěchy Emila Zátopka i jeho seznámení s celoživotní láskou Danou můžeme znovu prožít díky scénáři Jana Nováka a vizuálně opojnému provedení Jaromíra 99.

„Jaromír 99 se předvedl ve formě, jakou jsme u něj ještě neviděli. A díky Novákovi to není jen příběh o závodění s možnostmi lidského těla, ale i s politickou mocí.“

– Jakub Sedláček, šéfredaktor nakladatelství Paseka

STEVEN LEE MYERS

Steven Lee Myers je americký investigativní novinář, který od roku 1989 pracuje v listu *The New York Times*. Od roku 2002 strávil během dvou pobytů více než sedm let jako zahraniční korespondent v Rusku a referoval o druhé čečenské válce, ukrajinské oranžové revoluci, zimní

olympiádě v ruském Soči i anexi Krymu. Předtím pracoval jako novinář v New Yorku, Washingtonu a za války v Iráku také v Bagdádu. Nyní se specializuje na zahraniční záležitosti a bezpečnostní témata. *Nový car: Vzestup a vláda Vladimira Putina* je jeho první kniha.

NOVÝ CAR: VZESTUP A VLÁDA VLADIMIRA PUTINA

Přeložila Zuzana Krulichová, Daniela Orlando a Pavel Vereš

Zlomový okamžik v životě Vladimira Vladimiroviče Putina nastal na podzim roku 1989 v Drážďanech. Před místní rezidenturou KGB, kde mladý Putin sloužil, se shromáždil dav protestujících, kteří chtěli vzít nenáviděnou organizaci útokem. Bez vojenské podpory nemohl Putin budovu dlouho udržet. Rozhodl se tedy blafovat. Vyšel neozbrojen před bránu a prohlásil: „Moji vojáci mají zbraně. Vydal jsem jim rozkazy: pokud někdo vkročí do objektu, mají zahájit palbu.“ Zástup protestujících se rozešel.

Ve své knize *Nový car: Vzestup a vláda Vladimira Putina* předkládá americký investigativní novinář Steven Lee Myers barvitý obraz muže, který se z řadového agenta KGB vyšvihl až na vrchol vládní pyramidy – stal se ruským prezidentem. V důkladně rešeršovaných kapitolách rozebírá Putinovu rodinu a dětství, jeho kariérní růst i kontroverzní rozhodnutí v pozici prezidenta.

Výsledkem je přesvědčivý a živý psychologický portrét člověka, jehož prvotní motivací je zachování zdání autority za každou cenu, člověka, který nedává najevo slabost, který improvizuje i chladně kalkuluje a u něhož se cílevědomost váže s výkonností a flexibilitou.

” Ukázka:

Nálada v drážďanské Angelika Strasse nebyla ani tak agresivní jako spíš euforická. Na ulici před branou se shromáždil houf asi dvaceti lidí, kteří mezi sebou vzrušeně hovořili. Žasli nad tím, že se obávaná Stasi sesypala bez boje. Mezi nimi stál Siegfried Dannath, který měl před dvěma lety onen incident se psem před objektem KGB. Někdo se dožadoval, aby je službu konající strážce pustil dovnitř, ale ten nic neříkal. Když zmizel v domě, byli na rozpacích, co přesně mají podniknout. Právě tehdy spatřil Dannath, jak se z hlavního vchodu vynořuje důstojník menší postavy.

Ušel pár kroků a blížil se. Zprvu nic neříkal a potom pomalu a klidně promluvil.

„Tento dům je přísně střežen,“ řekl Putin tak bezvadnou němčinou, až to Dannatha překvapilo. „Moji vojáci mají zbraně. Vydal jsem jim rozkazy: pokud někdo vkročí do objektu, mají zahájit palbu.“

Nekřičel ani nevyhrožoval. Jednoduše vyřkl těch pár slov, odmlčel se a potom se

otočil a odkráčel nazpět do domu. Muži na ulici v reakci na něj jenom zamručeli. Dannath vycítil změnu nálady. Protestující usoudili, že by raději neměli brát brány útokem. Nikdo netoužil po násilí a oni už přece svrhli Stasi. Rozdat si to s KGB bylo něco docela jiného. A tak se rozptýlili – trousili se po Angelika Strasse, aby se znovu vmísili do davu, jenž se volně pohyboval po objektu Stasi. Několik hodin nato obdržela konečně sovětská základna určité rozkazy a velitelé poslali dvě obrněná vozidla s vojáky, jichž už ale nebylo zapotřebí.

Té noci se zrodily legendy, přikrašlované podle toho, kdo byl jejich vypravěčem a jakému účelu sloužily. Podle některých verzí budovu „vzaly útokem stovky“ protestujících. Podle jiných namířili strážci v okně samopaly na dav, připraveni střít a zabít. Jedna verze praví, že sovětský důstojník mával pistolí venku nebo na vrcholu schodiště do druhého patra, přičemž zíral na hordu, která na něho odzdola dotírala.

” „*Nový car* je strhujícím a nesmírně podrobným životopisem Vladimira Putina, v němž Myers zevrubným, až shakespearovským způsobem vysvětluje, proč Putin jedná právě tak, jak jedná.“

– Robert D. Kaplan, *geopolitický analytik*

„Velmi působivý portrét děsivě mocného autokrata.“

– Kirkus Review

„*Nový car* Stevena Leeho Myerse není prvním Putinovým životopisem, ale do dnešního dne je životopisem nejsolidnějším. Uváživým a komplexním způsobem odhaluje pravou tvář jednoho z nejuzavřenějších světových vůdců.“

– Daniel Treisman, *The Washington Post*

„Myers předkládá obraz člověka, který přechází od jedné krize ke druhé s jediným cílem: aby z něj vyzařovala síla. Zsvěcený a detailní životopis.“

– Gal Beckerman, *The New York Times Book Review*

ZBIGNIEW CZENDLIK, MARKÉTA ZAHRADNÍKOVÁ

Zbigniew Czendlik je římskokatolický kněz polské národnosti působící v České republice. Narodil se 6. září 1964. Dětství prožil v obci Debowiec na polské straně těšínského Slezska. Je známý svým osobitým přístupem k víře, náboženství i křesťanským hodnotám. Dlouho a zřejmě bezúspěšně bychom v české katolické církvi hledali známější a oblíbenější tvář. Lze jej tedy bez nadsázky nazvat *celebritou*.

V médiích se vyjadřuje vtipně, srozumitelně a s nadhledem nejen k náboženským otázkám. Nebojí se šokovat, provokovat a být zcela nekřesťansky nekorektní. Přitom je noblesní, pozorný, překvapivě otevřený a nezkrotně společenský. Má smysl pro humor i pro krásu, roztomilý akcent a podmanivý úsměv. Těžko si představit vhodnějšího *Božího muže* – což jistě potvrdí devět z deseti českých žen.

Markéta Zahradníková se narodila 5. 3. 1971 v Havířově, kde se naučila mávat mávátkem a házet kriketovým míčkem. Ve třinácti se s rodiči a bratrem stěhuje do Prahy a zde se jí plní dětský sen – získává několik filmových rolí. Ihned po sametové revoluci startuje svou pestrá profesní kariéru. Vede zásilkovou službu, provozuje bar, věnuje se hudební produkci, řídí rozhlasovou stanici a angažuje se v charitě.

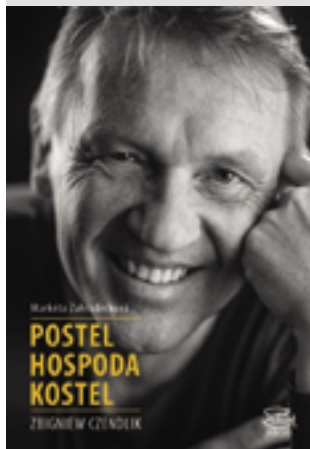
Po narození syna dostává konečně rozum a vrhá se na filmovou, reklamní a televizní tvorbu. Jako výkonný producent má na kontě dva celovečerní snímky, je autorkou několika úspěšných reklamních kampaní. Řadu let řídila kreativní a produkční divize největší domácí mediální skupiny Médea. S oblibou kladé neodbytné otázky, což zužtkovala v knižním rozhovoru se Zbigniewem Czendlikiem. Na literárním poli je naprostým nováčkem – tato kniha je její prvotina.

POSTEL HOSPODA KOSTEL

Není kněz jako kněz – Zbigniew Czendlik je toho skvělým důkazem. Studium Bible je podle něj nuda, nerad zpovídá své farníky, a chce-li někdo pokřtít, dlouho ho odrazuje. Miluje ženy, rád si pochutná na dobré whisky, v hospodě je jako doma.

Co má napsáno na dveřích ložnice? Proč se mu nelíbilo ve Vatikánu? Jak zvládá celibát? K čemu by vedl své děti a co je v životě nejdůležitější? Ale hlavně – jak to, že u nás nemáme natřískané kostely?

Tato kniha vám odpoví na mnoho podobných otázek. Nahlédnete do soukromí jednoho pozoruhodného muže a zjistíte, jak vnímá mezilidské vztahy, život i Boha. Není vyloučeno, že vás zbaví některých předsudků a zkreslených představ, proto ji čtěte pouze na vlastní nebezpečí.

„ Ukázka:

... Ono se totiž dost lidí kamarádí spíš s mojí vírou než se mnou. Víc než já je přitahují hodnoty, které vyznávám, reprezentuji a symbolizuji. Sami o ně třeba přišli nebo je v životě nikdy neměli. A někde v skrytu duše po nich třeba touží. Občas slyším například: „Já se s tebou kamarádím, protože ty se kamarádíš s Pánem Bohem. Takže když on má rád tebe, snad bude mít rád taky mě.“ Vlastně s mým přátelstvím spekulují jako na burze...

... Ano, řekl jsem, že když potkám ženu, do které se zamiluju, ožením se. Proč bych to nemohl myslet vážně? Jsem otevřený člověk a vím, že stát se může všechno. Mám ženy rád a některé mám ještě raději... Ovšem jsem tak náročný, že by pro mě Pán Bůh vhodnou ženu nejspíš vůbec nesehnal. Můj ideál je naprosto nerealistický. Chytrá, milá, krásná, mazlivá, pracovitá, laskavá, vtipná, výborná kuchařka, skvělá matka, skvělá přítelkyně, skvělá milénka a hlavně by měla být tolerantní k mým chybám. No uznej sama – znáš nějakou takovou? A i kdyby se taková dokonalá žena někde našla, pochybuji, že bych jí měl co nabídnout...

... Nejsem slepý ani hluchý. Moc dobře vím, že je naše církev pro mnoho lidí paritou nenažraných *černoprdelníků*, pedofilů, homosexuálů a hlavně izolovaných podivnů. Navíc máme na triku inkvizici, křížácké války, a aby toho nebylo málo, upálili jsme Jana Husa. Vždyť mně je jasné, že se na nás hodně lidí dívá jako na nějakou zločineckou organizaci. Že naši pozitivní minulost i současnost naprosto ignorují...

... Došlo mi, že na konci života nás bude víc mrzet to dobré, co jsme nevykonali, než to zlé, co jsme napáchali. Budeme spíš smutní, že jsme nepodali pomocnou ruku, když k tomu byla příležitost. Že jsme prošli bez povšimnutí kolem někoho, kdo nás potřeboval. A taky že jsme mohli víckrát říct „miluji tě“. Takové šance bychom si neměli nechat protékat mezi prsty...

... Taky si myslím, že Pána Boha víc zajímá naše budoucnost než minulost. On uvažuje jinak než my lidé. Chceš-li například získat práci, musíš předložit svůj životopis, protože se posuzuje, co všechno máš za sebou. Ale Boží pohled je jiný. Jeho zajímavá spíš tvůj potenciál. Co umíš ostatním nabídnout a co můžeš pro svět ještě udělat. Pro něj není tak důležité, jaký kdo z nás byl, ale co z nás ještě může být. Každý z nás přece může hned zítra udělat něco velkého a skvělého. Bez ohledu na to, jak pohnutou má minulost...

... Navíc vůbec nejsme takoví neznabozi, jak si myslíme. Hodně lidí věří v Boha, aniž to tuší. Každopádně víru v sobě máme všichni, a pokud chceme, můžeme ji v sobě začít hledat a nalézat. Všichni jsme Boží děti...

... A ještě k těm *ateistům*. Ano, před Bohem jsme svobodní, a proto každý může říct Bohu a Ježíši „ne“. Mohu nesnášet církev, faráře a celé náboženství, ale ve skutečnosti stejně nelze Boha odmítnout. Protože pokaždé, když se chovám slušně nebo udělám něco dobrého, říkám Bohu „ano“. Když pomůžu potřebnému nebo jsem k někomu laskavý a milosrdný. Kdykoli udělám nějaký dobrý skutek. To vše je moje „ano“ Bohu. To se počítá...

ANTOINE MARÈS

Antoine Marès (* 1950) je francouzský historik, který se specializuje na dějiny střední Evropy 20. století. Přednáší soudobé dějiny na univerzitě Paris I Panthéon-Sorbonne. Několik let působil jako ředitel pražského centra pro francouzská bádání o dějinách a společnosti (CEFRES). Mezi jeho nejvýznamnější práce patří syntetické dějiny

Československa (*Histoire des Pays tchèques et slovaques*, Paris 1995), monografie *Histoire et pouvoir en Europe médiane* (Paris 1996), *La culture et l'Europe, du rêve européen aux réalités* (Paris 2005), *Culture et politique étrangère des démocraties populaires*, Paris (2007) a sborníky *Lieux de mémoire en Europe médiane, représentations identitaires* (Paris 1999), *Enjeux de l'histoire en Europe centrale* (Paris 2002), *Europe médiane: aux sources des identités nationales* (Paris 2005), *Paměť míst, událostí a osobností: Historie jako identita a manipulace* (Praha 2011).

EDVARD BENEŠ – MEZI HITLEREM A STALINEM

Přeložila Helena Beguinová

Druhý český prezident Edvard Beneš je českou společností počátku 21. století nazírán rozporuplně. Na jedné straně je vnímám jako pokračovatel představ T. G. Masaryka, jeho politiky československého státu jako středu Evropy mezi Východem a Západem, na druhé straně však v posledních letech převažuje negativní hodnocení za jeho kontroverzní kroky spojené s Mnichovem roku 1938, s postoji za druhé světové války, především v jeho otevření cesty pro nerovnou spolupráci se SSSR, jež ve svém důsledcích vedla k omezení demokracie, a v neposlední řadě s Benešovým přístupem k řešení únorové krize roku 1948. V českém povědomí tak Edvard Beneš vystupuje jako evropský politik, jenž svými postoji otvíral ČSR nové politické obzory. Spolu s tím se ale stále více objevují názory, že v klíčových okamžicích zklamal a že jeho činy vedly k erozi demokracie v letech 1938–1948. Všechny tyto otázky na pozadí evropské i domácí politiky zkoumá přední francouzský bohemista Antoine Marès. Ve své knize zvolil příkladný biografický přístup, jenž odhaluje Edvarda Beneše nejen jako praktického politika, ale i jako sociologicky uvažujícího teoretika. Předností Marèsovy knihy je odstup, který jako francouzský historik vůči československému prezidentovi uplatňuje, nadhled nad nacionálně pojímanými problémy. Kontroverze soudobé české historiografie jsou mu cizí. Namísto schémat nabízí svěbytný pohled, ukotvený v dobových pramenech, jenž mu ve svém důsledku umožnil sepsat vskutku originální biografii druhého československého prezidenta.

” Ukázka:

Otázka finančních zdrojů na tuto realizaci zmobilizovala bulvární tisk, který mluví o přehnaných výdajích. Šlo o jedno z pravidelně se vracějících politických témat první republiky: v roce 1920, poté 1926 a opět v roce 1931 tisk rozvířil aféru Benešova zbohatnutí a pokaždé ho přiměl, aby se ospravedlňoval. Musel připomenout, že jeho žena zdědila nějaké jmění a dva domy ve Vršovicích, které po válce prodala. Po koupi vily v Bubenči, těžce zatížené hypotékou a půjčkou, po odečtení dluhů Benešovo jmění v letech 1926–1927 odpovídá tomu v roce 1919. Výtěžek z jeho *Pamětí* posloužil ke splacení části dluhu a zčásti k nákupu domu v Sezimově Ústí, na jehož zakoupení si rovněž peníze půjčil. V roce 1931 jsou jeho aktiva 1,3 milionu korun (2,72 milionu korun v majetku a 1,454 milionu korun dluhů). Tedy nic společného s nesmírným bohatstvím, jaké mu v období krize připisují média, aby ho zdiskreditovala. Jak jsme již viděli v souvislosti s polemikami o využití fondů na odboj za první světové války, peníze ani zbohatnutí Beneše nezajímaly.

V sezimovském útočišti se prezident cítil doma a odtud si budoval lidštější obraz než ve veřejnosti převažující představu houževnatého dříče, člověka věčně na cestách. V první řadě se na scéně objevuje jeho manželka (tehdy předsedala české organizaci YWCA), za druhé provozuje činnosti, které ho ukazují v jiném světle: jako milovníka zahradičnických, jak si hraje se svým foxteriérem Jerryem, jehož mu darovali Fierlingerovi, jak

se prochází po okolí oblečený jako „gentleman farmer“, jak si hraje s dětmi příbuzných nebo přátel. Zkrátka „normální“ Beneš se snaží zbavit své odhmotněné představy, jaká o něm přebývá dodnes.

Jakmile se stal prezidentem republiky, jeho život se změnil. V roce 1934 opustil pražskou vilu, která začala být nepohodlná, a bydlel v Černínském paláci. Koncem ledna 1936 se nastěhoval na Hrad, ten má 611 místností a 3 obrovské příjímákové sály. Dobře to tu zná, neboť tady už léta nejméně dvakrát týdně navštěvoval Masaryka. Jak dosvědčil jeho stolník Alois Kadlec, jedinou změnou je přesnost: za Masarykových časů stačilo, aby oznámil: „Pane prezidentě, oběd je na stole!“ a slovnitý pán přišel ke stolu. Teď s Edvardem Benešem se musí počkat, až dokončí práci, a i pak si k jídlu nosí papíry, jako by čas strávený jídlem byl ztracený. Stále pod tlakem, kávu pil už vstaje, pokud byla horká, ředil ji studenou vodou, aby ji mohl vypít rychleji, ale přitom nikdy neměl zpoždění...

V souladu se zákonem ze srpna 1921 prezident pobíral roční příjem milion korun, měl k dispozici byt na pražském Hradě, zámeček v Lánech (po Masarykově skonu v září 1937) a 80 hektarů kolem něj a 2 miliony korun pro osobní zaměstnance prezidenta (kromě údržby sídla), z nichž se hradí i náklady na recepci. Má k dispozici dva automobily a jeho kancelář další tři. Má také právo na dva koně z titulu své funkce nejvyššího velitele armády. Jeho oficiální cesty hradí samozřejmě stát, zato soukromé cesty a prázdniny v zahraničí i v Československu si financuje sám.

J. R. R. TOLKIEN

J. R. R. Tolkien se narodil roku 1892 v jihoafrickém Bloemfonteinu, dětství však strávil v Anglii, kde rovněž absolvoval středoškolská a univerzitní studia. V roce 1919 získal v Oxfordu diplom v oboru staroanglického jazyka a literatury a po pěti letech se ve stejném oboru stal profesorem. Prvními Tolkienovými publikacemi byly ve 20. letech *Slovník střední angličtiny* (A Middle English Vocabulary, 1922) a kritické vydání středověké romance *Sir Gawain a Zelený rytíř* (Sir Gawain and the Green Knight,

1925), čtenářský úspěch mu však přinesl až pohádkový příběh z fiktivní dávné Středozemě *Hobit* (The Hobbit, 1937, česky poprvé 1979). Po čtrnáctileté práci, započaté už před vydáním *Hobita*, dokončil koncem 40. let rozsáhlé, v dějové a myšlenkové složitosti i jazykové invenci nesrovnatelně bohatší pokračování v trilogii *Pán prstenů* (The Lord of the Rings, 1954–1955, česky poprvé 1990–1992), jež vzbudila mohutnou vlnu zájmu zejména mezi západní mládeží ve druhé polovině 60. let a dočkala se nespočtených vydání v milionových nákladech. Osudy Středozemě a jejích obyvatel, letmo načrtnuté v *Hobitovi* a rozpracované v *Pánu prstenů*, dále rozvíjí epos *Silmarillion* (The Silmarillion, 1977, česky 1992), který čtyři roky po autorově smrti připravil k vydání jeho syn Christopher. Tolkienův literární odkaz doplňuje řada odborných literárně-historických studií a série drobnějších pohádkových příběhů.

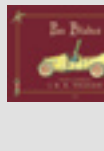
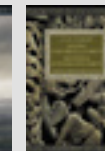
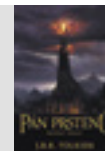
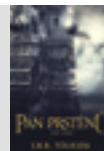
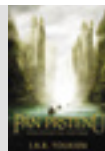
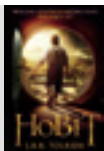
ARTUŠŮV PÁD

Přeložil Jan Kozák

Ve třicátých letech se J. R. R. Tolkien, veden svou profesí i zájmem o starou literaturu, pokusil přebásnit staroanglickým aliterativním veršem nesmrtelný příběh o králi Artušovi. Podle svědectví jednoho z blízkých přátel šlo o velice úspěšný pokus, ale ani nadšená chvála tohoto čtenáře nepřiměla Tolkiena k tomu, aby text dokončil. Podle všeho jej definitivně opustil v roce 1937, kdy vyšel *Hobit*. Text z pozůstalosti zpracoval jeho syn Christopher, opatřil komentáři, v nichž cituje klasická zpracování artušovské látky i staroanglické básně, které se k tomuto cyklu vztahují. Tolkienovu báseň vydáváme v bilingvní verzi.

Již vyšlo:

Hobit, *Pán prstenů*, *Silmarillion*,
Húrinovy děti, *Netvoři a kritikové*,
Nedokončené příběhy,
List od Nimrala a jiné příběhy,
Legenda o Sigurdovi a Gudrún,
Pan Blahoš

ARTURO PÉREZ-REVERTE

Arturo Pérez-Reverte (* 1951) je nejčtenější a nejpřekládanější současný španělský spisovatel. Jeho knihu *Vlámský obraz* (1990, česky 1997) američtí čtenáři a kritici zařadili mezi pět nejlepších románů vydaných v USA, podle detektivky *Dumasův klub* (1993, česky 2000) natočil Roman Polanski velmi úspěšný film *Devátá brána*. V češtině vyšla řada dalších románů. V Argu připravujeme *Tango staré gardy* a *Obležení*.

DUMASŮV KLUB ANEB RICHELIEUŮV STÍN

Přeložila Anežka Charvátová

Na počátku byla vražda a rukopis jedné kapitoly *Tří mušketýrů*. Ověření pravosti rukopisu vezme nájemný lovec knih Lucas Corso jako melouch k větší zakázce: má vypátrat, který ze tří zdánlivě identických exemplářů vzácného tisku ze 17. století je pravý – a lze jím vyvolat dábla. Corso se zprvu lehce přizívuje na závislosti těch, pro které jsou knihy přímo drogou. Pak se však ocitne v osidlech tajemného plánu a čelí smrti, kterou začne kdosi rozsévat podle scénáře jak vystřiženého z Dumasových románů. Do cesty se Corsovi navíc postaví krásná dívka – anděl, či ďábel?

Autor rozehrává umnou partii, v níž se ztrácejí hranice mezi literaturou, černou magií, hrou a realitou, a drží čtenáře v napětí až po překvapivý závěr.

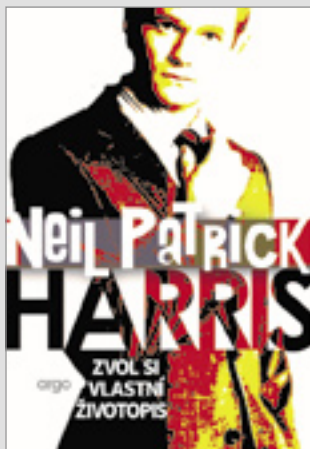
TANGO STARÉ GARDY

Přeložil Vladimír Medek

Strhující příběh lásky Maxe Costy a Mechy Inzunzové se postupně odehrává na třech různých místech: v důsledku podivné sázky dvou hudebníků se ocitají v Buenos Aires roku 1928, během španělské občanské války v Nice, kde se rozehrává špionážní hra, a v šedesátých letech je nacházíme v Sorrentu u partie šachů. Příběh vášnivého vztahu, intrik a zrady trvá po čtyři desetiletí bouřlivého dvacátého století, které je koncem jedné epochy. Po tomto románu s chutí sáhnou jak milovníci špionážního žánru, tak inteligentně a s citem napsaných milostných příběhů.

NEIL PATRICK HARRIS

Herce narozeného v roce 1973 zná celý svět především jako Barneyho ze seriálu *Jak jsem poznal vaši matku*. V kůži této postavy napsal společně se scenáristou seriálu Mattem Kuhnem řadu knih, ve které Barneyho životní filosofii dále rozvíjí a nabízí jako inspiraci čtenářům, zejména mužům. Harrisova herecká dráha je ovšem mnohem delší a pestřejší, a jeho životopis nabízí všem fanouškům tohoto talentovaného herce velmi zábavnou možnost, jak se s jeho kariérou, prací i osobním životem dopodrobna seznámit.

ZVOL SI VLASTNÍ ŽIVOTOPIS

Přeložil Vít Penkala

Fanoušci seriálu *Jak jsem poznal vaši matku* a Barneyho Stinsona jistě tuší či vědí, že Neil Patrick Harris nemůže být nudný člověk, jaký by napsal tradiční či suchý životopis. Název jeho biografie odkazuje k tzv. gamebookům: čtenář se sám stává hlavní postavou knihy, tedy Neilem Patrickem Harrisem, a může se na konci každé kapitoly rozhodnout podle nabízených možností, kde bude ve čtení/životní dráze NPH pokračovat. Vydává se tedy z malého amerického města do světa televize, filmu, broadwayského muzikálu; učí se magii; získává první erotické zkušenosti; objevuje sám sebe a svou sexuální orientaci; žení se a má děti; dosahuje úspěchů u kritiky i diváků. Harris ve své knize nejen rekapituluje svou úspěšnou hereckou dráhu, nemlčí ani o svých neúspěších, a neváhá odkrýt své soukromí, pokud tím může povzbudit lidi, kteří jen obtížně hledali sami sebe nebo se museli vyrovnávat s předsudky okolí.

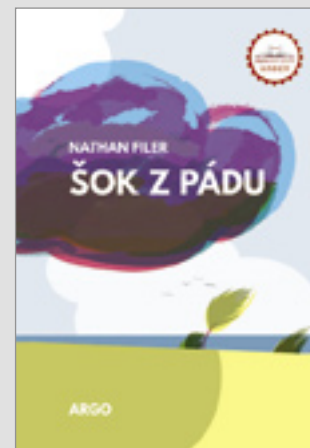
Již vyšlo:

Borcův kodex, *Barneyho příručka*,
Borec v akci, *Borcův kodex*
pro rodiče (vše ve spolupráci
s Mattem Kuhnem)

NATHAN FILER

Nathan Filer se narodil v roce 1980 v anglickém Bristolu. Na University of West England se zabýval psychickými poruchami a ve stejném oboru získal místo na Bristolské univerzitě. Své poznatky, stejně jako setkání s pacienty trpícími schizofrenií, využil pro svůj román. V současné době vyučuje kreativní psaní na univerzitě v Bathu.

ŠOK Z PÁDU

Přeložila Kateřina Novotná

Knih debutujícího autora se někdy stane (ale většinou nestane) bestsellerem přeloženým do více než třiceti jazyků a odměněným prestižními literárními cenami včetně Costa Book of the Year. Nathanu Filerovi a jeho románu *Šok z pádu* (The Shock of the Fall, 2013) se to podařilo hlavně díky nezapomenutelnému vypravěči Matthewovi, mladíkovi, jemuž se před lety zabil bratr a on teď čím dál víc propadá schizofrenii. Prochází terapií, jejíž součástí je i samotné psaní, a dozvídá se o světě, o sobě a o lidech kolem sebe nečekané věci.

Bez ohledu na závažnost onemocnění a prostředí, do něhož nás Matthew zavádí, není kniha vůbec depresivní, pochmurná či „těžká“ – právě naopak. Je to půvabný, smutný a citlivě uchopený příběh, psaný s nadhledem inteligentním klukem, který si ze sebe umí udělat legraci.

„Nathan Filer kráčí ve šlépějích slavného Haddonova *Podivného případu se psem*. Oba romány podobně překypují bolestí i smíchem. Oba si zamilujete.“

– Daily Mail

KATJA KETTU

Finská spisovatelka a animátorka Katja Kettu (* 1978) vystudovala režii animovaných filmů na Akademii umění v Turku a finskou literaturu na univerzitě v Tampere. Nakonec oklikou přes Tallinn a Londýn skončila v Helsinkách, kde vyučuje scenáristiku, natáčí videoklipy a píše knihy. V jejích příbězích se mísí krása s ošklivostí, vznešenost s nízkostí.

Za svůj třetí román *Porodní bába* (Kätilö, 2011) získala Katja Kettu nejvýznamnější finské literární ocenění, Runebergovu cenu.

SBĚRATEL DÝMEK

Přeložila Jitka Hanušová

Deset dýmek – deset příběhů.

Mrazivý příliv ve Fjordu Mrtvého muže vynáší na břeh dýmky z různých koutů světa. Každá dýmka je opředena vlastní historií, která čtenáře zavádí do carského Ruska, na dalekou Sibiř, ale také do předválečného Berlína nebo na pobřeží jižní Afriky či Ameriky, do prostředí brazilských favel, berberských kmenů, ruských nevěstinců, ale i carské rodiny. V jednotlivých částech se objevují postavy z autorčina předešlého románu *Porodní bába*, historické osobnosti jako Roald Amundsen nebo Rasputin, záhadné bytosti jako Písečná žena, lidé na okraji společnosti, vyvrhelové, mrzáci. Katja Kettu opět svým podmanivým poetickým jazykem vypráví příběhy plné nespoutané vášně i přátelství na pozadí krutých osudů, v nichž nakonec přesto nechybí jiskra naděje.

Již vyšlo:
Porodní bába

PIETER DE BUYSSER

Pieter De Buysser (* 1972) žije a pracuje v Bruselu. Píše prózu i literaturu faktu, básně pro divadlo, kritiku dotčeného rozumu, pracovní plochy pro konstrukci anti-tragédie, dramaticko-poeticko-politologické říkanky, návod, jak oholit oko v 9 kapitolách, eseje, akčně-komické mapy pro případ nouze, drama, post-drama, prosluněné katastrofy a některé další žánry. Jeho tvorba pro performance, divadlo a film ho vedly k iniciaci

a režii divadelních a filmových projektů. Jeho první román *Řezači kamene* (De Keisnijders), vyšel v roce 2012. Pieter De Buysser zdomácněl na scéně pražského divadla Archa, kde si již získal své publikum, nejčastěji zde uvedl svou sólovou prvotinu *Pálení knih* (Book Burning).

ŘEZAČI KAMENE

Přeložila Adéla Elbel

Bohaté politické a hluboce lidské dobrodružství, které se odehrává v srdci Evropy na konci 21. století.

Berlín, malý plácek uprostřed města, na který nemá vláda kvůli byrokratické klíčce žádný vliv. Na nevyužívaném pozemku si kdysi dávno čtyři vlámské děti postavily kruhovou Zed: žádný začátek, žádný konec a uprostřed velká prázdnota. Půl století z onoho místa bují krásné a vtíravé skalisko nových příběhů, zvyků a hnutí do vnitrozemí a pak dál přes hranice států a kontinentů. Ti lidé, řezači kamene, se stali legendami.

O padesát let později čtveřice stavitelů pomalu stárne; jsou sice ještě bojovní, ale přece jen – především smířliví. Nadchází doba střídání stráží: přicházejí čtyři podobné vlámské děti – jejich odraz v zrcadle. O Starších a jejich Zdi slyšely, četly a snily. A připravují se.

Zdá se jim, že bytí původní čtveřice ztratilo svůj smysl. Pro ponurost však není v oblasti za Zdí místo. Je to pískoviště. Hřiště pro nové myšlenky. To, co se tam odehrává, je nevinná zábava, ale je zde také útočiště pro lidi, kteří přišli zdaleka, aby zasadili semínko, které snad časem vyklíčí, aby s dětskou neviností kladli otázky, a z dalších otázek pak udělali svou práci. Je tu prostor k hraní a zejména k vyprávění příběhů.

Pieter De Buysser je už po desetiletí autorem významných divadelních her. Ale až teď si troufnul na opravdový román. A jak se dalo čekat, nejde o žádné průměrné dílo. De Buysser nechal své hrdiny, aby se pokusili se o nepředstavitelné – aby vymysleli úplně nový svět.

„Spojení politiky a poezie do jednoduché magie.“
– *Le Temps*

„Volný cyklus příběhů o postavách z *Porodní báby*, zejména o otci Ohnivé tváři.“

ALEN MEŠKOVIĆ

Alen Mešković se narodil r. 1977 v Bosně, ale od r. 1994 žije v Dánsku. Na univerzitě vystudoval kulturologii, žije a tvoří v Kodani, a než se pustil do románu, publikoval básně. Jeho prozaická prvotina *Ukulele jam* se dočkala jak pochvalných kritik v tisku, tak nominace na literární cenu týdeníku Weekendavisen, následně

Alen Mešković získal tříletý tvůrčí grant od Dánské nadace pro umění a v r. 2013 obdržel jakožto mezinárodní umělec roku cenu „Kunsterprisen 2013“. V současnosti pracuje na volném pokračování příběhu, které se bude odehrávat ve Skandinávii.

UKULELE JAM

Přeložila Markéta Kliková

Miki, patnáctiletý bosenský muslim, dorazí s rodiči v létě roku 1992 do chorvatského uprchlického tábora zřízeného v bývalém rekreačním středisku. Má za sebou drsné prožitky, které se pro něj stávají tabu. Patří k nim výbuch granátu ve vedlejším domě a smrt sousedů, příchod lidové armády do rodného města, vyhnání obyvatel a odvod mužů. Jeho velký vzor, starší bratr Neno, skončil pravděpodobně v srbském zajateckém táboře.

Miki se i přes tíživé okolnosti chce přizpůsobit nové realitě. Zatímco se válečný konflikt přibližuje, loví s novými přáteli holky, poslouchá hard rock, učí se anglické texty a pořádá párty na pláži. Za peníze z brigády si kupuje tenisky Converse All Star, pivo a vstupenky do místního rockového klubu Ukulele.

Když vypukne válka mezi Chorvaty a Bosňany, vztahy mezi obyvateli tábora se radikálně zhorší. Často dochází k raziím, změní se obyvatelé ubytovny a dochází k politickým konfliktům. Přátelé mizí do Švédska a Miki začne o zemi, v níž mají něco tak neskutečného, jako jsou hudební knihovny, snít. Rodiče ovšem zarputile trvají na tom, že se chtějí vrátit ke svému životu v Bosně a nezačínat znovu kdesi v severní Evropě.

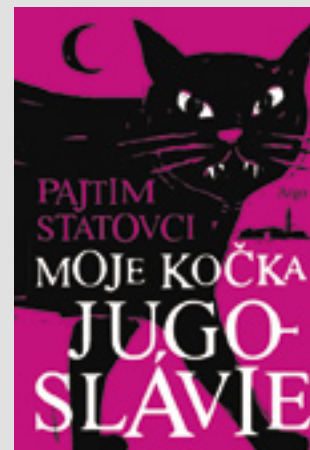
Ukulele jam vypráví o zdánlivé všednodennosti v dobách válečného konfliktu, o snaze přežít a žít v krutých letech extrémního nacionalismu. V uprchlickém táboře se Miki setkává s lidmi s nejrůznějšími příběhy, utečenci, ale i vojáky na dovolené. Pláže v létě zaplňují turisté, kteří si přijeli užít sluníčko a moře, ačkoli se za kopci krutě válčí. S bezelstností Holdena Caulfielda se i Miki snaží zuby nehty si udržet něco z bezstarostnosti svého věku.

” Při četbě *Ukulele jam* se určitě budete smát, ale nejspíš přitom budete mít i husí kůži. Každopádně vytáhněte z krabic zapomenuté magnetofonové kazety – budou se hodit!

PAJTIM STATOVCI

Pajtim Statovci (narozený r. 1990 v Kosovu) se ve dvou letech přistěhoval do Finska. Studuje literaturu na Helsinské univerzitě a scenáristiku na univerzitě Aalto-yliopisto. Za svůj literární debut z r. 2014, román *Moje kočka Jugoslávie* (Kissani Jugoslavia), získal prestižní literární cenu deníku Helsingin Sanomat.

MOJE KOČKA JUGOSLÁVIE

Přeložila Jitka Hanušová

Mladý muž, hroznýš a nevypočitatelná kočičí šelma. Jedna rodina, dvě země a spousta kousků zlomených srdcí.

V 80. letech na jugoslávském venkově provdají mladičkou muslimskou dívku za mladíka, kterého sotva zná. Snaží se, seč může, aby byla dobrou ženou, ale čeká ji jen jedno zklamání za druhým. Když se země rozpadne v plamenech válečné vřavy, rodina prchá a život, jak jej znávala, nechává za sebou.

Mladý přistěhovalce vyrostl ve Finsku, chladné zemi, kde se od nově příchozích očekává, že vděčně přijmou určené místo ve společnosti. Osamělý vyděděnec si koupí hroznýše, poté se v baru seznamuje se záhadným kočičím stvořením, díky kterému se odhodlá se svým životem konečně něco podniknout.

” *Moje kočka Jugoslávie* získala v r. 2014 prestižní literární cenu největšího finského deníku Helsingin Sanomat.

LAVIE TIDHAR

Lavie Tidhar se narodil v izraelském kibucu, ale žil i v Jižní Africe, Laosu nebo na Vanuatu. V současné době bydlí v Londýně.

Ve světě literatury si udělal jméno jako autor sci-fi a fantasy, který se věnuje rozmanitým žánrům od povídek přes romány až po grafické romány. Za svůj román *Osama (Usáma)* získal v r. 2012 World Fantasy Award for Best Novel (Světovou cenu pro nejlepší román vydaný v uplynulém roce v angličtině v žánru fantasy) a porazil tak mj. Stephena Kinga s *11.22.63* nebo George R. R. Martina a jeho *Tanec s draky*.

Stejně jako v případě *Usámy*, i v románu *Muž leží a sní* (A Man Lies Dreaming, 2014) vytváří Tidhar alternativní historii. Tentokrát nám v ní ukazuje, co by se stalo, kdyby se ve třicátých letech v Německu ujali vlády komunisté.

Photo © Sandrine Expilly

JEAN-MICHEL GUENASSIA

Jean-Michel Guenassia se narodil roku 1950 v Alžíru. Vystudoval práva v Paříži a pracoval jako advokát u tamějšího Odvolacího soudu. V roce 1980 se začal živit scenáristikou. Napsal řadu scénářů k celovečerním filmům a několik divadelních her. V roce 1986 vydal detektivní román *Za sto milionů*, který byl následně převeden do filmové podoby.

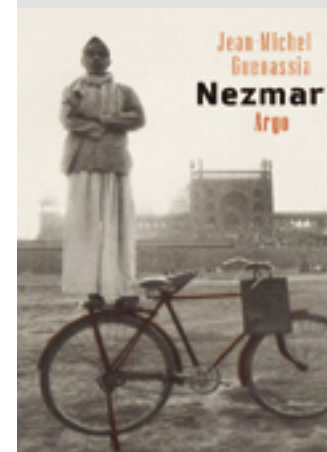
V roce 2002 se rozhodl, že napíše „román svého života“, vzdal se veškerých vedlejších činností a následujících šest a půl roku pracoval pouze na knize *Klub nenapravitelných optimistů*. Když román v roce 2009 konečně vyšel,

okamžitě si získal přízeň kritiků i běžných čtenářů a získal tzv. menší Goncourtovu cenu, Prix Goncourt des Lycéens, cenu čtenářů měsíčníku *Notre Temps* a několik dalších literárních cen. Kniha byla přeložena do 11 jazyků a stala se bestsellerem i v České republice.

NEZMAR

Přeložila Helena Beguinová

Je Tom Larch skutečně nesmrtelný? Žádný člověk by nemohl přežít nehody, z nichž Tom vyvázl. Zná snad nějaké tajemství, které ho před ranami osudu chrání? Nebo nad ním bdí anděl strážný? Dostane se pokaždé ze všeho náhodou, nebo díky pudu sebezáchovy? V osmi letech musel opustit Nové Dillí a vydat se do Londýna; Tom je odjakživa rozkročen mezi dvěma kulturami – kulturou indické matky a kulturou otce, anglického inženýra. Když mu je osmnáct roků, nastoupí ke Královskému námořnictvu a proti své vůli se z něj stane hrdina. Po Tomově návratu do civilu ho jeden z nejbohatších mužů světa požádá, aby se vydal do Indie pátrat po jeho ztraceném synovi – jedině Tom jej totiž dokáže najít. Během této mise ale sám musí obstát v tvrdých zkouškách a čelit svým vlastním démonům.

Již vyšlo:

Klub nenapravitelných optimistů,
Vysněný život Ernesta G.,
Stoprocentní riziko

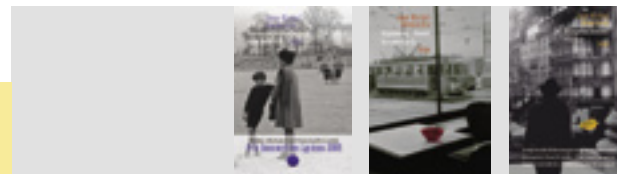
MUŽ LEŽÍ A SNÍ

Přeložila Johana Petra Poncarová

Píše se rok 1939 a Wolf (dříve Adolf Hitler) živoří po pádu Německa do područí komunismu jako soukromé očko v Londýně. Zde se setkává s bývalými nacistickými pohlaváry, kteří se převážně věnují organizovanému zločinu, zejména obchodu s bílým masem, což ovšem odporuje Wolfovým morálním zásadám. Jeho život je neveselý, svět kolem něj se mu převážně hnusí, musí se dívat na kurvy, židy, a nemůže s tím nic dělat. Navíc za své nekompromisní názory dost často dostane nakládačku. Jen chabou náhradou mu může být pozornost žen. Sex a násilí se zde odehrává v tempu *Pulp Fiction*, a ne náhodou. Poměrně brzy se totiž ukáže, že celý tenhle příběh si vymýšlí Šomer, vězeň v Osvětimi, aby se odpoutal od útrap tamního života. Šomer se před válkou živil jako autor brakové literatury a teď popouští uzdu své fantazii, aby nemusel myslet na to, co bylo, co bude, a co je.

„Theodor Adorno řekl, že psát poezii po Osvětimi je barbarské. Na což bych odpovídal: ano, ale pořád se dá napsat skvělý román. A to je právě *Muž leží a sní*.“

– Philip Kerr

FRANZ-OLIVIER GIESBERT

Franz-Olivier Giesbert se narodil 18. ledna 1949 v USA, jeho kořeny jsou německé, skotské, židovské a francouzské. V útlém věku se s rodiči vrátil do francouzské Normandie, vyrůstal pod vlivem silně věřící matky a v tradičně levicově orientované rodině. Už jako dítě se chtěl stát spisovatelem a coby devatenáctiletý mladík začal spolupracovat s literární rubrikou deníku *Paris-Normandie*. Zároveň vystudoval práva, později ovšem studoval i žurnalistiku a stal se politickým novinářem v *Nouvel Observateur*, v němž posléze získal post šéfredaktora. Jeho kariéra pokračovala ve vedení deníku *Le Figaro* a později týdeníku *Le Point*. V posledních letech je střídavě hlavní postavou několika kulturních, politických

a ekonomických pořadů na různých kanálech France Télévisions. Většina Giesbertových knih je beletrie – od moderních bajek po detektivní romány –, u čtenářů velice dobře přijímaná pro svěží styl a nápaditost: za román *Ohava* získal Velkou cenu Francouzské akademie, za knihu *Chlívěk* jednu z nejstarších francouzských literárních cen – Cenu Interrallié, podle knihy *Nesmrtelný* byl Richardem Berryem natočen film, v němž hrál hlavní roli Jean Reno (česky pod názvem *22 výstřelů*).

LÁSKA JE VĚČNÁ, DOKUD TRVÁ

Přeložil Jan Seidl

Láska „běží, umírá, znovu se rodí, povznáší, snižuje, pozvedá nebo ničí, bez ustání přeskakuje z jedné bytosti na druhou, okolo zeměkoule“. Amina, mladičká dívka ze severního Mali, musí velice ztloustnout, aby se vůbec mohla provdat. Své manželské štěstí nakonec najde jako čtvrtá žena starého imáma, který si ji velice zamiluje – natolik, že jí dovolí i to, co v tradiční islámské rodině dovoleno není. Amina se vzdělává, účastní rozhovorů s muži – harmonie ovšem trvá jen do chvíle, než do života imámovy rodiny vtrhne krutost v podobě tlupy islámských fanatiků. Amina pak štafetu lásky a milostných vztahů předává do Evropy, Asie, Ameriky... V *Himmlerově kuchařce* čtenáře jeden příběh provázal bezmála celým 20. stoletím; v této knize (s poněkud potměšilým názvem *Láska je věčná, dokud trvá*) naopak mnoho příběhů oběhne téměř celou planetu Zemí a nakonec se poněkud nečekaně propojí v souvislý kruh osudů.

Již vyšlo:
Himmlerova kuchařka

ERIKA SWYLEROVÁ

Erika Swylerová je spisovatelka, náhodná ilustrátorka a milovnice králíků. Narodila se a vyrostla na severním pobřeží Long Islandu, díky čemuž se naučila dřív plavat než chodit. A veškeré kapesné utrácela za vstupné do cirkusu a jiných kočovných atrakcí. Dnes žije tamtéž s manželem a neútklivým králikem. *Kniha dohadů* je její prvotinou a můžeme se jen dohadovat, zda Erika Swylerová nepochází z rodu mořských panen.

KNIHA DOHADŮ

Přeložila Petra Johana Poncarová

V rozpadajícím se domě na útesu žije mladý knihovník Simon. Jeho matka, cirkusová mořská panna, se před lety utopila v moři, otec zemřel nedlouho po ní a sestra Enola utekla z domova s komedianty a živí se čtením z tarotových karet. Jednoho dne obdrží Simon podivný balíček. Odesílatelem je starý knihkupec, který v dražbě náhodou vykoupil starou, ručně psanou knihu a ve snaze najít pro ni majitele zjistil, že se týká Simonových předků.

Tento prazvláštní dar Simona přiměje, aby se začal více zajímat o rodinnou historii. To, co zjistí, je nanejvýš znepokojivé: všechny ženy z matčiny strany – cirkusové mořské panny, které dokázaly zadržet dech na neuvěřitelně dlouhou dobu – se utopily. A všechny do jedné 24. července. Oba sourozenci zdědili rodinný talent pro plavání pod vodou a Simon se začíná obávat, že i jeho nevyrovnanou bohémskou sestru by mohl potkat stejný osud. A do čtyřadvacátého července zbývá necelý měsíc...

BRIAN CONAGHAN

Brian Conaghan se narodil roku 1971 ve Skotsku. Na univerzitě v Glasgowě absolvoval obor tvůrčího psaní. Byl mužem devatera řemesel, na chléb vezdejší si vydělával jako malíř pokojů, barman, DJ i jako herec. Dnes žije a pracuje jako učitel v Dublinu. Před *Panem Psem* napsal příběh *The Boy Who Made It Rain* (*Chlapec, který přivolal déšť*), jeho nejnovější román, opět s mladými hrdiny, se jmenuje *The Bombs That Brought Us Together* (*Bomby, které nás spojily*) a promítají se do něj tíživá současná témata – střet kultur, migrace, válka.

KDYŽ PAN PES KOUSNE

Přeložila Dominika Křestanová

Seznamte se s Dylanem Mintem. Je celkem fajn, až na toho Touretta. Jeho život, to je neustálá snaha ubránit se tomu, co ho Tourettův syndrom nutí dělat: potlačit nutkání sprostě nadávat, tiky, třas, vrčení, vytí psa, který se chce dostat ven, když je Dylan ve stresu. Není to snadné, zvlášť když je táta ve válce, neustále na mušce ostřelovačů, a máma pořád brečí.

A jako by to nestačilo, během jedné pravidelné kontroly u doktora zaslechne Dylan větu, která nebyla určena pro jeho uši. Podle všeho má namále a vydrží nanejvýš do srpna. Teď je duben. Za ty čtyři měsíce by Dylan chtěl ještě pár věcí stihnout a zažít. Pár super věcí. Udělá si seznam, a rozhodlaně se pustí do plnění posledních přání...

” Příběh o životě, smrti, lásce, sexu a nadávání.

ATTICUS LISH

Atticus Lish (* 1972) je synem amerického spisovatele a významného nakladatelského redaktora Gordona Lishe. Na první pokus nedokončil studia matematiky na Harvardově univerzitě a následně se živil řadou rozličných profesí, pracoval jako pomocná síla v řetězci rychlého občerstvení nebo v továrně na polystyrén. Rok a půl sloužil u americké námořní pěchoty, po odchodu do civilu se oženil, znovu se přihlásil na Harvard a tentokrát úspěšně absolvoval.

Plynně hovoří čínsky a v Číně nějaký čas působil jako učitel angličtiny. Živí se překlady odborných textů. *Příprava na příští život* je jeho románovou prvotinou, stala se nečekaně bestsellerem a skládila řadu prestižních ocenění.

PŘÍPRAVA NA PŘÍŠTÍ ŽIVOT

Přeložil Petr Horák

Může mít román z prostředí současných Spojených států závažnost klasické tragédie, aniž by se vzdal strohého, nezaujatého realismu? Je opravdový příběh velké lásky slučitelný s vášní pro kulturistiku a fastfoodové restaurace? Lze bez falešného patosu popsat brutalitu moderních válek, úmornou dřinu novodobých otroků a vůbec onu „odvrácenou stranu“ americké společnosti po 11. září? Atticus Lish svou strhující knihou odpovídá na tyto otázky kladně.

Cou Lej je ilegální imigrantka z Číny. Brad Skinner je veterán z Iráku. Ona má za sebou těžké chvíle v rodné zemi a několikaměsíční vězení v nové vlasti, on má na těle zhojené jizvy po šrapnelu, psychicky však funguje jen díky antidepressivům a alkoholu. Oba je přitáhne New York – ona se chce ztratit v nesčetném davu jiných ilegálních přistěhovalců, on plánuje propít se k nové chuti do života. V brilantně vylíčených kulísách společenského dna dnešního velkoměsta se odehraje jejich smutně uvěřitelný příběh. Lish jej sprádá nelítostně, bez planého mentorování i líbivých příkras. Píše strohým, ale bohatým jazykem plným temného lyrismu, navíc s brilantním postřehem muže „ušpiněného životem“.

ELI GOTTLIEB

Eli Gottlieb je americký autor střední generace. Narodil se v New Yorku a vyrůstal v New Jersey, studia literatury absolvoval na Hampshire College v Amherstu ve státě Massachusetts. Píše články pro různé časopisy a jeden čas vyučoval americkou literaturu na padovské univerzitě. Jeho druhý román *Now You See Him* byl britským listem *Independent* nazván „knihou roku“. *Nejhodnější chlapec* je jeho čtvrtý a zatím poslední román.

NEJHODNĚJŠÍ CHLAPEC

Přeložila Klára Šumová

Padesátník Todd Aaron je těžký autista, žijící od dětství ve specializovaném sanatoriu. V klidu si znovu a znovu pročítá encyklopedii a je nejraději, když se nic neděje. Když však do sanatoria přibudou noví lidé – nevládný člen personálu a pacient s poškozeným mozkem –, poklidné vegetování vezme za své, a co je ještě horší: jednooká pacientka Martine mu dělá milostné návrhy a přesvědčuje ho, aby přestal brát léky, protože právě ty mu blbnou hlavu. Tlak těchto okolností citlivý Todd nevydrží a ze sanatoria uprchne, aby našel svého mladšího bratra a spolu s ním dávno ztracené dětství. Příběh psaný v první osobě dává čtenáři nahlédnout do přecitlivělé duše člověka vydešeného světem, ale většinou je to čtení plné paradoxních a vtipných úvah a postřehů.

ORHAN PAMUK

Orhan Pamuk (*1952) je nejvýznamnější a nejčtenější turecký spisovatel současnosti, nositel Nobelovy ceny za literaturu (2006), scenárista, esejista a profesor srovnávací literatury na Kolumbijské univerzitě v New Yorku. Svou tvorbou staví mosty mezi moderním evropským románem a mystickou tradicí Orientu. Zabývá se fenoménem Turecka jako země oscilující mezi dvěma světy. Jeho dílo bylo přeloženo už do padesáti jazyků a vydáno ve více než stovce zemí celého světa. V roce 1982 debutoval rodinnou ságou *Pan Cevdet a jeho synové*. Mezinárodní uznání mu přinesl román *Bílá pevnost* (1985). Za vrchol jeho tvorby je považována kniha *Jmenuji se Červená* (1998).

JINÉ BARVY

Přeložil Petr Kučera

Výběr z esejí, které Pamuk napsal v průběhu necelých třiceti let, má jako ústřední témata dvě autorovy největší vášně: knihy a Istanbul. Sbírka je koláží jazykové i stylově vybroušených textů, které sahají od autorových vzpomínek na dětství přes pronikavé vhledy do těch nejbizarnějších koutů města na Bosporu až po kritické úvahy o světových literátech i vlastním psaní a zahrnuje i delší povídku. Z této různorodé mozaiky se skládá překvapivě ucelený, téměř románový svět spisovatele rozkročeného mezi Západem a Východem, který i z nenápadných každodenností dokáže vytvořit nesmírně poutavý příběh.

Již vyšlo:

Jmenuji se Červená, Snih, Bílá pevnost, Černá kniha, Nový život, Muzeum nevinnosti, Tichý dům, Istanbul

EDOGAWA RAMPO

Edogawa Rambo (vlastním jménem Taró Hirai) se narodil 21. 10. 1894. Vyrůstal ve městě Nagoja, ale v sedmnácti letech odešel do Tokia, kde v roce 1916 ukončil studia ekonomie na Univerzitě Waseda. Než definitivně přešel na profesionální dráhu spisovatele, vystřídal řadu nejruznějších zaměstnání. Za svůj umělecký pseudonym si zvolil japonský fonetický přepis jména slavného Edgara Allana Poea, kterého považoval za svůj umělecký vzor.

Edogawa Rambo založil tradici žánru *suirjóseu*, což je próza odpovídající zhruba západnímu detektivnímu románu, ale v japonštině doslova znamenající „próza o záhadách řešených dedukcí“.

Edogawa Rambo zemřel 28. 7. 1965. Za svůj život napsal celkem 76 povídek a 67 novel a románů, ale také řadu esejů o historii a rozvoji detektivní literatury v Japonsku i v zahraničí. Mnohé jeho prózy byly zfilmovány nebo vydány v podobě komiksů.

ZRCADLOVÉ PEKLO

Přeložil Jan Levora

Kniha šesti povídkami a jednou novelou představuje rozmanitou tvorbu Edogawy Rampa (1894–1965), zakladatele japonské varianty detektivního žánru. Inspirace Edgarem Allanem Poem, podle kterého si autor zvolil svůj tvůrčí pseudonym a která ho vedla k psaní příběhů s tajemstvím, je zjevná i v atmosféře jeho textů. V pozdější tvorbě se přiklonil spíše ke groteskním a erotickým tématům – je považován za zakladatele žánru eroguronansensu („erotický groteskní nonsens“). Často se pohybuje na pomezí žánrů, rád pracuje také s prvky hororu. Mnoho jeho příběhů bylo zfilmováno.

DŽUNIČIRÓ TANIZAKI

Džuničiró Tanizaki (1886–1965), mistr literárních ztvárnění těch bizarnějších stránek lidské existence a autor nezapomenutelných ženských postav, bývá považován za nejvýznamnějšího spisovatele japonské literatury 20. století. V mládí prošel obdobím až nekritického obdivu ke všemu západnímu, ale posléze jej náhoda přivedla oklikou zpět ke světu japonských tradic. Právě ten ho nakonec inspiroval k vrcholným dílům, v nichž se Tanizakimu podařilo dosáhnout harmonického propojení obojího, západních novinek i domácích tradic.

MATEŘSKÁ BYLINA JOŠINSKÁ A TAJNÁ HISTORIE PÁNA Z MUSAŠI

Přeložil Tomáš Jurkovič

Slavné postavy národních dějin bývají obvykle představovány jako výlupky všech ctností a dávány za příklad dalším generacím. Ale co když jsou takové oficiální verze až příliš krásné, než aby byly i pravdivé, ptá se Tanizaki v *Tajné historii pána z Musaši* a odpovídá překvapujícím způsobem. Kudy vede hranice mezi hrdinstvím a perversí? Jedním z nejdůležitějších Tanizakiho témat vůbec je jeho autorské hledání ideálu japonské ženy, téměř ztraceného pod sílícím kulturním vlivem Západu. Snad nejpřesvědčivěji a nejkrásněji toto téma pojal v *Mateřské bylině jošinské*, ztvárněné jako „cestopis“ o pouti k nejhlubším kořenům japonské tradice, kultury a historie v srdci původního Japonska v zapadlém horském kraji Jošino.

SORJ CHALANDON

Sorj Chalandon (* 1952) pracoval v letech 1973–2007 v deníku *Libération* a od roku 2009 působí v satirickém týdeníku *Le Canard enchaîné*. Začínal jako karikaturista, později se stal o grafickou úpravu deníku a nakonec se stal novinářem. Jako válečný zpravodaj zažil nejrůznější konflikty: v Libanonu, v Íránu, v Iráku, v Somálsku, v Afghánistánu... V roce 1988 dostal za reportáže o Severním Irsku cenu Alberta Londrese.

Při psaní třetího románu *Můj zrádce* (Mon traître, 2008) se poprvé věnoval politickému tématu. Inspiroval se třiceti lety reportáží z Irsku a ze Severního Irsku a svým přátelstvím s Denisem Donaldsonem, bojovníkem IRA a šéfem její politické odnože, strany Sinn Féin. Denis se mu v prosinci 2005 svěřil, že republikánskou kauzu zradil. A protože šlo o příběh velice osobní, z novináře se v příběhu stal pařížský houslař a z Denise Donaldsona Tyron Meehan.

V roce 2011 způsobil Chalandon velký rozruch románem *Návrat do Killybegs*, později ověřeným Velkou cenou Francouzské akademie. Autor se v něm vrací k příběhu Tyronea Meehana, tentokrát vyprávěnému z jeho pohledu, tedy z pohledu zrádce.

Photo © Paga Grasset

Již vyšlo:

Návrat do Killybegs, Můj zrádce

ANDY WARHOL, PAT HACKETTOVÁ

Andy Warhol (1928–1987) byl americký umělec, filmař, herec a jedna z vůdčích postav pop-artu. Jeho rodiče se do Spojených států přistěhovali z oblasti dnešního severovýchodního Slovenska a v Pittsburghu, kde se narodil, strávil malý Andrej Varhola několik let v české komunitě. Od mládí se u něj projevovalo umělecké nadání a po absolutoriu komerční designové tvorby se koncem čtyřicátých

let přestěhoval do New Yorku. Živil se zprvu jako ilustrátor a designér, ale postupně se stále intenzivněji věnoval volné tvorbě a v šedesátých letech už byl jedním z nejvýraznějších umělců své doby. V duchu rozvíjejícího se pop-artového hnutí se ve výtvarném umění nechával inspirovat předměty denní potřeby, kamerou se zase snažil zachytit syrovou, nehranou realitu – do svých filmů často obsazoval neherce a mnoho záběrů je dílem náhody a okamžiku. Andy Warhol si za svůj život stihl nadělat mnoho přátel i nepřátel, přežít atentát a ovlivnit celé generace umělců, ale především povýšit populární kulturu na umění.

POPISMUS

Šedesátá léta očima Andyho Warhola

Přeložil Jiří Hanuš

Šedesátá léta znamenala zemětřesení, které navždy proměnilo tvář moderní kultury. Jedním z jeho epicenter byl New York – a jednou z jeho vůdčích osobností byl Andy Warhol. V jeho studiu, legendární *Factory*, se pravidelně scházela společenská a kulturní smetánka té doby, od Lou Reeda a jeho Velvet Underground po Eddieho Sedgwickovou či Boba Dylana. Kniha *Popismus*, již s Andym Warholem napsala jeho dlouholetá spolupracovnice a přítelkyně Pat Hackettová, je věrným a upřímným záznamem oné vzrušené doby a zároveň kaleidoskopem drbů, anekdotických historek i niterných zamyšlení, které ocení každý, koho zajímá pop-art, popkultura i šedesátá léta jako taková.

„Andy Warhol je jediný
génus na světě s IQ 60.“

– Gore Vidal

Již vyšlo:

*Od A k B a zase
zpátky aneb
Filosofie Andyho
Warhola*

JENNY COLGANOVÁ

Jenny Colganová (* 1972) se narodila v Prestwicku ve Skotsku. Po vystudování Edinburské univerzity pracovala šest let ve zdravotních službách, přivydělávala si jako kreslířka komiksových příběhů a vystupováním jako sólová komička. V roce 2010 napsala svou první knihu *Amanda's Wedding* a od té doby se věnuje psaní humorných romantických románů, které oslovují zejména současné mladé moderní ženy. V roce 2013 vyhrála svou knihou *Welcome to Rosie Hopkin's Sweet Shop of Dreams* cenu za nejlepší romantický román roku udílenou Asociací autorů romantických románů.

Věnuje se také tvorbě sci-fi. Je autorkou jedné řady oblíbeného seriálu *Dr. Who*.

Jenny Colganová je vdaná a se svým manželem Andrewem má tři děti. Převážně žije ve Francii, často také navštěvuje Londýn.

ANNE-LAURE BONDOUXOVÁ, JEAN-CLAUDE MOURLEVAT

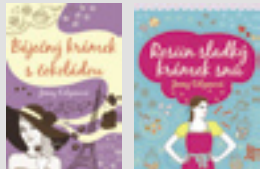
Anne-Laure Bondouxová (* 1971) vystudovala moderní literaturu a poté začala psát zejména pro děti v těžké životní situaci; pro ně také založila úspěšnou dílnu tvůrčího psaní. Věnovala se divadlu, psaní písní, pracovala jako knižní redaktorka i novinářka. Její romány jsou přeloženy do dvacítiky jazyků a jak ve Francii, tak v zahraničí za ně získala několik ocenění, udělováných za tvorbu pro děti a mládež. Román v e-mailech *Drahý příteli*, který napsala spolu s Jeanem-Claudem Mourlevatem, je výjimečně určen dospělým čtenářům, jeho protagonisté si ovšem navzdory svému věku hrají rádi jako děti.

Jean-Claude Mourlevat (* 1952) vystudoval německou literaturu a poté učil němčinu v Německu i Francii. Nakonec však učitelské povolání opustil a vydal se na cesty s klauským představením pro jednoho herce; věnoval se i jiným divadelním žánrům jako režisér i jako herec. Od roku 1997, kdy mu vyšla první kniha, se věnuje psaní – svou tvorbu zaměřuje na děti a mládež a v této oblasti získal několik francouzských i zahraničních ocenění.

Již vyšlo:
Báječný kráček s čokoládou,
Rosiin sladký kráček snů

OSTROV S VŮNÍ ČERSTVÉHO CHLEBA

Přeložila Dana Vlčková

Někdy se stane, že žijete celé roky s přítelem, s nímž máte vlastní prosperující podnik, bydlíte v luxusním manažerském bytě v Plymouthu, chodíte do vybrané společnosti, a zdá se, že jinak to ani být nemůže. A pak přijde bankrot, váš vztah to zničí a najednou nemáte nic.

Chce to velkou odvahu začít znova. Třicetiletá Polly to dokázala. Bez prostředků, bez přátel se ocitla na přílivovém ostrově v Cornwallu. A po práci v designérském studiu začala péct chleba a zjistila, že hníst těsto rukama je pro její bolavou duši zázračný lék. Elitní společnost plymouthských podnikatelů vyměnila za rybáře, vyjíždějící každý večer na moře za úlovkem. Nebylo lehké bydlet v nehostinné krajině, kdy je třeba přizpůsobit život přílivům, jež odříznou ostrov od okolního světa, a kde bouře přináší smrt i těsné přátelství. Zpočátku byl jejím jediným kamarádem papuchalk, který náhodou vlétl dírou ve střeše k ní do domu. Chtěla zde zůstat jen tak dlouho, než se zase postaví na nohy, ale nakonec zjistila, že tenhle kouzelný ostrov jí zcela učaroval.

DRAHÝ PŘÍTELI

Přeložila Markéta Krušinová

Pierre-Marie Sotto je slavný, u čtenářů úspěšný a kritikou oceňovaný spisovatel. Je to ale také stárnoucí, osamělý muž, a pokud jde o jeho práci – momentálně je v hluboké tvůrčí krizi. Jednoho dne k němu dorazí objemná obálka bez zpáteční adresy; jediný kontakt na ní uvedený je e-mailová adresa jistě Adeline Parmelanové. Sotto nepochybuje, že mu nějaká „nadějná spisovatelka“ posílá k posouzení svůj rukopis. Obálku neotevře, odesílatelku zdvořile odmítne a požádá ji o adresu, kam by mohl zásilku vrátit. Než mu Adeline vyhoví, vymění si spolu několik e-mailů, které jsou natolik vtípné a zajímavé, že v dopisování pokračují a objemná obálka zůstává (na žádost Adeline) ležet neotevřená na Sottově polici. Jenomže je v tom háček...

EVE MAKISOVÁ

Eve Makisová se narodila v Nottinghamu. Její rodiče jsou kyperští Řekové, kteří emigrovali do Velké Británie v šedesátých letech minulého století. Vystudovala žurnalistiku a od roku 1994 působila jako dopisovatelka londýnského *Evening Standard* na Kypru. V roce 2001 se vrátila do Anglie. Momentálně žije s mužem a dcerou v Nottinghamu. Je autorkou čtyř románů. Kniha *Tymiánové dopisy* získala Zlatou medaili Aurory Mardiganianové, kterou uděluje Armenian Genocide Museum.

PIU MARIE EATWELLOVÁ

Piu Marie Eatwellová pochází z Indie, kde se v Kalkatě narodila anglicko-indickým rodičům. Vystudovala v Oxfordu angličtinu a potom několik let pracovala pro BBC a jiné televizní společnosti. Po úspěchu prvotiny *Žáby se přece jedí* se dál věnuje především literatuře faktu, ale ráda také překládá poezii. Již řadu let žije ve Francii, kde se vdala, a má tři syny.

ČTENÍ Z KÁVOVÉ SEDLINY

Přeložila Eva Klimentová

Rodina kyperských přistěhovalců se usídlila v britském Nottinghamu a vede krámek s rychlým občerstvením na místním sídlišti. Život je směsicí sladkých vzpomínek na rodný ostrov a drsné reality všedních dnů. Tři generace žen – Anna, její matka a babička – vyznávají rozdílné hodnoty. Anna pracuje v rodičovském krámku, ale chtěla by studovat na univerzitě. Její rázná matka Tina si přeje, aby se dcera provdala za bohatého Řeka a věnovala se jen rodině, a babička má na všechno vlastní názor. Umí čarovat a věštít z kávové sedliny a podporuje vnučku v jejích snech a samostatném rozhodování.

Úsměvné historky o svérázných postavách z rozvětveného příbuzenstva a rodinných slastech i strastech mají chmurný podtón. Jsou poznamenány válečnou tragédií okupované vesnice a útekem z domova, kam se mnozí z nich stále chtějí vrátit, i předsudky a násilným chováním některých místních zákazníků.

Annino hořkosladké vyprávění, při kterém se nejednou sbíhají sliny v ústech, je okořeněno spoustou rodinných receptů.

Již vyšlo:
Tymiánové dopisy

ŽÁBY SE PŘECE JEDÍ Pravda o Francouzích

Přeložila Jitka Fialová

Piu Marie Eatwellová s nadšením uvádí na pravou míru čtyřicet pět mýtů o Francouzích, od „Francouzi se nikdy neopijí“ a „jedí koně, žáby a česnek“ přes „jsou posedlí sexem“ až po jejich pověst národa notorických kuřáků, rovnostářů či revolucionářů. Výsledkem je vtipný, informacemi a barvitými citáty překypující portrét současné Francie a proměn, které tam v průběhu věků a zejména v posledním půlstoletí nastaly. Nakolik se od sebe někdy vzdálí realita a romantický pohled například na Paříž, dokládá tzv. „pařížský syndrom“, kvůli němuž musí být každoročně hospitalizováno hned několik šokovaných japonských turistů. Díky této knize deziluzi zaručeně nepropadnete, vždyť ani radikální změny v jednadvacátém století nedokázaly Francii v našich očích připravit o tradiční kouzlo.

JAMES MAY

James May se narodil roku 1963 v Bristolu, a než se roku 2003 stal spolu s Richardem Hammondem a především Jeremym Clarksonem mezinárodní hvězdou motoristického pořadu *Top Gear* televize BBC, vystudoval hudbu na Pendle College Lancasterské univerzity a pak se živil jako státní úředník a novinář. Později se vyprofiloval jako odborník na recenze a testy automobilů a nějakou dobu pracoval v prestižním časopise *Autocar*. Odtamtud byl však vyhozen za to, že do jednoho svého článku propašoval akrostich a přišlo se na to. Navzdory image zvidavého a praktického hodinového manžela, který musí opravit každý budík nebo převodovku, má James May nepopíratelné umělecké sklony a k jeho koníčkům patří vedle automobilů a hodinek i poslech vážné hudby a hra na flétnu nebo klavír.

CHLAPORATOŘ

Přeložil Marko Hauliš

James May si jednoho dne řekl, že opravdoví muži ze světa v posledních pětadvaceti letech skoro vymizeli a nahradili je feministé. Rozhodl se s tím něco udělat, a sice připomenout staré dobré mužské dovednosti v domácnosti i přírodě a zkusit vymyslet i pár nových, ať už jako praktické zlepšováky všedního života, staré řemeslné dovednosti nebo ulítlé nápady, z nichž kdovíjaký užitek neplyne, ale každý nezženštlý chlap z nich má radost jako malý kluk. Návodů a vychytávek jsou popsány vtipně a jasně, a přestože není nutné zkoušet úplně všechno, co je tu předvedeno, pořád je to zábavné čtení, k němuž James May doporučuje popíjet silné pivo a sníst aspoň jeden čtvrtkilový biftek. Kdo knihu přečte celou a aspoň někdy se jí inspiruje, ten pravděpodobně zjistí, že je najednou pro své okolí nepostradatelný a jak manželka, tak děti, ale i staří rodiče nebo sousedé k němu vzhlížejí jako k renesančnímu kutilovi, který umí všechno opravit, vykoumat a zařídit. Nebo skoro všechno.

JEREMY CLARKSON

Jeremy Clarkson se narodil roku 1960 v Doncasteru v hrabství Yorkshire do rodiny učitelky a obchodního cestujícího. Jako středoškolský student byl vyloučen ze soukromé školy v Reptonu za požívání alkoholu, kouření a nevhodné chování. Jeho prvním zaměstnáním bylo prodávat pro otcovu firmu plyšové figurky medvídka Paddingtona. Poté začal psát pro různé anglické listy,

nejdříve lokální a pak i celostátní. Časem se vyprofiloval jako pišící odborník na automobily. Roku 1984 založil agenturu MPA, která se specializovala na testy nových vozů a pak je prodávala těm periodikům, která za ně byla ochotná zaplatit. Posléze začal psát o autech i do prestižního časopisu *Top Gear* a od roku 1988 se stal světově známým moderátorem stejnojmenného pořadu televize BBC, kde s dvouletou přestávkou vydržel od roku 1988 do roku 2015, kdy byl vyhozen za to, že fyzicky napadl produkčního, který mu po celodenním natáčení nezajistil teplou večeři.

FAKT CHCI TAK MOC?

Přeložil Miloš Urban

Jeremy Clarkson, jedna z nejznámějších televizních osobností a bývalý moderátor motoristického pořadu *Top Gear*, jenž měl za jeho éry po světě stamiliony diváků, je velmi bystrý a taky vtipný novinář a publicista – a zajisté i ten nejvyšší a s nejvíce prořízlou pusou. Výbor z jeho článků představuje českému čtenáři pomyslnou a velmi vysokou latku psaní nejen o autech, ale i o jiných příjemných i otravných jevech našeho každodenního života. Autor si nebere servítky před nikým a před ničím, ať je to ministerský předseda, ženská otázka, cyklisti, imigranti nebo nepořádek na ulicích. Vědomě a trefně se vysmívá především politické korektnosti, která ovládla Anglii i celou spojenou Evropu, a ukazuje opravdovou tvář lidí a stav našeho světa pomocí překotných, o to však legračnějších nadsázek.

MARTIN MORAVEC

„Nechceš se žít něčím pořádným?“ říkali mu shodně maminka a učitel fyziky. Jenže on v šestnácti letech zaklepal na dveře redakce *Orlických novin* a začal tím svou novinářskou kariéru. Nejprve zvolna, referáty z okresního přeboru fotbalu, protože ho (a hlavně jeho tatínka) mrzelo, že sám fotbal nikdy nehrál. V roce 1998 odešel z Východních Čech do Prahy, studoval žurnalistiku na Karlově univerzitě a zároveň docházel do redakce MF DNES. Začínal jako sportovní elév – na velké čtvrtky po každém kole fotbalové ligy zapisoval, kolik který hráč dostal žlutých nebo červených karet. Postupně začal psát hlavně o tenise a objel všechny grandslamové turnaje. V roce 2003 přešel do čtvrtletního Magazínu DNES, který od roku 2006 (s krátkou přestávkou) řídí. Od té doby píše každý týden sloupky, z nichž teď 250 vybral do knihy *Enter, mami!* Kromě práce v MF DNES učí budoucí novináře, natočil několik dílů dokumentu *13. komnata*, moderuje různé akce a komentoval tenis na Eurosportu.

ENTER, MAMI!

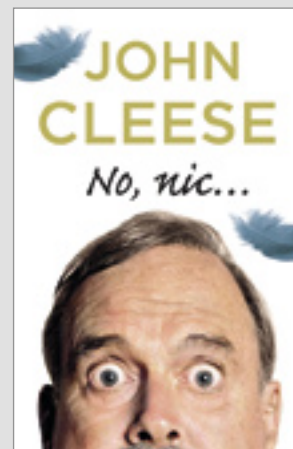
„Nic se nestalo,“ řekla maminka do telefonu, když jí syn poradil, ať na klávesnici najde enter. „A co jsi udělala?“ „No našla enter.“ „A zmáčkla jsi ho?“ „To jsi neříkal!“

O učení maminky s počítačem je jeden ze sloupků, které novinář Martin Moravec napsal za deset let do čtvrtletního magazínu MF DNES. Protože si to žádá doba, některé zpětně trochu upravil a celkem 250 jich teď vydává v knize *Enter, mami!*

Jsou to fejetony z každodenních situací, které občas zažije každý. Krátké, výstižné a vtipné. O českých restauracích, povinném zkoušení dárků o Vánocích, seznamování přes internet, o Pražácích, Brňácích i náplavách, o trapasech při lichocení ženám, o vaření, nakupování, divných lidech v posilovnách a podobně. Zkrátka o čemkoliv, co mu za těch deset let přišlo na mysl a stálo to za zaznamenání.

JOHN CLEESE

John Marwood Cleese se narodil roku 1939 v městečku Weston-super-Mare. Absolvoval Cliftonskou střední školu a práva na Downingově koleji Cambridgeské univerzity. Prvního úspěchu se dočkal ve West Endu a pak jako autor a herec televizního show *The Frost Report*. Se skupinou Monty Python však přišla mezinárodní sláva. Filmy jako *Život Briana* nebo *Monty Python a Svatý Grál* se staly legendami. Mimo skupinu se John Cleese dočkal dalších ovací za televizní sitcom *Hotýlek*, který napsal se svou první ženou Connie Boothovou, jež tam s ním navíc i hrála. Coby herec se představil v řadě dalších filmů, namátkou v těch o Harrym Potterovi nebo Jamesi Bondovi. John Cleese žije v Londýně.

NO, NIC...

Přeložila Alžběta Šachová

Autobiografie nejvýraznějšího – aspoň pokud se výšky týče – člena legendární komediální skupiny Monty Python. Fanoušci tvůrců nesmrtelných filmů, jako je *Život Briana* nebo *Monty Python a Svatý grál*, teď mají možnost dočíst se nejen „historky z natáčení“, ale dozví se i vzácné informace o Cleesově dětství a vyrůstání (mohutném) na malém městě (na několika malých městech, jedno by nestačilo) a dokážou lépe pochopit, jak se z obyčejného zakomplexovaného kluka stal na Cambridgeské univerzitě génius humoru.

KIM GORDONOVÁ

Kim Gordonová se proslavila hlavně jako zpěvačka, basistka a jedna z hlavních tváří rockové skupiny Sonic Youth. Ta patřila k nejúspěšnějším a nejvlivnějším kapelám nezávislé americké scény – nebýt jich, nikdy by pravděpodobně nevznikla třeba slavná Nirvana, o vlně sebevědomého dívčího hudebního hnutí Riot Grrls (Lush, L7 apod.) ani nemluvě. K Sonic Youth neoddelitelně patřily nejen zpětné vazby, ruchy a disonance, ale také manželství obou hlavních postav kapely, Kim a sólového kytaristy Thurstona Moorea.

Když na podzim 2011 ohlásila dvojice po sedmadvaceti letech rozchod, zasáhlo to fanoušky jako těžká rána. V popkulturním světě, kde většina příjemných věcí časem pomíjí, se vztah Kim a Thurstona jevil jako jedna z mála bezpečných jistot.

HOLKA V KAPELE

Přeložil Rani Tolimat

Ani Sonic Youth rozchod svých dvou nejdůležitějších členů nepřežili. A teď vychází kniha, v níž hudebnice, zpravidla skoupá na řeči a známá spíše pro svou uzavřenou náturu, vysvětluje, jak se to celé přihodilo – jak kapela vznikla a jak zanikla, co se dělo před jejím založením a co přišlo poté. Píše o svém dětství na sluncem sežehlych předměstích jižní Kalifornie, o dospívání po boku duševně postiženého bratra, který celou rodinu emočně vysával, o newyorské umělecké a hudební scéně osmdesátých a devadesátých let. Není to jen portrét basistky a zpěvačky jedné známé kapely, nýbrž sugestivní vyličení životního příběhu pozoruhodné alternativní umělkyně.

Čtenáři se dozví, jací výtvarníci, hudebníci či spisovatelé byli pro Kim Gordonovou největší inspirací, a jak vlastně vypadal vztah s kolegou muzikantem, který její život ovlivnil ze všech nejvíce. A také se tu samozřejmě píše o tom, jaké je to být onou „holkou v kapele“, tedy v prostředí, které je dodnes spíše mužskou doménou. Z jednotlivých epizod a střípků se tak skládá hluboce osobní portrét ženy, z níž se stala, tak trochu paradoxně, jedna z největších kulturních ikon jedné důležité generace.

HERMANN HESSE

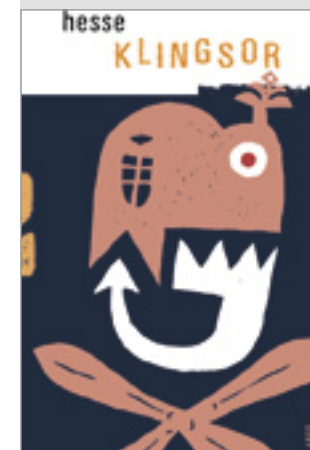
Hermann Hesse (1877–1962) je nejvydávanejším německým autorem 20. století, mnohá jeho díla dosáhla milionových nákladů. Intenzita jeho působení se po 2. světové válce výrazně zvyšovala od 50. let nejprve v Koreji a v Japonsku, posléze v 60. a 70. letech obzvláště v USA. Pro mladou generaci se Hesse nechtěně stal jakýmsi guru, mladí z něho čerpali inspiraci pro svůj boj proti autoritám, pro odmítání utilitárnosti západní civilizace, přejímali jeho intenzivní vztah k přírodě,

k východním filozofiím a náboženstvím atd. Hesse však v podstatě nikdy neopustil svou křesťanskožidovskou orientaci a dalšími vlivy ji pouze obohacoval.

KLINGSOR

Přeložil Vratislav Slezák

V roce 1920 vyšly pod titulem *Klingsor* poprvé tři povídky Hermanna Hesseho, pozdějšího nositele Nobelovy ceny za literaturu. Na první pohled se jeví dosti různorodé, a přece mají jedno společné: vztah k expresionismu. Povídka *Klein a Wagner* je patrně autorovým nejexpresionističtější textem, rozdělením hrdiny se do ní promítá Hesseho zkušenost s psychoanalýzou i nevole k měšťáckému světu. V *Dětské duši* reflektuje Hesse z pohledu dospělého zážitek z vlastního dětství. V povídce *Klingsorovo poslední léto* se bezesporu odrazila velká změna, která se udála v Hesseho životě: Jeho první žena Maria Bernoulli byla trvale hospitalizována pro schizofrenii, manželství se rozpadlo, Hesse byl propuštěn z oddělení péče o válečné zajatce, Německo ovládl zhoubný nacionalismus a Hesse přesídlil do slunné Montagnoly ve švýcarském kantonu Ticino, kde našel nejen nový domov, ale i novou lásku k malířce a zpěvačce Ruth Wengerové. Prostřednictvím hlavní postavy, osamělého malíře, Hesse zkoumá umělectví jako možnost a způsob existence. Klingsor vyděšený blížící se smrtí se snaží prožít zbývající čas co nejlépe a nejradostněji, cele se oddává umění, noci tráví u vína a v náručí žen. Povídka vrcholí Klingsorovým posledním uměleckým počinem, autoportrétem, který jako by byl zpodobněním mnoha tváří.

Již vyšlo:

Souborné dílo I–X, Petr Camenzind, Demian, Siddhártha, Pohádky, Stepní vlk, Narcis a Goldmund, Knulp (bilingvní vydání), O létání, Radosti zahradníka, Hra se skleněnými perlami, Panský dům

WILLIAM SAROYAN

William Saroyan (1908–1981) narodil se v kalifornském Fresnu v rodině arménského původu. Když mu byly tři roky, zemřel mu otec a William byl i se sourozenci umístěn do sirotčince. Později se rodina v čele s matkou znovu spojila a dospívající William začal brzy pracovat. Když doma narazil na několik otcových povídek, rozhodl se, že se stane spisovatelem. Kritiky zaujal především humanistickou povídkou „Odvážný mladý muž na létající hrazdě“, posléze se na literární scéně etabloval emotivními knihami *Lidská komedie*, *Tracyho tygr*, *Tati, tobě přeskočilo*, *Mami, mám tě ráda* či dramatem *Minuty na hodinách*.

ŘÍKAJÍ MI ARAM

Přeložila Věra Pourová

Sbírka povídek *Říkají mi Aram* představuje spisovatelovo dětské alter ego, Arama, chlapce arménského původu, který právě dospívá a seznamuje se s širším příbuzenstvem i okolním světem. Jeho vidění je truchlivé i radostné, bezstarostné a dojemné, vždy však prodchnuté autentickým dětským prožíváním i těch nejdrobnějších událostí.

O NEUMÍRÁNÍ

Přeložil Josef Schwarz

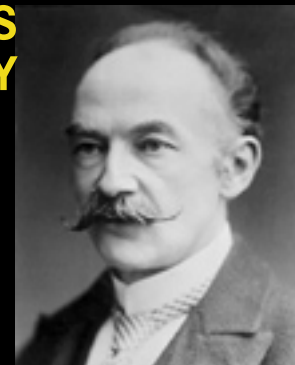
Jak zachytit nezachytitelné? Jak pojmenovat to, co se děje mezi narozením a smrtí? Jak uchopit „věčně prchavý okamžik“? Právě takové otázky si William Saroyan klade ve své knize vzpomínek, meditací a úvah. Formou otázek a odpovědí, reálných či fiktivních rozhovorů vede dialog s novinářem, s vlastními dětmi, s ideálním čtenářem, se sebou samým, ba dokonce se svou smrtí, kterou potkal ve snu. Zjišťuje, že život je naplněn paradoxy, o kterých si můžeme maximálně povídat. Nežijeme dlouho, nestačíme se vzájemně poznat, nevíme, co je důležité a podstatné... proto asi tak to nejlepší, co se dá udělat, je dokázat lidem alespoň rozesmát – dát vzniknout radosti v daném okamžiku. „Začal jsem psát tuto knihu v naději, že její psaní zastoupí umírání, mou skutečnou smrt, kterou jsem už nějaký čas cítil nablízku.“

Již vyšlo:
Odvážný mladý muž na létající hrazdě

THOMAS HARDY

Thomas Hardy (1840–1928), anglický romanopisec, autor povídek a básník. Původním povoláním byl architekt, a přestože byl ve svém povolání velmi úspěšný, rozhodl se věnovat literární tvorbě. Thomas Hardy je posledním velkým představitelem kritického realismu 19. století. V jeho díle se odrážejí změny, ke kterým došlo v anglické společnosti v průběhu viktoriánské doby. Román *Daleko od hlučícího davu* byl několikrát zfilmován.

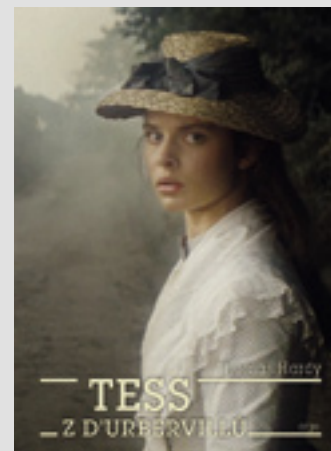

TESS Z D'URBERVILLŮ

Přeložila Marta Staňková

Román Thomase Hardyho *Tess z D'Urbervillů* patří k nejslavnějším viktoriánským románům a na čtenářské oblíbě neztratil dodnes. Ve své době vzbudil obrovský rozruch a náležitě bouřlivou odezvu, zvláště díky autorově vášnivě obžalobě puritánské viktoriánské morálky.

Podobně jako většina Hardyho ostatních románů se i *Tess z D'Urbervillů* odehrává ve fiktivním jihoanglickém hrabství Wessex; jeho hlavní hrdinkou je venkovská dívka Tess, jejíž upřímnost, citlivost a mravní nesmlouvavost naráží na pokrytecké konvence okolí a postupně vede k hrdinčině tragédii. Baladický příběh navíc působivě dokresluje časový rámec knihy: do poklidných venkovských končin začínají doléhat ozvěny společenských změn vyvolaných industrializací; lidé začínají ztrácet staré jistoty a mají před sebou náhle budoucnost zbavenou opor – ale zároveň i nové možnosti. Tato situace dává autorovi podnět k filosofickému zamyšlení nad osudovými silami, ovlivňujícími úděl člověka.

Již vyšlo:
Daleko od hlučícího davu

KHALED HOSSEINI

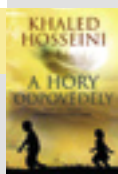
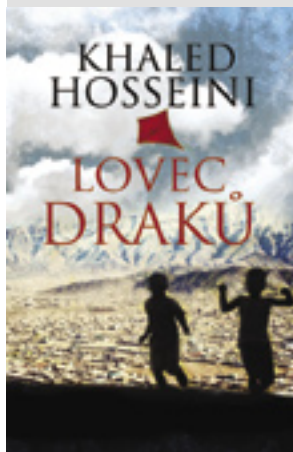
Khaled Hosseini se narodil r. 1965 v afghánském Kábulu v rodině diplomata a učitelky perštiny. Komunistický převrat a následná sovětská okupace na konci 70. let zabránily rodině v návratu z Paříže, kde byl Hosseiniho otec na diplomatické misi. Od 80. let proto Khaled Hosseini žije v USA, kde rodina získala azyl. Nejprve vystudoval medicínu a osm let se také věnoval lékařské praxi, současně však už pracoval na své první knize *Lovec draků*, která se roku 2003 stala okamžitým bestsellerem nejen v USA, ale po celém světě. Stejnou oblibu si získal i jeho

druhý román *Tisíce planoucích sluncí* z r. 2007. Po dlouhých šesti letech čekání, během nichž se Khaled Hosseini kromě psaní věnoval také roli vyslance dobré vůle UNHCR a práci pro svou nadaci The Khaled Hosseini Foundation poskytující humanitární pomoc chudým Afgháncům, mají čtenáři konečně v rukou jeho nový román, *A hory odpověděly*, který se hned po vydání dočkal světového úspěchu a dosud vyšel ve více než 40 zemích.

LOVEC DRAKŮ

Přeložila Eva Kondryšová

Afghánistán, 1975: dvanáctiletý Amír zoufale touží po vítězství v místním turnaji papírových draků a jeho věrný přítel Hasan mu slíbí pomoc. Ani jeden z nich však netuší, že toho odpoledne potká Hasana neštěstí, které jim oběma změnil život navždy. Amírova rodina po ruské invazi do Afghánistánu uteče do Ameriky, jednoho dne si však Amír uvědomí, že se do rodné země ovládané Tálibánem musí vrátit, aby našel to jediné, co ve světě nezíská: vykoupení.

Již vyšlo:

A hory odpověděly,
Tisíce planoucích sluncí

CHARLES BUKOWSKI

Do širšího povědomí čtenářů se dostal v 60. letech, s nástupem tzv. malých časopisů, které dávaly prostor nezávislé, proti establishmentu zaměřené tvorbě. Svým bohémským životním stylem a nevybíravým politickým slovníkem si vysloužil pozornost agentů FBI a několikrát pobyl ve vězení, především za výtržnictví. Zemřel roku 1994 jako kultovní a světově uznávaný autor a počet jeho čtenářů po celém světě stále roste.

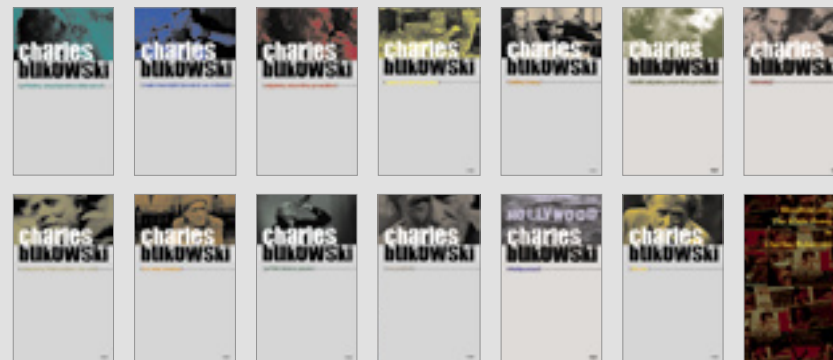
JELITO

Přeložil Bob Hýsek

Román *Jelito* původně vyšel v češtině pod názvem *Šunkový nářez*, což ovšem nevystihovalo ironický rozměr originální slovní hříčky. *Jelito* se v Bukowského tvorbě vymyká svým tematickým zaměřením: autor zachycuje chmurná léta svého dětství a mládí, poznamenaná despotickým otcem, šikanou ve škole, bídou za hospodářské krize, celkovým odcizením a osaměním. Melancholické memoáry, z nichž odkapává krev, hnus a něžný humor.

Již vyšlo:

Příběhy obyčejného šílenství, Nejkrásnější ženská ve městě, Zápisky starého prasáka, Pobryndané spisy, Tvrdý chleba, Příliš blízko jatek, Obarvená piča/The White Pussy – v edici Kanapka, Těžký čas, Další zápisky starého prasáka, Ženský, Všechny řítě světa i ta má, Na poště, Hollywood, Faktótum, Absence hrdiny, Škvár

” První bestseller z pera Khaleda Hosseiniho.

ROBERT GRAVES

Robert Graves (1895–1985) vydal za svůj život obsáhlé dílo čítající asi 140 svazků. Zahrnuje básně, prózy, eseje o literatuře a mytologii, biografie, knihy pro děti, překlady i adaptace. Ačkoli své historické romány považoval spíše za komerční díla, dočkala se největší pozornosti čtenářů. V celém svém díle se Robert Graves trvale obrací k anglickým dějinám a antickému starověku. Svých hlubokých znalostí využil při tvorbě historických románů *Já, Claudius* (který byl později i zfilmován) a *Claudius bůh a jeho žena Messalina*, v nichž autor nabídl svěží pohled na historické postavy a události starověkého Říma. Komerčně úspěšný byl životopis T. E. Lawrence (*Lawrence z Arábie*).

JÁ, CLAUDIUS

CLAUDIUS BŮH A JEHO ŽENA MESSALINA

Přeložila Alena Jindrová-Špillarová

Robert Graves čerpá z děl římských historiků – Plutarcha, Suetonia a Tacita – a s pochopením, soucitem, bravurou, erudicí, spisovatelským umem i přiměřenou dávkou literární licence vykresluje císaře, jehož okolí považovalo za hlupáka, jako prohnaneho a moudrého muže. Ostatně Claudiovou klíčovou starostí po nástupu na trůn bylo udržet se naživu a získat dostatečnou kontrolu nad svým okolím a senátem, což pro důvěřivého a mnohými opovrhovaného muže, který podléhal jak svým manželkám, tak propuštěncům (tedy bývalým otrokům, na jejichž podporu spoléhal a kteří za jeho vlády měli nebyvalý vliv na chod státu), vůbec nebylo snadné. Nicméně i přes nedostatek politických zkušeností se ukázal jako schopný administrátor se smyslem pro spravedlnost, ambiciózní stavitel a taktéž projevoval mimořádný zájem o soudnictví.

Gravesův nejprodávanější román se dočkal řady rozhlasových, divadelních, televizních i filmových adaptací.

MICHAEL CHABON

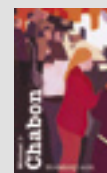
Michael Chabon (*1963) je nejuznávanějším americkým prozaikem své generace; za své dílo získal dlouhou řadu ocenění, včetně nejprestižnější americké literární ceny Pulitzer Prize.

ZÁZRAČNÍ HOŠI

Přeložil Petr Eliáš

Profesor tvůrčího psaní Grady Tripp vládí na hřbetě nejen krizi středního věku a následky svého uměřeně prostopášného života, ale také břemeno nedopsaného a podle všeho nedopsatelného románu *Zázrační hoši*. Dva a půl tisíce stran bobtnajícího opus magnum jako by se svému autorovi smálo do obličeje, a přitom nebylo než výčtem jeho selhání, marných nadějí a promarněných příležitostí. A Grady, místo aby psal, balí jointy a před studenty se tváří jako druhý Henry Miller. Jedním z těch, jež aura jeho talentu na chvíli oslní, je i James Leer, rozháraný mladík jako vystřižený z atlasu aspirantů tvůrčího psaní. Nečekané setkání těch dvou na večírku plném spisovatelů odstartuje běh událostí místy tak absurdních, že hraničí s groteskou, jen místo dortů a neohrabaných policajtů se tu o zábavu starají transvestita, mrtvý pes a sako po Marilyn Monroe.

” Román *Zázrační hoši* je – vedle Pulitzerovou cenou odměněného románu *Úžasná dobrodružství Kavaliera a Claye* – obecně považován za vrcholné dílo Michaela Chabona. K jeho popularitě nepochybně přispělo i výtečné filmové zpracování, v němž zazářili Michael Douglas, Tobey Maguire, Robert Downey jr. či Katie Holmesová.

Již vyšlo:
Modelový svět

HELEN OYEYEMI

Helen Oyeyemi patří navzdory svému mládí mezi nejuznávanější současné britské prozaičky. Je autorkou pěti románů, z nichž první napsala ještě na střední škole, a během studií politologie v Cambridgi slavila úspěch se dvěma hrami, které posléze vyšly knižně. Již od prvního románu *The Icarus Girl* její tvorbu charakterizuje zájem o legendy, mýty a fantastickou imaginaci. Druhý román *The Opposite House* (*Protější dům*, 2007) je silně inspirován kubánskou mytologií, následující dílo *White is for Witching* (*Bílá je barva čarodějnic*, 2009) skládá hold Edgaru Allanu Poeovi (za tento román získala autorka Cenu Somerseta Maughama). V roce 2011 vydala román *Mr Fox* (*Pan Fox*) a o tři roky později svou kriticky patrně nejúspěšnější knihu *Dívka jménem Boy*. Helen Oyeyemi žije v Praze.

EUDORA WELTYOVÁ

Eudora Weltyová se narodila roku 1909 v mississippském Jacksonu. Od dětství ráda četla a později se pod vlivem otce stala vášnivou fotografkou. Po studiích pracovala krátce v rádiu a jako dopisovatelka pro místní noviny i vládní rozvojový program WPA. V roce 1938 se začala věnovat na plný úvazek psaní, později vyučovala literaturu na Harvardu, v Oxfordu i Cambridgi. Po vydání mnoha úspěšných povídek v časopisech i knižně získala v roce 1973 Pulitzerovu cenu za román *Optimistova dcera*. Zemřela roku 2001 v rodném Jacksonu.

Photo © Losing Battles

Eudora Weltyová patří spolu s Flannery O'Connorovou a Katherine Anne Porterovou mezi nejvýznamnější jižanské autorky a její díla zpracovávající témata individuality, komunity, ducha místa a mytologie ovlivnila několik spisovatelských generací.

DÍVKA JMÉNEM BOY

Přeložil Ladislav Nagy

Pátý román Helen Oyeyemi je dosavadním vrcholem autorčiny tvorby. Obsahuje vše, co se stalo pro autorku charakteristické a co jí vyneslo zařazení na prestižní seznam nejlepších mladých prozaiků, který zveřejňuje vlivný britský časopis Granta. Práce s pohádkami, mýty, kulturními aluzemi, neustálé prostupování skutečnosti a fikce i náhlé zvraty, to vše najdeme v příběhu dívky jménem Boy. Ta vyrůstá bez matky v rodině krysaře, který na rozdíl od mytického krysaře z německé legendy lidi nepřitahuje, ale odpuzuje. I Boy od něj prchá a protlouká se Amerikou padesátých let, až nakonec skončí v náručí vdovce, jenž je otcem dívky jménem Snow. Oyeyemi na tomto trojúhelníkovém půdorysu rozehrává pro ni typickou hru, kdy nic není tím, čím se zdá být, a kdy čtenáře čeká na každém rohu překvapení. *Dívka jménem Boy* je kniha čtivá, vtipná a bohatá nejen na četné aluze.

ZLATÁ JABLKA

Přeložila Martina Knápková

Fiktivní mississippské městečko Morgana je zabydleno vskutku jedinečnými postavičkami. King MacLain se jako mytologický satyr zjevuje v okolních lesích a svádí místní ženy, stárnoucí německá učitelka klavíru slečna Eckhartová se v okamžiku agónie uchyluje ke zhárství a po uši zamilovaný malarik Loch Morrison pozoruje dalekohledem dostaveníčka jistě nezdárné žákyně s neznámým námořníkem. To ale není zdaleka všechno – dojde také na tonoucí sirotky na dívčím táboře, batolata polykající knoflíky, zákeřné komáry či zlopestné klavírní besídky. Je snad celá Morgana pouhá fata morgána?

Zlatá jablka představují svérázný román ve formě povídek, ovlivněných modernismem a řeckou mytologií, a z díla Eudory Weltyové vyčnívají jako nejkomplexnější text. Autorka zde umně evokuje chuť a vůni amerického Jihu, ale často také jeho pachut: jablka na jejím literárním stromě jsou lákavě prohnílá.

KATRI LIPSONOVÁ

Katri Lipsonová se narodila v Helsinkách v roce 1965 a jako dítě snila o tom, že se stane spisovatelkou a bude pracovat jako doktorka v džungli. Medicínu vystudovala ve Švédsku na univerzitě v Uppsale. Je lékařkou, působila ve Švédsku i v Africe, nyní žije s rodinou ve finském Vantaa. Její debutový román *Kosmonaut* byl nominován na Cenu Finska v roce 2008 a vyhrál cenu pro debut deníku Helsingin Sanomat za rok 2008. Za román *Zmrzlinář* získala cenu EU 2013 za literaturu.

UN HUIKJONG

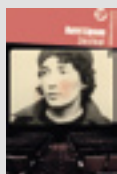
Un Huikjong se narodila roku 1959 ve městě Kočchang v provincii Severní Čolla. Vystudovala korejskou literaturu, magisterský titul získala z prestižní Yonsei University v Soulu. Svůj spisovatelský debut si odbyla roku 1995 a hned v následujícím roce na sebe upoutala pozornost románem *Ptákův dar* (Seuisonmul), který popisuje svět dospělých skeptickým pohledem dvanáctiletého vypravěče. Un Huikjong ve své tvorbě spojuje humorný, místy až sžíravě cynický styl s pronikavým porozuměním a citem pro vnitřní svět jejích postav. Spolu se Sin Kjongasuk (*Někde zvoní telefon*, Argo 2015) patří mezi nejvýznamnější korejské spisovatelky současnosti. Za své dosavadní literární dílo, které čítá přes deset svazků románů a sbírek povídek, získala řadu domácích ocenění.

KOSMONAUT

Přeložil Vladimír Piskoř

Román o nenaplněných snech, outsiderství, beznaději a bezmoci, ale také o lásce a přátelství. Serjoža, středoškolaček, syn obyčejné ženské a alkoholického darmošlapy, má od dětství velký sen – chtěl by se stát kosmonautem. Ne proto, aby vzlétl ke hvězdám, které rád pozoruje, ale aby se z vesmíru alespoň jednou podíval na celou zeměkouli. Jeho slohová práce, v níž se ze své touhy vyzná, vzbudí pozornost úspěšného dokumentaristy, který se o Serjožově cestě za snem rozhodne, s požehnáním politbyra, natočit vícedílný dokument. Serjoža ovšem nesní jen o hvězdách – jeho mysl zaplňuje i krásná rusovláska, nesmělá učitelka hudební výchovy Světlana. Snovou atmosféru románu autorka podtrhuje mírně archaizovaným stylem a krásným jazykem. Náhodná není ani volba místa, kde se příběh odehrává: nevrlý zimní Murmansk 80. let 20. století jako by symbolicky dokresloval mrazivé sevření nepříznivými okolnostmi, jež provázejí osudy hlavních protagonistů. Všudypřítomnou melancholií a tragikou osudů hlavních hrdinů prosvítá naděje, že má smysl snít i sebevětší sny, třebaže nedojdou naplnění. Kniha obdržela Cenu deníku Helsingin Sanomat za nejlepší prvotinu 2008 a v témže roce postoupila i do nejužší nominace na cenu Finlandia.

Již vyšlo:
Zmrzlinář

KRÁSA MNOU POHRDÁ

Přeložila Petra Ben Ari

V každé ze šesti povídek se setkáváme s jednou postavou, pokaždé jinak sužovanou společenskými neduhy moderního světa. Protagonisté čelí absurditě jejich matoucích, osamělých životů, aniž nalézají správné odpovědi na otázky po smyslu a cíli jejich konání. V povídce *Kráska mnou pohrdá*, která dala název celé sbírce, se obězní muž, adorující Boticelliho podobiznu Venuše, rozhodne v den svých čtyřiatřicátých narozenin zahájit odtučňovací kúru a smířit se tak se svým otcem, který mu vždy tloušťku vyčítal a vinil ji ze všech synových nezdarů. Spisovatelka svým ironickým, a přesto laskavým tónem umně vystihuje jádro každodenních lidských trápení a jednotlivé epizody skládá do mozaiky zobrazující moderní korejskou společnost.

DANIELA ŠAFRÁNKOVÁ

Daniela Šafránková (* 1974) nejprve v Praze na DAMU vystudovala divadelní produkci a později v USA na California State University obor pedagogika a výtvarná výchova. Pracovala jako prodávačka, uklízečka, zahradnice, učitelka angličtiny, výtvarné výchovy a divadla, s manželem provozovala literární kavárnu a od roku 2002 se žije jako výtvarnice na volné noze. Její obrazy je možné vidět na výstavách jak v České republice, tak v americké Kalifornii, či na webových stránkách www.danielasafrankova.czweb.org, reprodukci jednoho z nich pak na obálce její knihy. V americkém minirománu *Anísa* všechny

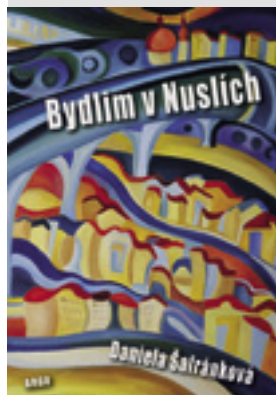
své (nejen) profesní zkušenosti promítla do jedné z hlavních postav. Ačkoliv jde o její literární debut, psaní se věnuje už dlouhou dobu. V roce 1994 se zúčastnila spisovatelského workshopu pod vedením Arnošta Lustiga. Se svým americkým mužem a se synem žije střídavě v Praze a v jižních Čechách, kde kromě malování a psaní pečce výborné dorty a vyrábí lahodné zavařeniny.

BYDLIM V NUSLÍCH

Atypický, kompozičně pozoruhodný román *Bydlím v Nuslích* je spleten ze tří dějových linií – tří samostatných pramenů, které se vzájemně prolínají a v závěru vytvoří jeden jediný proud. Nejsilnější z pramenů čtenáře zavede do současného jihočeského městečka Lázně Toužim: zpoza oceánu sem přijíždí expert na srdeční choroby, doktor Černý. Jeho přítomnost v městečku rozvíří zapomenutá dramata, vytvoří dramata nová a krásný doktor poslouží místním obyvatelům jako zrcadlo, v němž se odrážejí jejich představy, touhy a nesplněná přání.

Druhý pramen vyvěrá z historie – jde o deníkové záznamy vojína G. S. z první světové války, které velice autenticky popisují jeho válečnou pouť přes východní Polsko až do ruského zajetí v dalekém Turkmenistánu a pak zpět do vlasti. Třetí pramen nese vyprávění malého Augustina, jenž vyrůstá v normalizačním Československu, konkrétně v pražských Nuslích – groteskně pokroucená každodennost je v bezprostředním dětském podání prazvláštně snová. Augustinovo dětství končí spolu s vládou komunistů a vyprávění se přeneslo na americký kontinent.

Kniha vychází s finanční podporou
Ministerstva kultury České republiky.

Již vyšlo:
Anísa

MIROSLAV PECH

Miroslav Pech (* 1986) vyrůstal v Nové Bystřici na Jindřichohradecku. Prošel mnoha zaměstnáními (tiskař, prodáváč, pomocný dělník, skladník, redaktor, řidič VZV atd.). Je autorem povídkových sbírek *Napíšu Pavle* (2013) a *Ohromně vtipná videa* (2014). Publikoval v časopisech *Semtám*, *H_aluze*, *Psí víno*, *Protimluv*, *Host*, *Salon*, *Weles*, *Pandora* či na internetové Dobré adrese. Cizojazyčně se jeho texty objevily na běloruském webu litrazh.org a slovinské ludliteratura.si. Žije v Českých Budějovicích.

COBAINOVI ŽÁCI

Pokud jste si mysleli, že po pádu komunismu má už mládež život růžový a možnosti neomezené, tak to jste dost mimo. Bezejmenný hrdina *Cobainových žáků* nás provede od idylického dětství přes základku a učňák až do dospělosti. Jinak řečeno z pískoviště k nadšenému objevování světa, kdy je člověk Lennonem, ale taky trochu Kerouacem, přes temný opar chlastu, drog a vědomí, že nikdo to tu nepřežije, až po rezignované poznání, že ráčkující kluci dělají ve skladu. Příběh jako každý druhý. Co ale z Pechova románu dělá skvost, je přesně odposlouchaný jazyk, vytříbený cit pro dialog a smysl pro humor, byť většinou šibeniční. Pusťte si Nirvanu, zapalte si a otevřete knihu.

EGON BONDY

Egon Bondy (1930–2007) je jedním z nejvýznamnějších českých básníků, prozaiků a myslitelů 20. století. Patří k „otcům zakladatelům“ českého undergroundu, jeho dílo má ovšem dodnes zásadní vliv na českou kulturu jako celek.

BÁSNICKÉ SPISY III.

Egona Bondyho netřeba představovat: guru několika generací nonkonformní mládeže, světec českého undergroundu, svérázný filozof, pozoruhodný prozaik a především – vynikající básník. Projekt Bondyho sebraných básnických spisů si klade za cíl představit poprvé v úplnosti jeho básnickou tvorbu, včetně nově objevených či rekonstruovaných textových materiálů. Proponované tři svazky nepřinesou „pouze“ Bondyho vlastní texty, nýbrž i ediční aparát; naše edice se tak svými parametry v mnohém přibližuje kritickému vydání. Zárukou kvalitního edičního zpracování je Martin Machovec, přední český editor, literární historik, znalec Bondyho díla a kronikář českého undergroundu.

Třetí svazek přinese básně z let 1976–1994, včetně mnoha nalezených či zrekonstruovaných textů.

Již vyšlo:

*Básnické spisy I.,
Básnické spisy II.*

Kniha vychází s finanční podporou
Ministerstva kultury České republiky.

JOZEF KARIKA

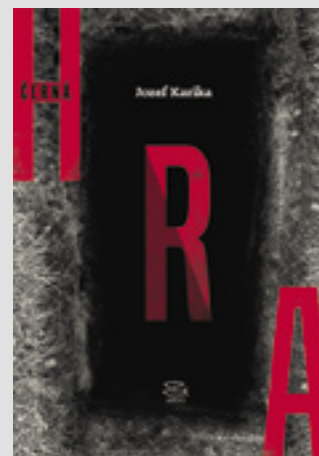

Slovenský spisovatel Jozef Karika pracoval jako redaktor v televizi. Zaměřoval se především na politické a investigativní reportáže. Je držitelem Ceny Béla za nejlepší hororovou povídku a několika dalších novinářských i literárních ocenění.

Debutoval knihou *Zóny tieňa* (2005), posléze vydal publikace *Mágia peňazí* (2007), *KPMPZ* (2007) a *Brány meonu* (2009). V USA vydal soubor esejí pod názvem *Liber 767* (2009).

V roce 2010 mu vyšla kniha pod názvem *V tieni mafie* (česky *Ve stínu mafie*, Knižní klub 2011), která se stala bestsellerem nejen na Slovensku, ale i v České republice. Také její volná pokračování *V tieni mafie II – Čas dravcov* (2011) a *Nepriateľ štátu* (2011) se zařadila mezi nejprodávanější knihy na Slovensku.

Za romány *Ve stínu mafie* a *Čas dravcov* získal ocenění Zlatá kniha, které se uděluje za víc než patnáct tisíc prodaných výtisků. Některé Karikovy texty vyšly v amerických antologiích *The Best of Konton* a *Manifesting Prosperity*. Autorovy povídky, novely, videa, novinky a další zajímavosti naleznete na stránce www.karika.sk.

ČERNÁ HRA

Přeložil Robert Pilch

Drsný thriller z krvavých devadesátých let líčící dramatické osudy členů podsvětí. Krátce po Sametové revoluci zavládlo ponuré období – smrt nikdy nebyla daleko a dařilo se všem druhům svinstva. V této atmosféře a nových podmínkách se z obyčejných lidí, kteří se snaží vyšvihnout, stávají vymahači výpalného, drogoví dealaři, překupníci zbraní, zločinci v bílých límečcích nebo první mafiánští bossové. Do temné spirály chtě nechtě vtahují i své nejbližší, manželky i děti. Zatímco někteří získávají čím dál větší moc, jiní krácejí k předčasnému konci. *Černá hra* je román o násilné epoše a lidech, které tato pohnutá doba spolkla.

Slovenský spisovatel roku 2014 v nejprestižnější anketě Martinus – Kniha roku!

Držitel ocenění nakladatelství Ikar za více než 100 000 prodaných výtisků!

CATHARINA INGELMAN-SUNDBERGOVÁ

Catharina Ingelman-Sundbergová (* 1948) zahájila svou kariéru jako námořní archeoložka a strávila patnáct let zkoumáním historie lidstva na dnech oceánů po celém světě. Zúčastnila se expedic zkoumajících všechno možné, od vikinských lodí po východoindická plavidla.

V 90. letech se začala věnovat psaní beletrie. Její historické romány (v nichž bohatě čerpala ze svých znalostí archeoložky) si okamžitě získaly čtenářský ohlas

a jen ve Švédsku se jich dodnes prodalo už několik set tisíc. Uznání se Ingelman-Sundbergové dostalo i od kritiky, když v roce 1999 získala prestižní literární cenu Widdingpriset.

Román *Loupež bez cavyků* je dalším dílem nové trilogie z žánru komediální „kriminálky“. První část, *Brambory na vloupačku*, vyšla už ve 24 jazycích a připravuje se i její filmové zpracování.

LOUPEŽ BEZ CAVYKŮ

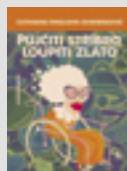
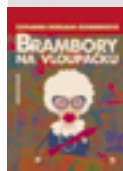
Přeložila Helena Matochová

Po velmi úspěšných knihách *Brambory na vloupačku* a *Půjčiti stříbro, loupiti zlato* se Catharina Ingelman-Sundbergová vrací se třetí knihou o Lize důchodci nesoucí název *Loupež bez cavyků*. Ligu důchodců nikdo nezastaví. A její členové teď momentálně potřebují peníze – hodně peněz. Zpříjemnit a rozveselit život starým lidem něco stojí. A proč nenapodobit svět velkých financí a nerozdělovat bonusy – jenže tentokrát lidem s nízkými příjmy a chudým, kteří potřebují trochu povzbudit. Neobyčejná bankovní loupež sice vynese víc než deset miliónů, ale to vystačí tak akorát na to, aby si Liga důchodců ve Stockholmu pronajala jachtu a provozovala na ní restauraci s nabídkou speed datingu a tanečních dýchánek pro seniory. A naše čteřice má přitom mnohem dalekosáhlejší plány. Märtha s přáteli se rozhodnou mířit mnohem výš a získat opravdu velké peníze mezi bezohlednými finančníky, daňovými podvodníky a velkoobchodníky. V honbě za jměním důchodci riskují, když se snaží vylákat peníze z miliardářů na luxusních jachtách v Saint-Tropez. A ještě ke všemu je jim v patách policie.

Již vyšlo:

Brambory na vloupačku,
Půjčiti stříbro, loupiti zlato

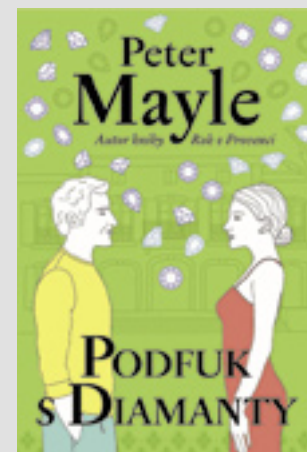

PETER MAYLE

Peter Mayle (* 1939 v Brightonu) patří k nejznámějším současným anglickým spisovatelům. Jako dítě žil nějaký čas na Barbadosu, kde po válce pracoval jeho otec. Školu opustil v šestnácti letech a po návratu do Anglie nastoupil do zaměstnání u Shell Oil. Brzy ho zlákala reklama a ve dvaceti letech přesídlil do USA, kde 15 let pracoval v reklamní agentuře. Od roku 1975 se stal novinářem, publicistou a spisovatelem na plný úvazek. Na konci 80. let se přestěhoval do Francie s odhodláním napsat vlastní román. Výsledkem jeho snah se stala kniha *Rok v Provinci*, která mu přinesla mezinárodní úspěch a získala řadu ocenění. Postupně následovaly další úspěšné knihy, které byly přeloženy do více než dvaceti jazyků. *Rok v Provinci* se stal předlohou pro TV seriál, román *Dobry ročník* pro romantickou filmovou komedii.

Od roku 2002 je nositelem řádu Rytíře Čestné legie, jehož udělením francouzská vláda ocenila Mayleho přínos pro kulturu a Francii.

Již vyšlo:

Znovu Provence,
Navždy Provence,
Rok v Provinci,
Provence od A do Z,
Francouzské
hodokvasy,
Podfuk na Korsice

PODFUK S DIAMANTY

Přeložil Paul Millar

Bonviván, světlák, labužník a příležitostný detektiv Sam Lewitt se opět vrací z Los Angeles do kouzelné a sluncem zalité Provence. Když jedné dámě z místní společenské smetánky náhle zmizí diamanty, Elena, Samova partnerka jak v lásce, tak v řešení zápleklých situací, přiletí prošetřit událost pro pojišťovnu, pro kterou pracuje. Tato krádež je však jen tou poslední v sérii zdánlivě vzájemně nesouvisejících, avšak čím dále tím více odvážných loupeží. Elena se do vyšetřování pustí ráda, protože jí to umožní nejen setkat se opět se starými přáteli, ale zejména se Samem. Spolu pak postupně zjistí, že ty odvážné a „dokonalé“ loupeže mají společného jmenovatele. Čím více podrobností odkrývají, tím jasněji si uvědomují, jak nebezpečné může být odhalit plnou pravdu... Mezitím však je třeba přebudovat jeden starý dům, dělit se o láhve rosé a vychutnávat plody provensálského léta.

” Peter Mayle napsal *Podfuk s diamanty* ve svém nenapodobitelném slohu, který osvěží jak jeho věrné, tak i nové čtenáře.

E. J. COPPERMAN, JEFF COHEN

E. J. Copperman je autorem série *Strašidelný penzion* (Haunted Guesthouse), které se prodalo víc než 100 000 výtisků.

Jeff Cohen publikoval dvě populárně naučné knihy o Aspergerově syndromu, včetně *Rodič Aspergera. Jak vychovávat dítě s Aspergerovým syndromem a zachovat si smysl pro humor* (The Asperger Parent: How to Raise a Child with Asperger Syndrome and Maintain Your Sense of Humor).

OTÁZKA ZTRACENÉ HLAVY

Přeložila Markéta Olehlová

Samuel Hoenig je mladý muž, který má vlastní podnik, žije s matkou a miluje baseball. Řekli byste – nic výjimečného. Jenomže Samuel je velice výjimečný. Trpí Aspergerovým syndromem (i když on sám je přesvědčený, že je to spíš výhoda než utrpení), což mu sice trochu komplikuje komunikaci s ostatními lidmi, ale co se týče přesných analýz, mohl by soupeřit s tím nejlepším počítačem. Na živobytí si vydělává tak, že lidem odpovídá na otázky. Jakékoli otázky. Jak dlouho žije anakonda? Z čeho je baseballový míček? Jaké bude zítra počasí? Když dostane otázku: „Kam zmizela hlava Miriam Masters-Powellové?“, nabere jeho dosud poklidný výzkum v pohodlí vlastní kanceláře docela jiný směr. Spolu s „asistentkou pro mezilidské vztahy“ paní Taylorovou zahájí pátrání, při kterém půjde o hlavu i jim.

” Samuel Hoenig se živí tím, že lidem odpovídá na otázky. Samuel Hoenig má Aspergerův syndrom. Když dostane otázku: „Kam zmizela hlava Miriam Masters-Powellové?“, je o zábavu postaráno.

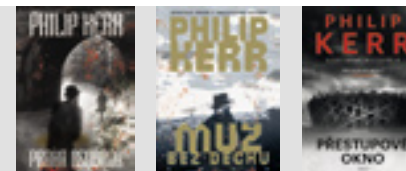
PHILIP KERR

Philip Kerr (* 1956) je britský autor píšící jak pro dospělé, tak i pro děti. Proslavil se především svou sérií detektivních románů, které spojuje postava detektiva Bernharda Günthera. Vystudoval práva na univerzitě v Birminghamu a po dosažení magisterského titulu se několik let živil psaním textů pro reklamní agenturu. V roce 1989 se stal spisovatelem na volné noze.

MODLITBA

Přeložil Radovan Žitko

Psychologický thriller ze současnosti, který se vzpíná k netušeným výšinám. Co když Bůh existuje, ale je zlý? Houstonský agent FBI Gil Martins prochází už nějaký čas krizí víry, a rozhodně ho z ní nedostane série vražd, které se odehrávají ve městě a okolí. Oběti jsou dvojího druhu: pobožní svatoušci, kteří nikdy nemluví sprostě a nejlépe se cítí v kostele, a na druhé straně ateisti, kteří veřejně označili náboženství za tmářství. Je snad možné, aby se v moderním velkoměstě odehrávala skrytá náboženská válka? Gil Martins případ rozkryje, ale projde si při tom peklem.

Již vyšlo:

*Praha osudová,
Muž bez dechu,
Přestupové okno*

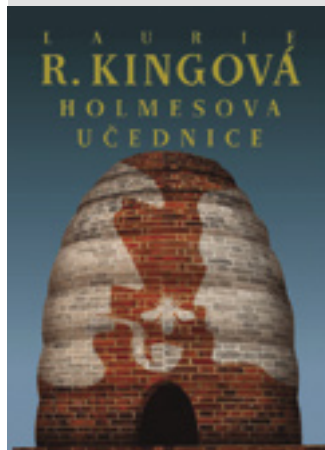
LAURIE R. KINGOVÁ

Laurie R. Kingová pochází ze San Franciska, ale od té doby, co si vzala profesora anglo-indického původu, už postupně žila v dvaceti různých zemích pěti kontinentů. Má se svým mužem dvě děti, do Kalifornie se ráda vrací, ale vlastní i dům v anglickém Oxfordu. Série detektivek, v nichž vedle Sherlocka Holmese vystupuje i jeho mladá a neuvěřitelně bystrá přítelkyně Mary Russellová, z ní udělala spisovatelku oblíbenou téměř po celém světě. Po *Holmesově učednici* bude Argo v sérii pokračovat.

HOLMESOVA UČEDNICE ANEB KRÁLOVNA V OHROŽENÍ

Přeložila Alžběta Lexová

Píše se rok 1915, když patnáctiletá Mary Russellová, která se po ztrátě rodičů nastěhuje k tetě na venkovskou farmu, potká starého pána zabývajícího se studiem včel a dá se s ním do řeči. Je to Sherlock Holmes na odpočinku. Jeden druhého pak překvapí svým pohotovým úsudkem a Holmes se rozhodne, že z ní udělá svou pokračovatelku. Uběhne několik let a Mary odjede studovat do Oxfordu, ovšem Holmes ji poprvé začne opravdu potřebovat. Někdo totiž unesl dceru jistého amerického senátora a Mary má pomoci s pátráním. Jejich sok se ukáže být nebezpečnější než samotný Moriarty neblahé paměti a brzy jim oběma, stejně jako Watsonovi s Mycroftem, začne usilovat o život.

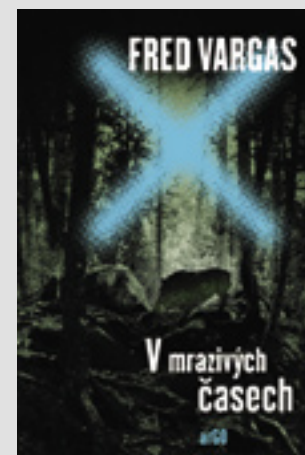

Připravujeme:
Hrůzostrašná vláda žen

FRED VARGAS

Fred Vargas (* 1957, vlastním jménem Frédérique Audouin-Rouzeauová) je pseudonym vystudované historičky a archeoložky zaměřené na obor archeozoologie. Právě rozsáhlé historické znalosti dokáže výborně využít v zápletkách svých detektivních příběhů, jak o tom svědčí i její zatím poslední román s komisařem Adamsbergem *V mrazivých časech*. Autorka dokáže skvěle vykreslit psychologii svých postav i mnohdy kuriózní atmosféru prostředí, do něhož své příběhy zasazuje. S komisařem Adamsbergem byly do češtiny přeloženy všechny romány včetně jedné povídkové sbírky, spisovatelka má však na svém kontě i jiné série s jinými vyšetřovateli. Její romány byly přeloženy do mnoha jazyků, získaly četná ocenění a některé z nich byly i zfilmovány; u nás ČT uvedla tituly *Neptunův trojzubec*, *Muž s modrými kruhy*, *Muž naruby* a *Obávané místo* (knižně *Záhada mrtvých nohou*).

V MRAZIVÝCH ČASECH

Přeložila Kateřina Vinšová

Náš starý dobrý známý, svérázný, sympatický komisař Adamsberg je postaven před nový případ. Na jeho počátku je několik zdánlivých sebevražd, které zaujmou komisařovu pozornost, protože se u každé z nich najde nakreslené prapodivné znamení, naznačující, že věci se zřejmě nemají tak, jak na první pohled působí. Pátrání dovede tentokrát Adamsberga nejenom do vzdálených končin na mrazivý, mlhami zahalený Island, ale také k tajuplné společnosti lidí vyznávajících revoluční odkaz Maximiliena Robespiera, kteří se v dobových kostýmech a parukách scházejí na tajných zasedáních a do slova a do písmene reprodukují průběh někdejších schůzí revolučního Národního shromáždění. Jako i v předchozích knihách staví i zde autorka, profesí archeoložka, svůj příběh na pozadí historických skutečností, v nichž vyšetřovateli, komisaři Adamsbergovi účinně pomáhá orientovat se jeho velmi vzdělaný a bílému vínu holdující major Danglard.

Připravujeme:
Uteč rychle a vrať se pozdě,
Muž s modrými kruhy,
Muž naruby

” Holmes se vrací!

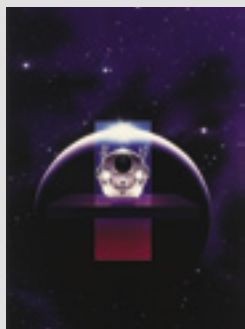
ARTHUR C. CLARKE

Pokud bychom měli zvolit symbol vědeckofantastické literatury v její nejčistší podobě, byl by to právě velmistr žánru Arthur Charles Clarke (1917–2008). Science fiction se jako spisovatel věnoval od roku 1946 a z jeho raných děl jsou nejznámější romány *Konec dětství* a *Město a hvězdy*. Z pozdějších knih můžeme jmenovat *Měsíční prach* či prestižními žánrovými cenami odměněné *Setkání s Rámou* a *Rajské fontány*. Román *2001: Vesmírná odysea* vznikl souběžně se slavným stejnojmenným snímkem Stanleyho Kubricka, jenž se stal na dlouhá léta příslovečným etalonem filmové vědeckofantastické tvorby. V následujících letech se k němu Clarke vrátil ve třech románových pokračováních. Během jeho dlouhého života se mu dostalo mnoha poct, z nichž jmenujme nominaci na Nobelovu cenu za mír či titul rytíře.

PAOLO BACIGALUPI

Americký autor narozený 6. srpna 1972 v Colorado Springs. V roce 1994 dokončil studium čínštiny na univerzitě v Oberlinu ve státě Ohio. Během studií strávil nějaký čas v Číně, kam se posléze vrátil jako konzultant pomáhající zahraničním firmám při vstupu na tamní rychle se rozvíjející trh. Po návratu do Spojených států nejprve pracoval ve firmě zabývající se tvorbou internetových stránek, aby se poté vrátil do svého domovského městečka Paonia v západním Coloradu, kde působil jako novinář internetové sekce čtrnáctideníku High Country News. Dnes je spisovatelem z povolání.

2001: VESMÍRNÁ ODYSEA

Přeložil Vladimír Svoboda

Na Měsíci je nalezen záhadný objekt. Důsledky objevu jsou natolik významné, že je kvůli němu vůbec poprvé vyslána lidská posádka hluboko do Sluneční soustavy. Ale ještě než výprava dosáhne cíle, vyskytnou se potíže narůstající do děsivých rozměrů...

Slavný román napsaný v době, kdy přistání na Měsíci bylo ještě pouhým snem, přetvořený do jednoho z nejvýznamnějších filmů všech dob, strhující, prorocký. *2001: Vesmírná odysea* je příběhem o přetrvávající otázce místa člověka ve vesmíru.

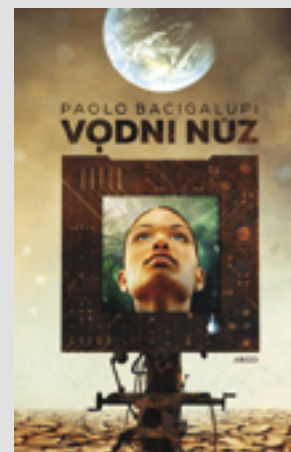
2010: DRUHÁ VESMÍRNÁ ODYSEA

Přeložil Zdeněk Volný

Ke kosmické lodi Discovery, osamoceně plující hlubokým vesmírem od doby, co David Bowman prošel „Hvězdnou bránou“, se vydává nová mezinárodní expedice. Jedním z cílů výpravy je objasnění tragických událostí, které se na Discovery odehrály. Ale tím nejdůležitějším úkolem je průzkum záhadného vesmírného tělesa zcela pravidelných tvarů.

Jde o přírodní úkaz, nebo o výtvar mimozemské civilizace? Znamená těleso pro lidstvo hrozbu, nebo mu naopak může prospět? Vynořují se tisíce různých otázek a zodpovězení byt jen částí z nich může navždy změnit chápání samé podstaty existence vesmíru a tím i budoucnost lidského druhu...

Vychází ve spolupráci s nakladatelstvím Triton.

VODNÍ NŮŽ

Přeložil Richard Podaný,
ilustroval Milan Malík

V budoucím světě deštěm změnami klimatu a suchem se i sněh z hor mění v déšť a déšť se vypařuje dřív, než dopadne na zem. V rozpadajících se Spojených státech spolu města Phoenix a Las Vegas vedou boj o tenčící se podíl na vodě z řeky Colorado. Ve Vegas působí legendární bojovníci, kterým se říká „vodní nože“ – asasíni, teroristé a špehové starající se o ochranu lasvegaských zásob vody a taky o to, aby to s Phoenixem dopadlo bídne.

Když se vynoří zpráva o zdroji vody, který by zcela změnil situaci, vyšle Las Vegas svého elitního vodního nože Angela Velasqueze do Phoenixu, aby vše prošetřil. Angel se setká se zkušenou novinářkou Lucy Monroeovou, která hledané tajemství zná. Jenže Angel nepátrá jen po vodě, Lucy sebou nenechá jen tak orat – a smrt jednoho nenáviděného vodního nože by byla jen nízkou cenou, kdyby šlo o to, jak si zajistit životadárný říční tok.

Již vyšlo:
Dívka na klíček

SERGEJ VASILJEVIČ LUKJANĚNKO

Jeden z předních ruských autorů fantastické literatury se narodil 11. dubna 1968 v kazachstánském Karatau. Vystudoval psychiatrii, ovšem této profesi se prakticky nevěnoval. Ve druhé polovině osmdesátých let se pustil do psaní vědeckofantastických povídek.

Úspěchy jeho krátkých příběhů ho po několika letech přivedly na dráhu profesionálního spisovatele. Po rozpadu Sovětského svazu se přestěhoval do Moskvy, která mu brzy přirostla k srdci. Žije tam dodnes a v tomto městě se odehrává i nemalá část jeho knih.

STRÁŽ POHRANIČÍ 1

Přeložila Iva Dvořáková

Centrální svět vesmíru obklopují další světy jak okvětní lístky, jedním z nich je i naše Země.

Centrum bylo kdysi veliké a silné, to všechno ale vzalo zasně kdysi při katastrofě. Tady na křižovatce tisíců a tisíců civilizací drží vartu Sbor pohraniční stráže, který hlídá hranice mezi světy.

Pozemšťan ocitnuvší se na Centru nemá zrovna moc na výběr: může být buď pašerák, nebo pohraničník. A že se tyhle profese tu a tam moc neliší!

Dřív nebo později je ale třeba se rozhodnout, co pro člověka pohraniční služba vlastně znamená. Zemi totiž hrozí stejná pohroma, jaká kdysi zasáhla i Centrum...

První titul nové Lukjaněnkovy série *Pohraničí*.

Vychází ve spolupráci s nakladatelstvím Triton.

Již vyšlo:

Denní hlídka, Šerá hlídka, Nová hlídka, Noční hlídka, Poslední hlídka, Živá zrcadla, Bludiště odrazů, Svět stínu, Tance na sněhu, Spektrum, Hledači nebe I. – Chladné břehy, Hledači nebe II. – Nadchází ráno, Rytíři čtyřiceti ostrovů, Hvězdy, ty studené hračky, Lord z planety Země, Konkurenti, Nanečisto, Genom, Trix Solier – Čarodějův učeň

IAN TREGILLIS

Americký spisovatel (* 1973), jenž získal doktorát z fyziky za výzkum v oblasti radiových galaxií ve své rodné Minnesotě. Posléze se přestěhoval do Nového Mexika, kde se díky spisovateli Walteru Jonu Williamsovi připojil k tamní nezvykle bohaté skupině profesionálních autorů fantastiky. Odtud ho posléze rekrutoval George R. R. Martin mezi autory svého sdíleného alternativního světa *Divokých karet* (Argo 2015). Podobně koncipovaný alternativní svět vytvořil ve svém debutovém románovém triptychu *Bitter Seeds* (2010, česky *Hořká setba*, 2015), *The Coldest War* (2012) a *Necessary Evil* (2013), v němž se válečný konflikt rozpoutaný nacisty ubírá zcela jiným směrem poté, co Němci objeví způsob, jak v lidech probouzet neobvyklé schopnosti. Samostatný román *Something More Than Night* (2013) je neobvyklou noirovou detektivkou inspirovanou představou nebes světce Tomáše Akvinského.

NEJSTUDENĚJŠÍ VÁLKA

Překlad Pavel Bakič

Dvacet dva let po druhé světové válce panuje mezi britským impériem a SSSR jen křehká rovnováha sil. Sovětský svaz se táhne od Tichého oceánu po kanál La Manche a Britům už desítky let skýtají jedinou obranu jejich čarodějové – kteří však nyní za podezřelých okolností jeden po druhém umírají.

Z přísně tajného výzkumného střediska hluboko za Železnou oponou mezitím prchá dvojice sourozenců, kterou kdysi zvrhly nacistické vědec obdařil nadlidskými schopnostmi. Cílem jejich útěku před Sověty, kteří se německý program pokoušejí v co nejrozsáhlejším měřítku napodobit, je Londýn. V britské metropoli totiž žije někdejší vyzvědač Raybould Marsh, s nímž má šílená vědkyně Gretel své plány. A jak Marsh záhy zjistí, když se nechá znovu zatáhnout do světa tajné organizace Milkweed, ani Británie své nejzlověstnější operace neuzavřela s koncem války. Jakou cenu bude ochoten splatit, aby ochránil vlast a královnu?

Druhý díl románového triptychu, ve kterém si *Otčina* Roberta Harrise podává ruku s Alanem Moorem.

Již vyšlo:
Hořká setba

GEORGE R. R. MARTIN (ed.)

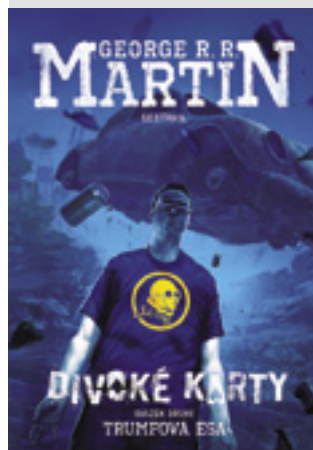
Jeden z nejúspěšnějších spisovatelů současnosti se narodil v roce 1948. Do fantastického žánru vstoupil na začátku sedmdesátých let a rychle sbíral první úspěchy za svou povídkovou tvorbu. V roce 1977 začal působit rovněž jako editor žánrových antologií a dodnes je v tomto směru nejznámější svým projektem *Divoké karty*. V osmdesátých letech psaní na několik let opustil a věnoval se televizní produkci. K fantastice se vrátil obsáhlou a dodnes stále ještě nedokončenou fantasy sérií *Píseň ledu a ohně*, která celosvětově proslula svým televizním zpracováním pod názvem *Hra o trůny*.

DIVOKÉ KARTY 2 – TRUMFOVÁ ESA

Přeložili Milan Žáček, Richard Podaný, Pavel Bakič a Daniela Orlando

Mimozemská nákaza udeřila krátce po skončení druhé světové války. Devadesát procent nakažených zemřelo. U některých přeživších se však vyvinuly mimořádné schopnosti, jiní skončili těžce postižení. Někteří z nakažených se rozhodli využít nové schopnosti k prospěchu lidstva, ostatní zvolili jinou cestu.

Trumfová esa se odehrávají v osmdesátých letech, ale jde o dobu zároveň podobnou i nepodobnou naší realitě. Mimozemská bytost zvaná Roj se po staletích vesmírného putování blíží k Zemi. Některá z es, která virus obdařil nadpřirozenými schopnostmi, mezitím potají intrikují ve snaze ovládnout lidstvo. Střet soupeřících frakcí je na spadnutí... a jeho důsledky by mohly být katastrofální.

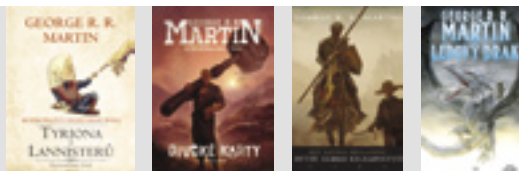
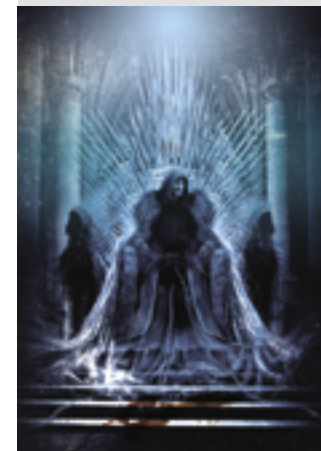
GARDNER DOZOIS & GEORGE R. R. MARTIN (eds.)

DAREBÁCI

Přeložil kolektiv překladatelů

Pokud jste si oblíbili fantastiku, která není pouze černobílá, pak vás antologie veleúspěšného spisovatele George R. R. Martina a uznávaného editora Gardnera Dozoise odmění množstvím jemných odstínů šedi. Jedenadvacet zcela nových povídek od autorských hvězd vás potěší i ohromí záladnými zvraty, dobrodružstvím i napětím. Sám George R. R. Martin nabídne zbrusu nový příběh, mapující osudy jednoho z největších ničemů z historie jeho *Píseň ledu a ohně*, a Patrick Rothfuss nám odhalí tajemství jedné z oblíbených postav své *Kroniky Královraha*.

Ovšem dočkáme se i u nás dosud nevydaných příběhů z pera mnoha dalších mistrů fantastického žánru, mezi něž bezesporu patří kupříkladu Neil Gaiman, Joe Abercrombie, Scott Lynch, Cherie Priestová, Garth Nix, Daniel Abraham, Michael Swanwick či Connie Willisová. Každý, kdo v dobrodružných příbězích z fantastických světů občas držel palce sympatickým darebákům, si rozhodně přijde na své...

Již vyšlo:

Mudrosloví urozeného pána Tyriona z Lannisterů,
Divoké karty,
Rytíř sedmi království,
Ledový drak

ROBERT HOLDSTOCK

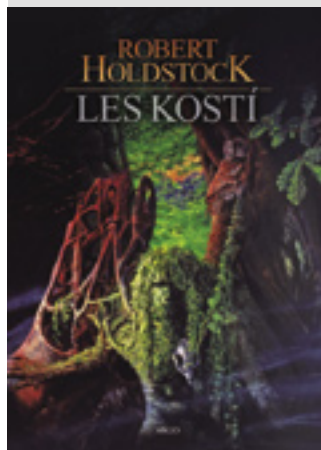
Anglický autor fantastiky, celým jménem Robert Paul Holdstock (1948–2009). Dětství prožil mezi hustými lesy kentského vnitrozemí a mokřady Romney Marsh, v krajinách, které se mu navždy zapsaly do podvědomí. V roce 1971 dokončil studium lékařské zoologie, ovšem oboru se věnoval pouhé tři roky. Psaní, se kterým začal už při studiu, postupně zvítězilo, a v roce 1976 se tak stal spisovatelem na plný úvazek. Jeho manželství se Sheilou Kavanaghovou skončilo rozvodem, ale dlouhých pětadvacet let pak prožil po boku své milované přítelkyně Sarah Biggsové.

LES KOSTÍ

Přeložil Petr Kotrle

Za jedním domem na anglickém venkově je les, který je plný kostí – ale i mytág, tajemných bytostí stvořených z lidské fantazie, jimž kosti kdysi patřily, než si je les, který je zrodil, zase vzal. Chlapci Christian a Steven Huxleyovi, kteří v tom domě žijí, jsou svědky toho, jak jejich otec, který se snaží les vědecky zkoumat, jeho zhoubnému kouzlu nenávratně propadá a stává se postupně někým, kdo je ochoten přinést své posedlosti na oltář cokoli, včetně své rodiny.

Vedle novely, která předchází ději jedinečné románové série o Ryhopském lese, přináší sbírka *Les kostí* další příběhy prostoupené jedinečnou atmosférou a poetikou, kterou dokázal Robert Holdstock svým příběhům vdechnout. Opět v nich ožívají prastaré rituály, čímsi povědomé a zároveň děsivé vším, co bylo dávno zapomenuto. Nové české vydání uvozuje předmluva anglického spisovatele Garryho Kilwortha a těšit se můžete rovněž na česky dosud nevydanou Holdstockovu povídku, ukázký jeho básnické tvorby a na závěr také na fascinující novelu *Trnatec*.

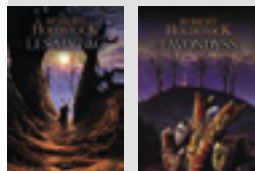

Již vyšlo:

Les mytág, Lavondyss

Připravujeme:

Hloubení

DOUGLAS ADAMS, JAMES GOSS

Douglaše Adamse (1952–2001) všichni dobře známe jako autora nesmrtelné klasiky *Stopařův průvodce Galaxií*. Díky němu si hlídáme, kde máme ručník, vogonské poezii se vyhýbáme jako čert kříži a v každém případě se snažíme NEPROPADAT PANICE. Málokdo však ví, že Douglas Adams napsal také scénáře ke třem dílům stejně kultovního britského televizního seriálu Doctor Who (*Pán času*).

James Goss (* 1974) je anglický producent a spisovatel, jenž má lví podíl na úspěšné regeneraci Doktora v 21. století.

Začínal jako producent webových stránek kultovních televizních seriálů Doctor Who (*Pán času*); *Buffy, přemožitelka upírů*; *Simpsonovi* ap., ale když se v r. 2005 Doktor po delší pauze vrátil na obrazovky, přesunul se James Goss do Walesu a věnoval svou profesionální péči už pouze jemu. Díky ní se seriálový web proměnil v samostatný vesmír plný her, příběhů a lákavých obrazových materiálů, kde se fanoušci mohli pohodlně zabydlet. Jeho zásluhou také vznikly animované příběhy *Pána času*.

V r. 2007 přispěl James Goss do sbírky povídek o Doktorovi a psát už nepřestal. Po několika knihách na motivy seriálů *Pán času* a *Torchwood* (seriál volně navazující na *Pána času*, ale určený výhradně dospělému publiku) se pustil i do vlastní tvorby a v r. 2015 mu vyšel román Haterz (*Nenávistníci*) o vražedných nástrahách internetu.

Kromě toho je James Goss též autorem několika divadelních her, mimo jiné dramatizace Adamsovy *Holistické detektivní kanceláře Dirka Gentlyho*.

DOCTOR WHO – MĚSTO SMRTI

Přeložil Pavel Černovský

Doktor vezme Romanu na prázdniny do Paříže, města, jež má, tak jako dobré víno, vlastní buket. Zvlášť pokud ho navštívíte v archivním ročníku. Tardis je ale zanesl do roku 1979 – ročníku stolního vína, ročníku, který zkysnul kvůli prasklinám – ne v jejich sklenkách, ale v samotném předivu času. Pánové času se zapletou do mimozemšťanského spiknutí, ve kterém hrají roli po domácímu vyrobené stroje času, krádež Mony Lisy, zmrtvýchvstání obávané rasy Jagarothů i začátek (a dost možná také konec) života na Zemi. Pokud má lidstvo přežít, musí Doktor s Romanou za pomoci britského policisty, který pro ránu nejde daleko, překazit pletichy záhadného hraběte Scarlioniho (všech dvanácti). Inu, takhle vypadá Doktorova obvyklá dovolená...

Již vyšlo:

Doctor Who – Shada

TIMOTHY THOMAS POWERS

Americký autor fantastiky Timothy Thomas Powers se narodil roku 1952 v Buffalu ve státu New York. O čtyřiařicet let později dokončil bakalářská studia anglického jazyka, jež plně využívá ve svých příbězích s nadpřirozenými a magickými motivy. Rád v nich pracuje s reálnými postavami, jako byli Lord Byron, Bugsy Siegel, Thomas Edison, Albert Einstein a mnozí další. Je autorem řady románů, z nichž v českém překladu známe tituly

Stáčení temného piva, Plout na vlnách podivna, Sílou svého zraku, Poslední výzva a Tři dny nikdy. Román *Brány Anubisovy* je už od prvního vydání v roce 1983 jeho patrně nejznámějším dílem. Promyšlený a zábavný příběh se stal jedním ze základních kamenů literárního subžánru zvaného steampunk, přestože se jeho obvyklé podobě dosti vymyká.

BRÁNY ANUBISOVY

Přeložil Václav Kříž

Brendan Doyle, odborník na dílo básníka z počátku devatenáctého století Williama Ashblesse neochotně přijme pozvání od výstředního milionáře, aby skupině cestovatelů v čase posloužil jako odborný průvodce. Ovšem poté, co se v roce 1810 zúčastní vytoužené přednášky Samuela Taylora Coleridge, je unesen do špinavých uliček Londýna, kde temné a nebezpečné síly dobře znají tajemství bran v čase. Ztracený v čase, zapletený do vražedných intrik mezi znepřátelenými bandami žebračů a pronásledovaný egyptskými čaroději Doyle kupodivu všechna nebezpečí přežívá. A dozvídá se o tajemném básníkovi Ashblessovi mnohem víc, než by kdy považoval za možné...

Jeden z nejvýznamnějších románů na pomezí science fiction a fantasy mísí literární historii, lykantropii, templářské rytíře, egyptskou magii a prazvláštní přehlídku skutečných i fiktivních postav v patrně nejoriginálnější příběhu o cestování v čase, jaký byl kdy napsán. Román v roce 1983 získal Pamětní cenu Philipa K. Dicka. Nové upravené a ilustrované vydání je opatřeno krátkou autorskou předmlouvou a množstvím vynechaných scén s Powersovým komentářem.

JEFF VANDERMEER

Americký autor a editor (* 1968). Fantastiku publikuje od roku 1986, ale teprve od druhé poloviny devadesátých let lze mluvit o soustředěné tvorbě. Dnes je pokládán za jednoho z nejvýraznějších žánrových spisovatelů. Prvním významnějším úspěchem se stala sbírka *City of Saints and Madmen (Město svatých a šílených)*, 2001, která spadá do cyklu příběhů ze surrealistického města Ambry. Pozornost si získal rovněž románem *Veniss Underground* (2006, česky *Veniss Underground*). V poslední době sestavuje také antologie, spolu s manželkou Ann vytvořili kupříkladu soubory *The New Weird* (2008, česky *New*

Weird) či monumentální *The Weird: A Compendium of Strange and Dark Stories* (2011). V minulém roce vydaná trilogie *Jižní Zóna* (*Southern Reach*), započatá románem *Anihilace* (*Annihilation*, 2014) je jeho komerčně dosud zřejmě nejúspěšnějším dílem.

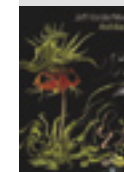
AUTORITA

Přeložil Petr Kotrle

Oblast X, krajina, která jako by byla až zlomyslná, obklopená neviditelnou bariérou a záhadně zbavená téměř všech známek civilizace, existuje již třicet let. Jediný kontakt s ní zprostředkovává v podobě expedic vládní agentura, která je tak tajná, že se na ni téměř zapomnělo: Jižní Zóna. Po bouřlivých událostech zdokumentovaných v *Anihilaci* vládne v agentuře chaos.

Vedením Jižní Zóny je nově pověřen John Rodriguez, zvaný též Šéf. Tým, s nímž musí pracovat, je nedůvěřivý a zoufalý, ale po ubíjejících výsledcích, objevu ukrytých poznámek a hodinách znepokojivých videonahrávek Šéf začíná do tajemství Oblasti X přece jen pomalu pronikat. Jenže každé nové odhalení přináší zneklidňující skutečnosti nejen o agentuře, které se zavázal sloužit, ale i o něm samotném.

Autorita, druhá část románové trilogie *Jižní Zóna* od Jeffa VanderMeera přináší řadu odpovědí na nejznepokojivější otázky týkající se Oblasti X..., ale rozhodně nejde o odpovědi, které by snad přinášely klid.

Již vyšlo:
Anihilace

Připravujeme:
Akceptace

REINHARD KLEIST

Reinhard Kleist (* 1970) patří k průkopníkům německého grafického románu a k nejlepším tamějším komiksovým autorům. Je několika-násobným držitelem nejprestižnější německé komiksové ceny „Max und Moritz“. První velký úspěch zaznamenal s trilogií *Berlinoir*. S komiksem o životě countryového hudebníka Johnnyho Cashe z roku 2006 prorazil i ve světě. Kniha *Cash. I see a darkness* byla přeložena do 12 jazyků a mnohokrát vyznamenána. Následovaly životopisné grafické romány *Castro* (2010) a *Boxer*, posledně jmenovaný nejprve vycházel na pokračování v deníku *Frankfurter Allgemeine Zeitung*. Kleist za něj získal nejvýznamnější německou literární cenu za literaturu pro mládež.

JOHNNY CASH. I SEE A DARKNESS

Přeložila Alena Pokorná

Reinhard Kleist není českým čtenářům neznámý: v roce 2015 vyšel jeho zásadní komiks o holocaustu *Boxer*, inspirovaný skutečným životním příběhem polského židovského boxera a vězně koncentračního tábora Hercka Hafta.

Ještě před napsáním *Boxera* ovšem Kleist uspěl také mezinárodně s komiksem o životě countryového zpěváka Johnnyho Cashe. Kniha byla přeložena do 14 jazyků a získala řadu ocenění, mj. nejvýznamnější německou komiksovou cenu „Max und Moritz“, cenu Prix des Ados na literárním festivalu ve francouzském Deauville a americké komiksové ceny Eisner a Harvey.

Johnny Cash, nejznámější countryový zpěvák všech dob, rebel a idol mnoha generací hudebních fanoušků, se stal už za svého života legendou. Jeho tvorba ovlivnila další vývoj populární hudby. Na vrcholu kariéry měl vlastní televizní pořad, do něhož si zval nejznámější muzikanty té doby. Reinhard Kleist líčí jeho pohnutý osud velmi poutavě a naléhavě: od jeho dětství, prvního jamování s Elvisem Presleyem přes koncert ve vězení Folsom, neobyčejně úspěšný přelom šedesátých a sedmdesátých let, kdy Cash ale zároveň stále více propadal závislosti na alkoholu a drogách, až k jeho mimořádném comebacku po boku producenta Ricka Rubina.

Již vyšlo:
Boxer

LAURI A JAAKKO AHONEN

Sojčák byl původně tématem diplomové práce kreslíře Lauriho Ahonena na univerzitě v Aalto. Libreto pochází ze sbírky krátkých literárních prací jeho bratra Jaakka, která se jmenuje *Bajky z pekla*. Z původního plánu věnovat se více příběhům rychle sešlo a bratři se soustředili pouze na *Sojčáka*, který zaujal nejen finské nakladatele (v roce 2013 získal cenu za nejlepší finský komiks), ale vyšel i v americkém nakladatelství Dark Horse, kde si vysloužil hned dvě nominace v prestižních Eisner Awards za rok 2015.

SOJČÁK

Přeložil Richard Klíčník

Jak Disney potkal Kafku. I tak se dá definovat skvělý finský komiks, který se dostal do nejužší nominace Eisnerovy ceny za rok 2015. *Sojčák* žije sám se svou matkou ve velkém honosném domě v naprosté izolaci. Nikdy jej neopustil, a dokud k tomu má jeho matka co říci, rozhodně to tak zůstane.

Krásná výpravná kresba vás okouzlí, melancholický i zlověstný příběh uhrane. O této moderní pohádce pro dospělé budete přemýšlet ještě dlouho po jejím dočtení.

KALLE GÜETTLER, RAKEL HELMSDALOVÁ, ÁSLAUG JÓNSDÓTTIR

Áslaug Jónsdóttir je nejznámější islandská autorka knih pro děti, ilustrátorka, knižní grafička a scénografka. Kromě toho napsala několik divadelních her pro děti. Za svou tvorbu posbírala dlouhý seznam cen islandských i mezinárodních.

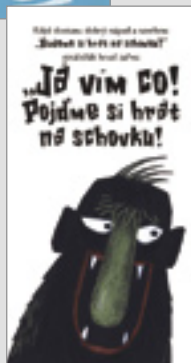
Kalle Güettler je švédský spisovatel, autor více než 25 knih pro děti a mládež.

Spisovatelka Rakel Helmsdalová žije na Faerských ostrovech, kde rovněž založila a vede loutkové divadlo.

DAVID WALLIAMS

David Walliams je britský herec a scenárista, spoluvůrce populární komediální série *Little Britain* (*Malá Velká Británie*), za kterou se svým kolegou Mattem Lucasem obdržel tři ceny BAFTA a British Comedy Award. V roce 2008 napsal svou první knihu pro děti. Literární kritici jej dnes označují za nového Roalda Dahla. Jeho vypravěčsky brilantní příběhy s překvapivou pointou a černým humorem dávají tomuto označení za pravdu.

STRAŠIDLÁCI NEBREČÍ

Přeložila Marta Bartošková

Ach jo, strašidylku se všechno, co dělá, daří. Umí už číst a krásně kreslí, všechno ví a zná nejlíp. Strašidylák si vedle něj připadá jako hlupák a nemotora. Je mu z toho smutno, jenže co má dělat? Strašidláci přece nebrečí. Podaří se mu aspoň jednou v něčem vyniknout?

NE! ŘEKLO STRAŠIDYLKO

Přeložila Marta Bartošková

Kdo to klepe na dveře? Ach ne, to je strašidylák! Strašidylko se na jeho návštěvy vůbec netěší. Strašidylák k němu vždycky vtrhne jako velká voda, počmárá mu obrázky, lže a mamince krade peníze z kabelky. Takhle to už dál nejde! Strašidylko už jednou musí říct Ne!

Pro děti od 3 let.

” Islandská série kreslených příběhů strašidyláka a strašidylka se stala v severských zemích fenoménem. Posbírala řadu cen ve Skandinávii, ale také např. ve Francii a její překlady vyšly v několika zemích. Prostřednictvím jednoduchých příběhů dvou kamarádů, který je každý docela jiný, se děti seznamují se situacemi, jímž budou muset někdy v životě čelit, a učí se poznávat rozmanitost mezilidských vztahů.

DĚDEČKŮV VELKÝ ÚTĚK

Přeložila Veronika Volhejnová

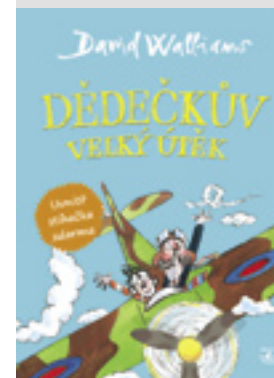
Jackův děda je už starý a zmatený:

- když jde do obchodu, zapomene si přezout papuče
- jí jen konzervy, z kterých vytváří nepoživatelné míchanice
- často si nemůže vzpomenout, jak se Jack jmenuje.

Stále ale věří, že létá jako stíhač Královského letectva a bojuje proti Němcům v slavné bitvě o Anglii. Tak tomu před mnoha lety skutečně bylo... Jediný, kdo ho chápe, je právě jeho vnuk. Ve chvíli, kdy Jackovi rodiče umístí dědu do podivného a nehostinného domova pro staré lidi, se Jack rozhodne, že dědečka zachrání. Vydají se společně na velkou dobrodružnou cestu, dokonce opravdu vzlétnou do oblak.

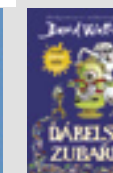
Nový román Davida Walliamse je úžasnou směsicí smutných momentů, detektivních motivů i typicky walliamsovského humoru. Řeší se v něm problém Alzheimerovy nemoci, vztahy v rodině a čtenáři se navíc dozví i něco z historie. Knihu opět ilustroval Tony Ross.

Pro čtenáře od 10 let.

Již vyšlo:

Babička drsňačka,
Pan Smradloch,
Kluk v sukních,
Malý miliardář,
Krysburger,
Ďábská zubačka,
Příšerná teta

EDWARD CAREY

Spisovatel, dramatik a ilustrátor Edward Carey se narodil v městečku North Walsham v hrabství Norfolk na východě Velké Británie. Stejně jako jeho otec a děda se měl stát důstojníkem Královského námořnictva. Nicméně nakonec zběhl k divadlu a vystudoval drama. Napsal několik her pro rumunské Národní divadlo a pro Malé státní divadlo v hlavním litevském městě Vilniusu. Ve Velké Británii spolupracuje s několika divadelními soubory. Pobýval na různých místech Evropy i Spojených států. V současnosti žije v Austinu ve státě Texas. Jako spisovatel debutoval v roce 2001 knihou

Observatory Mansion, následoval pohádkový příběh o sestřích-dvojčatech Alva & Irva. První díl trilogie *Kronika rodu Iremongerů* vyšel roku 2013.

KRONIKA RODU IREMONGERŮ 1 – SMETIŠTEJN

Přeložila Viola Somogyi

Hlavní hrdina knihy Klod patří do bohaté, vlivné rodiny Iremongerů, která své jmění vybudovala doslova z odpadků. Uprostřed Velkého smetiště stojí jejich ohromné sídlo přezdívané Smetištejn, které se však podobá spíše živoucímu bludišti plnému tajných chodeb a schodišť. Rozvětvená rodina Iremongerů je více než zvláštní, každý její člen při narození dostane do vínku tzv. rodný předmět, který musí neustále nosit u sebe. Klod například vlastní zátku do vany. Divné, že? A ještě divnější je, že Klod slyší, jak všechny tyto předměty mluví. Poslední dobou věci začínají šeptat a špitat čím dál víc. Jako by se schylovalo k něčemu neblahému. Jednoho dne narazí Klod ve Smetištejně na odvážnou a zvědavou služebnou, osiřelou Lucy, s jejíž pomocí začne odhalovat temné tajemství své nevyzpytatelné rodiny...

„Oceňovaná americká spisovatelka Kelly Linková, autorka knih *Magie pro začátečníky* a *Dějí se i větší podivnosti*, o této nové trilogii pro dětské čtenáře prohlásila: „Úžasný příběh! Tak prazvláštní a magický, že snese srovnání s *Hobitem* nebo *Zlatým kompasem*.“

PAVLA HORÁKOVÁ

Rozhlasová redaktorka, literární překladatelka, publicistka a spisovatelka. Od roku 1997 překládá beletrii z angličtiny a srbštiny (mj. díla Kurta Vonneguta, Saula Bellowa či Iaina Bankse; v roce 2001 obdržela Tvůrčí odměnu Obce překladatelů). Autorsky debutovala v roce 2010 detektivním románem pro mladé čtenáře *Tajemství Hrobaříků* (Olympia). V roce 2011 následovalo pokračování s názvem *Hrobaříci v podzámčí* (Apostrof) a v roce 2012 trilogii uzavřel román *Hrobaříci a Hrobaři*. Jako sběratelka se podílela na sbírce současného veršovaného dětského folkloru *Kecy v kleci* (Plot 2010). V roce 2014 přispěla čtyřmi povídkami do povídkové sbírky českých autorek *Všemi smysly* (Jota 2014). Pro Český rozhlas Vltava připravovala mimo jiné cyklus *Polní pošta* věnovaný českým vojákům v 1. světové válce a přispívá do anglického vysílání Českého rozhlasu 7, kde působila jako kmenová redaktorka v letech 2001–07.

TAJEMSTVÍ HROBAŘÍKŮ

Dětská detektivka *Tajemství Hrobaříků* je zasazená do tajuplného prostředí rozlehlých Olšanských hřbitovů v Praze. Právě tady se seznámí pětice kluků a holek ze sousední čtvrti. Členové party Hrobaříků: Vojta, Klára, Evžen, Šimon a Alžběta netuší, že je spojuje jedno prastaré tajemství, které se hřbitovy souvisí. Během školního roku na Olšanech pronásledují padouchy, řeší záhady a dozvídají se leccos o slavných lidech, kteří jsou zde pochováni. Hrobaříci postupně zjišťují, jak moc tu spolu souvisejí minulost a přítomnost, a když přijdou na stopu zločinu, smysl pro spravedlnost jim nedovolí zůstat stát se založenými rukama.

Tajemství Hrobaříků je prvním dílem detektivní trilogie. Ve druhém dílu nazvaném *Hrobaříci v podzámčí* členové společenství Hrobaříků už coby středoškoláci pátrají po vzácné relikvii, která se ztratila z jednoho východočeského zámku za druhé světové války. Třetí díl, *Hrobaříci a Hrobaři*, členy party zastihuje opět v blízkosti Olšanských hřbitovů a vrací děj zpátky k tajemné mapce z prvního dílu, jež je klíčem ke zdejšímu okolí a zároveň hrdiny přivede k některým spletitým otázkám lidských dějin.

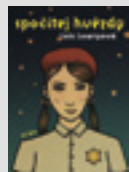
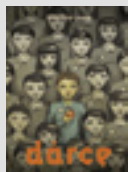
Pro čtenáře od 12 let.

LOIS LOWRYOVÁ

Lois Lowryová se narodila v Honolulu na Havaji, vyrůstala v New Yorku, Pensylvánii a Japonsku. V současnosti žije a píše v Cambridgi ve státě Massachusetts a v Maine. Mezi její koníčky patří také fotografování. Své fotografie uplatnila na obálkách knih *Number the Stars* (*Spočítej hvězdy*) a *The Giver* (*Dárce*). Je autorkou více než třiceti knih pro mládež. V řadě z nich se zabývá vážnými tématy, jako je holocaust, nevyléčitelné nemoci, rasismus, život v totalitní společnosti apod. Za svou tvorbu obdržela nespočet ocenění, je dvojnásobnou držitelkou význačné literární ceny John Newbery Medal, a to za romány *Dárce* a *Spočítej hvězdy*.

Již vyšlo:
Dárce,
Spočítej hvězdy

HLEDÁNÍ MODRÉ

Přeložila Dominika Křestánová

Význačná a mnoha cenami ověřená americká spisovatelka Lois Lowryová podobně jako v prvním svazku své světoznámé tetralogie, který vyšel česky pod názvem *Dárce*, stvořila tajuplný svět budoucnosti. Lidské společnosti vládne krutost a klam. Slabí, staří a nemocní jsou nežádoucí. Když Kiře zemře maminka, dívka se bojí, že ji vesnické společenství zapudí. Rada moudrých ale rozhodne, že Kira, jež se od maminky naučila tkát a vyšívat, vyšije kabát pro pěvce, který v obrazech vypráví lidské dějiny a předpovídá budoucnost. I další dvě děti mají úkol, jeden chlapec má pěvci vyřezat hůl, další dívka má pěvce jednou dokonce nahradit. Trojici dětí zdánlivě nic nechybí, jsou dobře zaopatřené, a přece v nich hlodá nedůvěra, strach a pocit, že jsou vlastně zajatci. Brzy však vyjde najevo, co s nimi rada moudrých doopravdy zamýšlí...

Pro čtenáře od 12 let.

HOLLY SMALEOVÁ

Když bylo autorce série *Geek Girl* patnáct, všimla si jí jedna renomovaná londýnská modelingová agentura a Holly Smaleová se pak dva roky procházela po molech módních přehlídek. Později ovšem vystudovala Bristol University, kde získala bakalářský titul v oboru anglické literatury a magisterský titul v oboru Shakespeare a jeho dílo. Modelingu už samozřejmě dávno zanechala a vydala se na spisovatelskou dráhu. Její start byl neobyčejně úspěšný: hned první stejnojmenný díl plánované šestidílné série *Geek Girl*, který vyšel v roce 2013 ve Velké Británii, získal velmi prestižní cenu Waterstones Children's Book Prize v kategorii knih pro mládež a dostal se do užší nominace další význačné Ceny Roalda Dahla za nejzábavnější knihu, čímž ale výčet ocenění nekončí. I prodeje celé série jsou enormní. Zatím světlo světa spatřilo pět dílů.

GEEK GIRL

Přeložila Veronika Volhejnová

„Jmenuji se Harriet Mannersová a jsem geek.“

Tak začíná první díl jedné z nejpobulárnějších současných knižních sérií pro mládež.

Harriet ví, že kočka má v uchu 32 svalů, že člověk se průměrně patnáctkrát za den směje, že jednou ze složek dynamitu jsou burské oříšky. Žije si zkrátka ve svém světě vědomostí a znalostí o všem možném a skutečný život jí jaksi nic neříká. Není tedy divu, že ji ve škole, až na nejlepší kamarádku Nat, nikdo nemá moc rád. Takže když si jí všimne agent z modelingové agentury, neváhá a využije příležitosti, aby svou situaci zásadně změnila, a hlavně, aby změnila sebe. I kdyby to mělo znamenat, že bude lhát těm, které má ráda, že ukradne Nat její sen o kariéře modelky, rozpálí doruďa svou úhlavní nepřítelkyni Alexu a několikrát se znemožní před krasavcem Nickem. Harriet se do všeho tak zamotá, že se řítí z jedné katastrofy do druhé. A navíc se ukazuje, že ani ve světě módy ji nečeká procházka růžovým sadem. Dokáže se Harriet změnit dřív, než se jí všechno rozpadne pod rukama?

Pro čtenáře od 13 let.

MARKUS ZUSAK

Markus Zusak se narodil roku 1975 jako nejmladší ze čtyř dětí v imigrantské rodině usazené v Sydney. Jeho matka byla Němka a otec Rakušan. První knihou, kterou na sebe upoutal pozornost kritiky i čtenářů, byl *Posel* (2002). Získal za něj mimo jiné cenu The Children's Book Council of Australia za rok 2003 a Německou cenu za literaturu pro mládež 2007. V roce 2005 vyšlo jeho zatím nejslavnější dílo *Zlodějka knih* (česky Argo, 2009). K jeho napsání Zusaka inspirovalo vyprávění prarodičů o bombardování Mnichova za druhé světové války a o holocaustu. Román se stal mezinárodním bestsellerem.

JASMINE WARGAOVÁ

Jasmine Wargaová vyrůstala v malém městečku u Cincinnati ve státě Ohio. Krátce pracovala jako učitelka přírodopisu. *Moje srdce a jiné černé díry* je její prvotina, která v USA vyšla v roce 2015.

MOJE SRDCE A JINÉ ČERNÉ DÍRY

Přeložila Michaela Večerková

Když máte pocit, jako byste místo srdce měli zoufale bezednou černou díru, která všechno spolkne, jaký smysl má každé ráno znovu vstávat? Aysel už nechce žít – čeká jen na vhodný okamžik, aby se rozřehkala se životem. Nemá ale odvahu udělat to sama. Když se přes internet seznámí s Romanem, zdá se, že našla skvělého komplice, aby uskutečnila svůj záměr. Jenže při plánování společné smrti Aysel začíná cítit, jak moc se na setkání s Romanem těší, jak lehké a plné světla dokáže její srdce být. A najednou je pomyšlení, že by to všechno skončilo, nesnesitelné... Aysel se pustí do boje. Za svůj život, za jeho život, za jejich lásku...

Pro čtenáře od 15 let.

KDYŽ PSI PLÁČOU

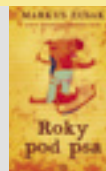
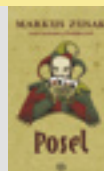
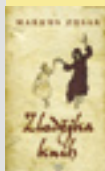
Přeložila Dominika Křestanová

Cameron je z trojice bratrů Wolfových ten nejméně nápadný, není ani fotbalová hvězda jako Steve, ani hezký a okouzluje jako Ruben, který střídá holky jako na běžícím pásu. Cameron jenom sní, že jednoho dne potká dívku, do které se zamiluje a ona do něho. Ale třeba to bude právě Rubenův poslední objev, Octavie s krásnými zelenými očima. Jenže která normální holka by chtěla takového lůzra, jako je Cameron?

A přece: Octavie je jiná než ostatní Rubenovy lásky a možná Camerona chtít bude... A najednou jsou z obou bratrů zase rivalové...

” Závěrečný díl trilogie o bratrech Wolfových žijících na okraji Sydney i na okraji společnosti napsal světoznámý australský spisovatel, autor fascinující *Zlodějky knih*.

Již vyšlo:
Zlodějka knih,
Posel,
Roky pod psa,
Smečka rváčů

” Kniha, která reflektuje současný vzrůstající počet sebevražd mladistvých, zachycuje příčiny tohoto zoufalého činu, jako je nefunkční rodina, rozvedení rodiče, vyčlenění z kolektivu, problematické vztahy sourozenců, nelehký osud imigrantů. Byla zatím přeložena do osmnácti jazyků.

ÁRON Z HŮRKY

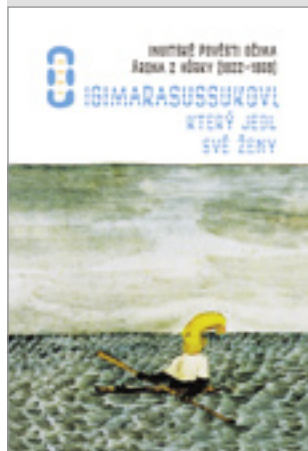
O IGIMARASUSSUKOVI, KTERÝ JEDL SVÉ ŽENY

INUITSKÉ POVĚSTI OČIMA
ÁRONA Z HŮRKY (1822–1869)

Přeložil Zdeněk Lyčka

Áron se narodil roku 1822 v rodině ochranovského katechety Kristiána Heinricha v osadě Hůrka poblíž dnešního grónského hlavního města Nuuku. Mladý Áron pokračoval v rodinné tradici; nejprve asistoval otci a posléze se stal pomocným pastorem v Novém Ochronově, vzdáleném od Hůrky asi 20 kilometrů, což představovalo za klidného počasí pouhých několik hodin jízdy na kajaku. Když roku 1858 dánský královský inspektor pro jižní Grónsko Hinrich Johannes Rink zahájil práci na velkolepém souhrnném díle, ve kterém se pokusil zachytit grónské pověsti v podání desítek místních vypravěčů, stal se Áron jeho hlavním ilustrátorem. Na Rinkovo přání ilustroval rovněž pověsti ze sbírky pastora Pedera Kragha, který sloužil ve 20. letech 19. století v severním Grónsku a svou sbírku dal později Rinkovi k dispozici. Áron neustále rozvíjel své všestranné umělecké schopnosti. Prvními kresbami opatřil texty svého otce a také texty bratrance Kristiána, pak se věnoval Rinkově sbírce a souboru P. Kragha, až se nakonec dostal k vlastnímu psaní příběhů, jež ilustroval. Svá vyprávění vždy končil slovy: „Tak píšu já, Áron“, což inspirovalo Kirsten Thistedovou k názvu dvoudílné knihy inuitských pověstí v grónské a dánské verzi s Áronovými ilustracemi, kterou k 20. výročí grónské samosprávy vydalo v roce 1999 nakladatelství Atuakkiorfik. O celkovém rozsahu Áronovy práce neměl nikdo dlouho ani tušení. Teprve když v letech 1960–1961 polární badatel a umělec Eigil Knuth publikoval velkou sbírku jeho akvarelů, kterou objevil v kodaňském Národním muzeu, stal se Áron okamžitě vysoce uznávaným umělcem. Áron nebyl pouze ilustrátor a spisovatel, byl rovněž zručný lovec. Kvůli plavbám na kajaku však býval často nemocný, až se nakazil tuberkulózou, na kterou předčasně ve svých 47 letech zemřel – stejně jako jeho otec.

Český výbor z knihy Kirsten Thistedové vychází z chronologického řazení Áronových ilustrací od prvních kreseb přes Rinkovu a Kraghovu sbírku až po vlastní texty a poslední příběhy, které Áron napsal společně s vypravěčem Hintrikem. Největším kladem knihy je maximálně autentické zachycení grónské lidové slovesnosti, a to nikoli zvenčí, ale očima rodilého pozorovatele. Výbor vhodně doplňuje inuitské texty, které již byly v češtině publikovány, zejména *Grónské mýty a pověsti* Knuda Rasmussena (Argo 1998, 2007).

O d b o r n á
a p o p u l á r n ě n a u č n á
l i t e r a t u r a

HYNEK GLOS, PETR VIZINA

Hynek Glos (* 1973), fotograf Dejvického divadla, člen redakcí MF Dnes, Lidových novin a týdeníku Euro. Několikanásobný držitel ocenění v soutěži Czech Press Photo za reportážní fotografie z tuzemska i ze zahraničí (Kuba, Rusko, Ukrajina, Rumunsko, Venezuela, Egypt).

Petr Vizina (* 1967), novinář, člen redakcí Lidových novin, Hospodářských novin, reportér České televize. Jako autor rozhovorů a recenzí publikoval v týdenících Respekt, Reflex, je autorem glos a úvah pro Český rozhlas.

STARÁ GARDA

Třicet velkoformátových portrétů umělců narozených před rokem 1945 od fotografa Hynka Glose. Třicítka rozhovorů s lidmi, kteří jsou živou pamětí tuzemského vizuálního umění (Stanislav Kolíbal, Theodor Pištěk, Adéla Matasová, Jan Švankmajer...), třicet svědectví o umanutosti, tvrdohlavosti i nobilese.

JOSEF VENDOLSKÝ, PAVEL STEJSKAL

HISTORIE MÍSTNÍ DRÁHY SVITAVSKO-POLIČKA-ŽDÁREC U SKUTČE 1896-2016

Kniha je zaměřena na regionální historii vzniku a provozu železniční dopravy na Českomoravské vrchovině, resp. v regionech Svítavska, Poličska a Skutečska. Její jednotlivé kapitoly detailně popisují vznik železnice, plány na její vybudování, stavbu technického zázemí (kolejového svršku, nádraží, vleček apod.), včetně údajů, jež vysvětlují ekonomickou náročnost a míru rizika, které byly na přelomu století s podobnými záměry spojené. Dále se kniha věnuje popisu drážních vozidel, která se za dobu jejího trvání, tj. za posledních 120 let, po železniční trati mezi Svítavami, Poličkou a Skutčí proháněla. Vedle toho má však tato publikace i obecněji laděnou rovinu, která vysvětluje význam železniční trati pro místní region.

Vydáváme ve spolupráci s Městskou knihovnou Polička.

KOLEKTIV AUTORŮ

ATENTÁT NA HEYDRICHA

Středa 27. května 1942 v 10.35 hodin, libeňská zatáčka v Praze 8. Reinhard Heydrich, zastupující říšský protektor, sedí na předním sedadle mercedesu. Vůz řídí Johannes Klein, jeho vycvičený osobní strážce. V ohybu silnice na něj na chodníku čekají parašutisté. Gabčík je od Heydricha v jednu chvíli vzdálen asi jen 120 centimetrů. Vytahuje zpod baloňáku samopal, nevystřelí. Možná zbraň technicky selhala, možná sehrála roli i jiná okolnost. Třeba projíždějící tramvaj. Klein křičí: „Pozor, atentátníci!“ Heydrich rozkazuje: „Zastav! Okamžitě zastav!“

Touto událostí začíná kniha, která původně vznikla jako katalog k velké exteriérové výstavě, jež se uskutečnila k 70. výročí atentátu na Heydricha. Obsahuje příběhy aktérů tehdejších událostí (nejen atentátníků, ale i dalších parašutistů, členů domácího odboje, jejich rodinných příslušníků, ale i nacistů a členů gestapa). Často šlo o přímá svědectví lidí, kteří dosud žijí (nebo těch, kdo stihli jejich vyprávění zachytit).

Vychází ve spolupráci s Post Bellum v novém doplněném vydání.

LADISLAV ČUMBA

Ladislav Čumba (* 1976), učitel češtiny pro cizince. V roce 2004 absolvoval FF MU v Brně, obor český jazyk – divadelní věda. V letech 2004 a 2005 pracoval v Divadelním ústavu. Je členem redakční rady časopisu Babylon, členem o. s. Skutečnost, moderátorem hudebních festivalů, autorem písňových textů a minioperním libretistou, scenáristou, příležitostným nehercem.

Mžiknutí víčka (prem. 1997), *Zátíší s nenáratnem* (prem. 2006), minioperní trilogie *Obilní trh* (neuveveno, 2008), *Wittgensteinové na Kladně* (nepremierováno 2009), *Wittgensteinova kniha faktů* (2013) – bibliofilie.

Photo © Lukáš Zentel

WITTGENSTEINOVA KNIHA FAKTŮ

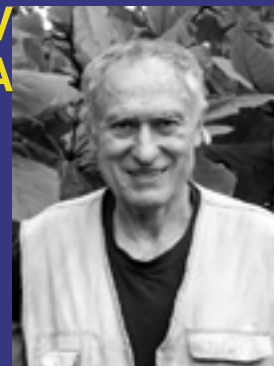
Beletristický text s nadhledem líčí příběh rodiny velkokapitalisty. Rodinu popisuje po kapitalistově odchodu. Podobu jeho ženy Poldi si někteří občané Kladna ještě uchovávají v paměti. Představte si, že předání ocelářského holdingu dědicům v letech před první světovou válkou neproběhlo hladce. Představte si obchod Kladno-Pittsburgh v roce 1912. Představte si, že jedno z jejich dětí majetek převzít odmítlo. Představte si, že tento syn dal přednost dráze učitele. Představte si, že se stal jedničkou ve svém oboru. Představte si, že se stal učitelem na Cambridge. Představte si, že jediná kniha vydaná za jeho života začíná slovy: *Svět je všechno, co je faktem*. Představte si knihu, která se skládá ze samých faktů. Faktem je, že se syn Poldi a Karla Wittgensteinových jmenoval Ludwig Wittgenstein. Faktem je, že se stal nejvlivnějším učitelem filosofie na univerzitě v Cambridge ve 20. století.

Publikace bude vydána k výročí 100 let od udělení stipendia rakouským umělcům (Trakl, Rilke, Loos) z peněz kladenských hutníků. Stipendium roku 1914 anonymně udělil syn Poldi Wittgensteinové, cambridgeský filosof.

**Kniha vychází s finanční podporou
Ministerstva kultury České republiky.**

MNISLAV ZELENÝ-ATAPANA

Mnislav Zelený-Atapana (* 1943) vystudoval ekonomii na Vysoké škole zemědělské a později etnografií na UK. Postgraduálně pak studoval v Peru na univerzitě San Marcos a na Katolické univerzitě. Celý život působí jako kulturní antropolog na volné noze a díky svým pobytům mezi amazonskými indiány se stal nejen uznávaným odborníkem na život a kulturu domorodých etnik Amazonie, ale především jejich přítelem. V roce 1989 Mnislava Zeleného adoptoval kmen Yawalapitíů a jeho duchovní otec šaman Guñitze mu dal jméno Atapana, což znamená List zelené palmy. V letech 1996 až 2001 působil jako velvyslanec ČR v Kolumbii a v Ekvádoru. Prostřednictvím své nadace Velká Amazonie se snaží zmírnit zkázu indiánské kultury. Vystupuje v České televizi a v různých vysíláních Českého rozhlasu, napsal osm knih, téměř 400 článků populárně informativních, populárně vědeckých, esejů, politických komentářů do českých, peruánských a amerických časopisů a publikací, odpřednášel několik stovek přednášek a vystoupení, vše z regionu Latinské Ameriky a zejména Amazonie.

VESELÉ TROPY AMAZONIE

Velká obrazová publikace známého českého kulturního antropologa vám přiblíží skrytý a tajemný život indiánů největšího pralesa na světě. Prostřednictvím autorova živého vyprávění zavítáte mezi amazonské kmeny Brazílie, Peru, Ekvádoru a Venezuely, kde Mnislav Zelený-Atapana v průběhu uplynulých 45 let působil. Během dlouhodobých výzkumných pobytů nahlédl do soukromí a do intimních vztahů indiánských kmenů, poznal jejich radosti a štěstí, ale i jejich šamanské umění. Pochopil, jak žijí, proč jsou se svým životem v džungli spokojeni, proč chápou za své životní prostředí nejen okolní les, savany a řeky, ale celý kosmos nad sebou. Jejich životní hodnoty jsou velice odlišné od našich, víceméně materiálních hodnot, a jejich cílem je žít v pohodě, klidu a harmonii s celým Univerzem.

CHRISTOPHER JAMISON

Christopher Jamison je benediktinský mnich, bývalý opat kláštera Worth, jenž se nachází v jihoanglickém hrabství Západní Sussex, a také bývalý ředitel zdejší církevní školy. Narodil se v australském Melbourne, odkud se ještě v dětství, společně se svou rodinou, trvale přestěhoval do Anglie. Absolvoval katolické lyceum Downside School a později i Oxfordskou univerzitu, kde získal bakalářský titul v oboru francouzský a španělský jazyk. Do povědomí širší veřejnosti se dostal díky dokumentárním pořadům televize BBC *The Monastery* a *The Big Silence*, v nichž hrál ústřední roli hostitele i průvodce hlavních protagonistů. Rovněž působí jako prezident Mezinárodní konference benediktinského vzdělávání (ICBE) zprostředkovávající celosvětový dialog mezi benediktinskými středními školami. V současnosti je ředitelem instituce National Office for Vocation, zabývající se komunikací s lidmi, kteří chtějí svůj život prožít v církevním prostředí.

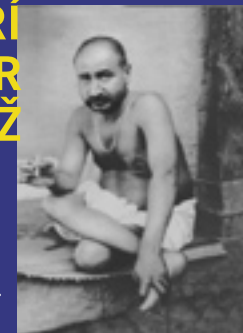

HLEDÁNÍ SVATYNĚ

Přeložil Jaroslav Gorčák

V roce 2005 a posléze v roce 2010 oslovila britská televize BBC ve spolupráci s představiteli benediktinského opatství Worth v jižní Anglii skupinu britských občanů s různými životními zkušenostmi, ideovými názory a postoji, aby na vlastní kůži vyzkoušeli život v klášterním prostředí a současně se i blíže seznámili s hodnotami, které mohou v tomto prostředí načerpat. Oba zmíněné seriály vyvolaly mezi televizními diváky neobyčejný ohlas. Na základě zkušeností získaných během natáčení obou zmíněných programů, ale také při rozhovorech se zúčastněnými i z reakcí laické veřejnosti, se Christopher Jamison, bývalý opat kláštera Worth, rozhodl své poznatky sepsat do ucelené formy, a tím se o ně s veřejností podělit. Ve své knížce *Hledání svatyně* s podtitulem *Klášterní moudrost jako návod pro všední život* se snaží nalézt odpověď na otázku, proč je náš život tak hektický a plný stresu, a současně, jak se s nástrahami dnešního tak uspěchaného světa vyrovnat. Nejen s odkazem na Knihu knih, ale také na Řeholi svatého Benedikta, příběhy poustních otců, ale i inspirativní příběhy lidí dnešní doby, nám autor čtivým způsobem předkládá sedm základních kroků k vybudování vlastní niterné svatyně a tedy k objevení skutečných životních hodnot, které dávají našemu každodennímu bytí hluboký smysl, naději a radost.

ŠRÍ SIDDHARÁMÉŠVAR MAHÁRÁDŽ

Śrī Siddharāmēśvar Mahārādḥ (1888–1936) patří spolu s Ramanou Maharšim mezi nejvýznamnější učitele advaita védanty 20. století. I když měl v Indii mnoho žáků, na Západě zůstal do relativně nedávné doby neznámý a proslavili ho zde až jeho žáci – Śrī Randžit Mahārādḥ a Śrī Nisargadatta Mahārādḥ. Narodil se v malé vesnici blízko Šolapúru. Když se kvůli práci přestěhoval do Bídžapúru, potkal se zde se svým duchovním učitelem Śrī Bhausahebem Mahārādžem (1843–1913).

Śrī Siddharāmēśvar se věnoval meditační praxi dle instrukcí svého učitele. Jeho potřeba konečného poznání byla tak velká, že se v roce 1920 rozhodl dosáhnout ho za každou cenu a setrval devět měsíců v meditaci. Tak nakonec díky milosti svého učitele dosáhl realizace. Śrī Siddharāmēśvar poté začal učit cestu ptáka (vihangammarga), tj. cestu k poznání ne pomocí meditace, ale díky přímému uvědomění nebo pochopení. V indickém světě slavný Samartha Rámás ze 17. století o tom napsal: „Cestou meditace neboli mravenčí cestou dosáhne člověk realizace pomalu jako mravenec, který postupuje kousek po kousku. Ovšem je možné letět jako pták cestou ptáka pomocí křídel rozlišování (vívéka) a dosáhnout plodů okamžitě.“

KLÍČ K POZNÁNÍ JÁ

Přeložil David Dostal

Śrī Siddharāmēśvar, učitel Nisargadatty Mahārādže a Randžita Mahārādže, v této knize jednoduchým a přímým stylem vysvětluje poznání našeho skutečného Já v tradici advaita védanty (nedvojné védanty). Mluví snadno srozumitelným jazykem a k dokreslení používá příklady z běžného života, aby se pochopení konečné Skutečnosti nestalo pouze záležitostí učenců, ale aby bylo přístupné všem. V této knize rozebírá postupně čtyři těla (hrubé, jemné, příčinné a nadpříčinné) v postupném pátrání po tom, čím doopravdy jsme. I když je to už skoro sto let, kdy *Klíč k poznání Já* poprvé vyšel, jeho obsah je dodnes relevantní pro všechny duchovně hledající.

Součástí tohoto vydání je také text nazvaný *Zlatý den*. Śrī Siddharāmēśvar ho napsal jako všeobecný úvod k problematice duchovního hledání.

TRACI
MANNOVÁ

PROČ DIETY NEFUNGUJÍ

Přeložila Alena Heroutová

Kniha pro všechny bojovníky s nadbytečnými kily. Traci Mannová, psycholožka z Minnesotské univerzity, která dvacet let zkoumala lidské sebeovládání a příjem potravy, dospěla na základě vlastních výzkumů i studií jiných vědců k několika pozoruhodným závěrům: diety nefungují a ani fungovat nemohou, takzvaná epidemie obezity je mediální strašák, a diskriminace tloušťků je pro jejich zdraví nebezpečnější než sama obezita. Zároveň boří mýtus o úloze pevné vůle při udržování zdravé hmotnosti a nabízí dvanáct jednoduchých a účinných strategií, jak s využitím přirozených lidských sklonnů vnést do našeho jídelníčku více zdravých potravin a do života více pohybu. Tak se snadno dostaneme na spodní hranici našeho individuálně daného váhového rozsahu. To je ta nejnižší váha, se kterou můžeme šťastně a zdravě žít, kterou si lze udržet, aniž by z toho člověk dělal své životní poslání. Vždyť nejdůležitější na člověku není to, co se dá změřit z vnějšku, ale to, co září zevnitř.

GABRIEL
GÖSSEL

SEM KATALOG

Katalog gramofel firmy SEM

Když v roce 1887 přihlásil vynálezce Emile Berliner na patentovém úřadě gramofon a gramofonovou desku, jistě netušil, že stojí u zrodu průmyslového odvětví, které změní svět. Se zvyšující se oblibou hudby reprodukované ze šelakových gramodesek strmě rostla i spotřeba jehel – na přehrání každé strany gramodesky totiž měla být použita vždy jen nová jehla.

Tato knížka přináší životní příběhy rodiny Semlerů, majitelů plzeňské železářny a drátovny produkující od svého založení široký sortiment výrobků pro každodenní použití a to včetně gramofonových jehel.

Příběh významné německo-židovské rodiny Semlerů je ale zajímavý nejen pro dnešní sběratele malebných krabiček na gramofonové jehly. Publikace na pozadí dějinných událostí seznamuje s podnikatelským prostředím vládnoucím v habsburské monarchii i v nové republice.

A ony krabičky s jehlami do gramofonů? Ty jsou vlastně již jen takovou zářivou auru pomyslného pomníku, kterým tato knížka chce vzdát poctu nejen několika generacím rodiny Semlerů, ale i všem podnikatelům „baťovského“ naturelu, kteří se prostřednictvím výrobků svých firem proslavili doma i daleko za hranicemi.

Kromě pokusu o katalogizaci všech známých druhů krabiček s jehlami z produkce československé firmy SEM jsou na závěr obrazové části zařazeny i krabičky z produkce zahraničních firem, kterým se při objednávce určitého počtu krabiček domácími prodejci gramodesek vyplatilo opatřit je potiskem v češtině. A že ta čeština nebyla vždy gramaticky korektní? O to příjemnější náladu dnes navozují...

Vyprávění příběhů je univerzální potřebou všech lidí bez ohledu na časové a teritoriální hranice. Nesčetné folklorní vypravěčské žánry – od pohádek po fámy – se přenášely a dodnes se přenášejí komunikací mezi lidmi, vzájemně se ovlivňují s literaturou a prostupují populární kulturu. Na rozdíl od literatury má folklor vedle estetické a informační funkce ještě další úlohy – udržuje společně sdílené pověry, zvyklosti, vědomosti, obavy a stereotypní představy a je prostředkem sociální kontroly.

Edice předkládá publikace založené na odborném přístupu k folklornímu vyprávění a jako taková je v domácím prostředí první svého druhu. Patří do ní jak katalog středověkých exemplů, tak i teoretická studie o šíření fám po internetu nebo sbírka lokálních pověstí s podrobnými komentáři.

KAREL DVOŘÁK

SOUPIS STAROČESKÝCH EXEMPEL

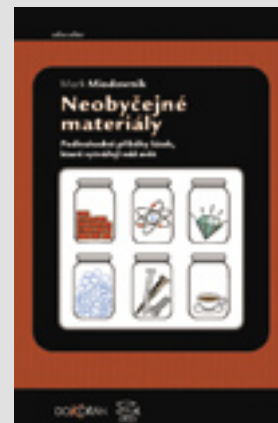
Folklorista a literární historik Karel Dvořák vydal svůj soupis exemplů – vyprávění mnoha žánrů používaných středověkými kazateli jako názorné ilustrace jejich kázání – již r. 1978. Excerpoval pro něj prameny od počátku české literatury až po dobu husitskou a držel se dodnes používaného systému amerického medievalisty F. C. Tubacha, který obohatil přibližně o tři sta nových typů exemplů.

V 80. letech se Dvořák ke své práci vrátil, přeložil ji do němčiny a s pomocí historika knihtisku Kamila Boldana ji výrazně rozšířil o přibližně 230 nových exemplů. Před dokončením díla však autor v r. 1989 zemřel a práce zůstala v rukopise. Nové vydání této příručky mezinárodního významu je překladem tohoto rukopisu a kromě rozšíření počtu exemplů a pramenné základny obsahuje také novou předmluvu medievalistky Anežky Vidmanové.

Kniha vychází s finanční podporou
Ministerstva kultury České republiky.

MARK MIODOWNIK

NEOBYČEJNÉ MATERIÁLY Podivuhodné příběhy látek, které vytvářejí náš svět

Přeložil Aleš Drobek

Autor se o materiály začal zajímat ve školních letech, když jej v metru přepadl a pořezal lupič. Mark však tehdy řeznou ránu sotva vnímal, neboť jej plně zaměstnávaly úvahy nad tím, jak úžasným nástrojem je žiletka a jak fascinující je kov, z něhož je vyrobena. V knize *Neobyčejné materiály* vtáhne čtenáře se stejným zaujetím a vášní do neuvěřitelného světa materiálů, které nás obklopují dnes a denně, a kterých si přesto sotva kdy všimneme. Povídání o docela všedních materiálech jako sklo, beton či ocel se v jeho podání mění v neodolatelnou cestu k samotným stavebním základům naší reality. Třešničkou na dortu jsou pak kapitoly o svůdné čokoládě či supermoderních implantátech, které skýtají příslib věčného mládí.

Vychází ve spolupráci s nakladatelstvím Dokořán.

CHRISTOPHER GOLFARD

Christopher Galfard získal doktorát z teoretické fyziky na Cambridgeské univerzitě. Jeho školitelem byl slavný Stephen Hawking, s nímž řadu let spolupracoval na problematice černých děr a počátku vesmíru. Je spoluautorem knihy Jane a Stephena Hawkingových *Jirkův tajný klíč k vesmíru*, známé i z českého překladu. V současné době se věnuje především popularizaci vědy.

VESMÍR JAKO NA DLANI

Přeložil Jan Klíma

Christopher Galfard si předsevzal představit laickému čtenáři současné fyzikální vědomosti, týkající se jak mikrosvěta, tak vesmíru, jehož jsme součástí. Využil lidské představivosti, která je každému dána, a popisuje a vykládá složité fyzikální pojmy a mechanismy pomocí obrazů a vizuálních představ. Přenáší čtenáře na počátek vesmíru i do nitra atomu, bere je na cestu rychlostí světla, spouští se s nimi do černých děr – a čtenář se přitom ani nemusí zvednout z křesla. Jeho text je nabitý informacemi, a přitom čtivý, věnovaný komplikovaným otázkám moderní vědy, a přitom plně přístupný i laikům.

„Čtenář díky této knize lépe pochopí, jak nás moderní fyzika přiblížila konečnému poznání skutečnosti.“

– The New York Times

MAX TEGMARK

Max Tegmark (* 1967) je americký kosmolog narozený ve Švédsku. Je profesorem na Massachusetts Institute of Technology a vědecký ředitel ústavu Foundational Question Institute, který podporuje výzkum ve fyzice a kosmologii. Spoluzakládal ústav Future of Life Institute, jenž se zaměřuje na potenciální ohrožení budoucnosti lidstva. Díky grantu Elona Muska zkoumá rizika, jaká představuje pro lidstvo rozvoj umělé inteligence.

NÁŠ MATEMATICKÝ VESMÍR Moje pátrání po nejhlubší podstatě reality

Přeložil Jiří Podolský

Jak to, že náš skutečný svět lze velmi dobře popsat pomocí matematických struktur? Přední americký kosmolog švédského původu Max Tegmark, profesor na MIT, se ve své nejnovější knize zamýšlí nad samotnou podstatou reality. Ukazuje, že vesmír je ještě podivuhodnější, než jsme si o něm kdysi mysleli, a to jak směrem do makrokosmu, tak do mikrokosmu. A dospívá k dosti překvapivému zjištění: nejhlubší podstata fyzikální reality má ryze matematickou povahu, takže místo „vesmír je popisován matematikou“ lze říci „svět je matematika“. Kniha fascinujícím způsobem používá populární formu výkladu k prezentaci nejnovějších průkopnických výsledků v řadě oborů od astrofyziky po kvantovou teorii a zaslouženě získala již záhy po svém vydání pozornost i obdiv významných matematiků a vědců.

HUGH ALDERSEY-WILLIAMS

Hugh Aldersey-Williams (* 1959) studoval přírodovědu na cambridgeské univerzitě. Je autorem několika knih, věnovaných mj. struktuře přírodních útvarů, např. *The Most Beautiful Molecule: The Discovery of the Buckyball*, 1995 (*Nejkrásnější molekula*), *Zoomorphic: New Animal Architecture*, 2003 (*Zoomorfie: Nová zvířecí architektura*), *Anatomies: A Cultural History of the Human Body*, 2013 (*Anatomie: Kulturní historie lidského těla*). Byl kurátorem řady expozic v londýnském Victoria and Albert Museum.

PERIODICKÉ PŘÍBĚHY Zvláštní životy chemických prvků

Přeložil Stanislav Pavlíček

Všechno ve vesmíru je z nich vytvořeno, včetně nás. Podobně jako my sami i chemické prvky mají svoji osobnost, postoje, talent, nedostatky a smysluplné příběhy. V této knize se setkáme se železem, které prší z nebes, i se vznešenými plyny, jež osvětlují cestu k neřestem. Dozvíme se, jak dokáže olovo předpovídat naši budoucnost, zatímco zinkem bude jednoho dne možná zevnitř potažena naše rakev. Objevíme souvislost mezi kostmi našich těl a Bílým domem ve Washingtonu, mezi září pouličních lamp a solí na našem jídelním stole... Kniha *Periodické příběhy* odhaluje udivující tajemství a barvitou minulost chemických prvků. Má podobu úžasné a objevné cesty, která ukazuje, že příběhy chemických prvků jsou našimi příběhy a jejich životy jsou neoddělitelně spjaté s našimi životy.

„Historie, věda, umění, literatura a každodenní použití všech prvků od aluminia po zinek.“

– The Times

„Milostný dopis chemickým prvkům. Aldersey-Williams je plný dobrých příběhů a ví, jak je dobře vyprávět.“

– Sunday Telegraph

RICHARD THALER

Richard Thaler (*1945) je spoluzakladatelem a významným představitelem relativně mladého směru v ekonomii, tzv. behaviorální ekonomie, která se vydělila z hlavního proudu a začala zkoumat, co ovlivňuje jednání a rozhodování ekonomických aktérů. V současné době působí jako profesor na Booth School of Business při chicagské univerzitě. Je autorem knih *Quasi Rational Economics (Rádooby racionální ekonomie)* a *The Winner's Curse (Prokletí vítěze)*. Spolu s Cassem Sunsteinem napsal knihu *Nudge (Šťouch)*, známou i z českého překladu.

EKONOMIE NEPŘEDLOŽENOSTÍ Podivuhodný příběh behaviorální ekonomie

Přeložil Jan Kalandra

Anglický titul *Misbehaving* znamená zhruba „nesprávné chování“, tj. takové, které neodpovídá ústřední ekonomické teorii, podle které se člověk chová a rozhoduje tak, aby po racionální úvaze maximalizoval svůj prospěch. Autor ukazuje, že se to zaprvé neděje, a taky proč se to ani dít nemůže, a jaké to má důsledky pro ekonomickou teorii i pro konkrétní fungování ekonomiky. Kniha je mapováním geneze nového přístupu k ekonomii, oboru behaviorální ekonomie, která zohledňuje lidskou iracionalitu, neinformovanost i lenost. Na příkladech i s teoretickým výkladem.

„Jak je z této knihy patrné, tvůrčí génius, který vynalezl obor behaviorální ekonomie, je taky mistrný vypravěč a velmi zábavný muž.“

– Daniel Kahneman, *nositel Nobelovy ceny za ekonomii a autor knihy Myšlení, rychlé a pomalé*

CAROLYN ABBATEOVÁ, ROGER PARKER

Carolyn Abbateová (*1956) studovala muzikologii na Yaleově a Princetonské univerzitě. Učí na významných univerzitách, má za sebou rozsáhlou badatelskou a publikační činnost. Dějinám opery se věnovala i ve svých dvou předchozích knihách *Unsung Voices* a *In Search of Opera*.

Roger Parker (*1951) je anglický muzikolog působící v Londýně, věnuje se mimo jiné kritickému vydávání partitur Donizettiho oper. Stejně jako Carolyné Abbateová je autorem dalších knih věnovaných operě, např. průvodce Verdiho operami nebo průřezového díla *Remaking the Song: Operatic Visions and Revisions from Handel to Berio*.

DĚJINY OPERY Posledních 400 let

Přeložil Robert Novotný

Dějiny opery zasvěceně rozebírají mnohá díla největších skladatelů, od Monteverdiho a Händela přes Mozarta a Verdiho až po Wagnera, Strausse, Pucciniho, Berga či Brittena. Autoři čtivě líčí i společenské, politické a literární pozadí opery, ekonomické souvislosti a neustávající polemiky, které vývoj opery po staletí doprovázejí. Ústředním tématem knihy je zkoumání napětí – mezi hudbou a slovy, mezi postavami a pěvci –, které operu oživuje a sytí. V polemické závěrečné kapitole autoři zkoumají problém, kterému opera čelí v posledním půlstoletí, kdy prakticky nevznikají žádná nová operní díla, a pokud ano, obvykle nenaleznou trvalé místo na repertoáru. Přesto je poselství této knihy oslavné. Většina dnes živých a oblíbených operních děl sice vznikla v Evropě hluboké minulosti, opera jako umělecká forma je však i nadále neobyčejně životaschopná a podnětná. I nadále lidi fyzicky, psychicky, emocionálně i intelektuálně proměňuje a vyjadřuje lidskou zkušenost způsobem, kterého žádná jiná forma umění nemůže dosáhnout.

„Záběr této knihy, odbornost autorů i její čtivost z ní dělají nejlepší práci podobného rozsahu, která byla kdy na toto téma napsána.“

– *Times Literary Supplement*

Historická literatura

KAREL IV. V SOUDOBÝCH KRONIKÁCH

Překlad z latiny Marie Bláhová a Zuzana Lukšová.

Předmluva Martin Nodl.

Doslov, poznámky a bibliografie Marie Bláhové.

Výbor z kronik doby Karla IV. obsahuje třetí knihu *Kroniky* (*Cronica praagensis*) probošta pražského kostela a kaplana pražského biskupa Jana IV. z Dražic Františka Pražského, dále *Kroniku kostela pražského* (*Chronica ecclesiae Pragensis*) pražského kanovníka Beneše Krabice z Veitmile, která z ní vychází, a konečně vlastní životopis Karla IV. (*Vita Caroli Quarti*). Díla, která jsou mimořádně cenným dobovým pramenem k vládě nejvýznamnějšího Lucemburka na českém a říšském trůně, doprovází zasvěcená úvodní studie historika Martina Nodla a doslov a poznámky překladatelky a historičky Marie Bláhové. Součástí edice je rovněž reprodukce dvaatřiceti iluminací, které pocházejí ze staročeských překladů *Vita Caroli* a staročeského textu *Korunovačního řádu* z let 1472 a 1400–1499, dnes uložených v Rakouské národní knihovně ve Vídni (ms. 2618 a 581).

ROGER MOORHOUSE

Roger Moorhouse (* 1968) je britský historik, specialista na slovanské země a východní Evropu. Už za studií spolupracoval s proslulým Normanem Daviesem, je spoluautorem jeho rozsáhlých dějin Bratislavy, které vyšly i v ČR pod názvem *Mikrokosmos: Portrét jednoho středoevropského města*. Přispěl do řady kolektivních publikací, *Smlouvě s ďáblem* předcházely další knihy věnované dějinám druhé světové války – *Killing Hitler* (2006) a *Berlin at War* (2010)

SMLOUVA S ĎÁBLEM Hitlerova dohoda se Stalinem 1939–1941

Překlad Petr Kotouš

Dva nejhorší diktátoři v dějinách spolu bezmála dva roky aktivně spolupracovali. Oznámení dohody mezi nacisty a Sověty ohromilo celý svět, v jejím rámci došlo k invazi do Polska a její zhroutil vedlo k rozhodujícímu střetu druhé světové války.

Roger Moorhouse ve své knize tuto kapitolu válečných dějin probírá do hloubky, zkoumá, co vedlo k uzavření paktu i jeho ukončení a vyhlášení války někdejšímu partnerovi. Využívá přitom dobových pramenů i svědectví přímých účastníků.

„Moorhouse vypráví dobře a dokáže svůj příběh doplnit o nové a zajímavé detaily. Jeho popis vyjednávání mezi Ribbentropem a Molotovem je mistrovský.“

– Guardian

MARIE JALOWICZOVÁ SIMONOVÁ

PŘEŽILA JSEM HITLERA Mladá žena v Berlíně 1940–1945

Přeložily Michaela Škultěty a Alena Pokorná

Po 50 letech od skončení války namluvila Marie poprvé celý svůj životní příběh na 77 magnetofonových pásků. Staly se základem jedinečného časového dokumentu. Otevřeně, bez vnitřní cenzury v něm hrdinka líčí, jaké to je protloukat se den po dni Berlínem ovládaným Hitlerem: Potřebuje falešné doklady, úkryty, lidi, kteří jsou ochotni jí nezištně i za úplatu pomoci. Pokusí se nacistům uniknout fingovaným sňatkem s Číňanem, snaží se přes Bulharsko vycestovat do Palestiny. Marně. Musí zkrátka přežít v Berlíně. Je svolná ke všemu, tak silná je její touha přežít. Autentická výpověď mimořádně statečné, nezdolné ženy doplňuje doslov jejího syna, Hermanna Simona, historika a ředitele Nadace Nová synagoga v Berlíně.

„ Ukázka:

Na podzim 1941 jsem dostala předvolání na Úřad práce. První výzvu jsem ignorovala, což byla neuvěřitelná drzost. Pak přišel další lístek, tentokrát s označením „Druhá výzva“. Odnesla jsem ho na úřad a řekla: „To je ale zvláštní! Tady stojí *Druhá výzva*, ale já žádnou první nikdy nedostala.“

Poslali do mě přádelny, malého podniku s takzvaným oddělením pro Židy. Pracovní podmínky byly příšerné. Přidělili mě na noční a já musela chodit na směny absolutně temnými ulicemi. I hala, ve které jsme pracovali, byla velice špatně osvětlená. Neustále se mi trhalo vlákno a předačka na mě ječela, že to hraničí se sabotáží.

Po několika dnech jsem šla do kanceláře a řekla jsem mladé úřednici, že se snažím ze všech sil, že se mi ale neustále trhá vlákno, že jsem toho v poslední době hodně prodělala a že se mnou mají jenom problémy. Vtom vešla předačka a rozkřičela se: „Tu židovskou svinu byste měli vyhodit, nestojí ani za plivnutí!“ Přikývla jsem: „Ano, prosím, propusťte mě. Já totiž nesmím dát výpověď.“

„Ach tak,“ odpověděla úřednice, „to jsem nevěděla. Dobrá, tak vás tedy propustíme. Vaše předačka přece řekla, že jste neschopná.“ Okamžitě mi vystavila papíry a mile mi popřála hodně štěstí.

Samozřejmě jsem byla opět hlášená na Úřadě práce, a tak jsem brzy dostala další předvolání. Pak přišlo druhé a já si pomyslela, že až přijde třetí, budu tam muset jít. Ale dopadlo to jinak.

V pokoji vedle mě donedávna bydlel Harry Kaplan, číšník, který hrál na klarinet. Pak ho však deportovali. Jednou se ozval zvonek a za dveřmi stál listonoš s doporučeným psaním pro pana Kaplana. „Není tedy,“ řekla jsem. „Odvedli ho.“

„Aha! V tom případě musím na obálku napsat *odstěhován na východ bez udání adresy*,“ prohlásil listonoš. „A pak tu mám ještě něco, měla by tu bydlet jistá slečna Jalowiczová.“ Okamžitě jsem tu obálku poznala: byla to další výzva z Úřadu práce.

„Tam taky napište *odstěhována na východ bez udání adresy*,“ vyhrkla jsem rychle.

A tak mě vymazali z evidence Úřadu práce, protože jsem měla tolik drзости, abych úřadům oznámila, že už jsem deportovaná.

FRANTIŠEK KAVKA

František Kavka (1920–2005) působil jako profesor starších českých dějin na filozofické fakultě Karlovy univerzity. Svůj badatelský zájem zasvětil období od 14. do 17. století, s důrazem na dobu vlády Karla IV. Své stěžejní práce věnované Karlovi IV. a jeho době publikoval až po roce 1989, i když většinu z nich v rukopisné podobě připravil po svém vynuceném odchodu z Karlovy univerzity. Místu Karla IV. v soudobé mezinárodní politice je zasvěcena jeho dvousvazková monografie *Vláda Karla IV. za jeho císařství (1355–1378)*. Kavka v této knize ukázal, že Karel IV. vskutku mistrovsky ovládal umění diplomacie a že dokázal jako politický pragmatik využít všech možností k prosazení svých požadavků, včetně křivých přísah, podpory evidentně nastrčených knížat (braniborský Lžiwaldemar) apod.

KAREL IV. Historie života velkého vladaře

Monografie *Karel IV. Historie života velkého vladaře*, poprvé vydaná v roce 1998, je zdařilým pokusem o komplexní zachycení života i doby Karla IV. od jeho politických počátků v severní Itálii až po jeho diplomatickou cestu do Francie na sklonku života. Kavka v ní barvitě líčí nejen Karlovu zahraniční politiku jako římského císaře, ale zároveň se věnuje i jeho způsobu vykonávání vlády a reprezentace moci v Českém království. Na půdorysu rodového vládnutí zkoumá jak Karlovy napjaté vztahy s otcem, tak jeho spoluvládu s bratrem Janem Jindřichem. Velký prostor věnuje i Karlovým snahám, jež vedly ke zvolení jeho syna Václava novým římským králem. Stranou přitom neponechává ani Karlovu literární činnost, jež byla ve své době v panovnickém prostředí zcela ojedinělá a v níž se odrážely panovníkovy pokusy představit sebe sama jako Bohem vyvoleného vladaře, jenž své zkušenosti předává prostřednictvím návodných rad svým nástupcům.

MARINA MARIETTIOVÁ

Italská literární historička. Studovala ve Florencii a na pařížské Sorbonně (1961–1965). Emeritní profesorka na Université Paris III a členka řady vědeckých institucí specializujících se na bádání o italské středověké a renesanční literatuře (CERLIM – Centrum pro studium italské středověké literatury, CIRRI – Centrum pro studium italské renesance).

Vedle studií o Machiavellim (Machiavelli: l'eccezione fiorentina, Roma 2005, Machiavelli: Le penseur de la nécessité, Paris 2009) je autorkou řady monografií či článků věnovaných Dantovi (Dante. La città infernale, Roma 2007), Boccacciovi (Boccace: conteur et passeur de la Renaissance, Paris 2013) či Savonarolovi (Savonarole, Paris 1997).

MACHIAVELLI Filozof nutnosti

Přeložila Karolína Srncová

Niccolò Machiavelli (1469–1527) byl autorem nejen proslulého traktátu *Vladař*, který obsahuje politické úvahy odhalující a popisující mechanismy fungování moci, a na který navázala díla dalších teoretiků moci. Přestože je vnímán jako duchovní otec tzv. machiavelismu, tj. cynické politiky prováděné bez ohledu na použité prostředky v zájmu vyššího cíle, byl osobností mnohem komplexnější. Z bohaté soukromé korespondence vystupuje diplomat oddaný florentské republice, jíž celý život sloužil, i veřejnému blahu, vnímající pozorně bouřlivé události v Itálii i v ostatní Evropě. Emeritní profesorka na pařížské Sorbonně Marina Marietti, autorka četných studií o italské středověké a renesanční literatuře, podává ve své práci obraz Machiavelliho na základě studia jeho díla (dopisů, básní, historických pojednání i komedií). Vidí ho jako zbožného člověka a vlastence, myslitele a bouřlivého vizionáře, který dokázal zachytit svoji dobu s neobvyklou politickou inteligencí a notnou dávkou předvídavosti.

Kniha vychází
s finanční podporou
hlavního města Prahy.

ARON J. GUREVIČ

Aron J. Gurevič (1924–2006) patřil k předním znalcům středověké Evropy. Většinu svého vědeckého života strávil na moskevské Akademii věd SSSR. Od roku 1993 pak byl vedoucím Ústavu světových dějin na Moskevské státní univerzitě. Ve svých přístupech byl výrazně ovlivněn francouzskou školou Annales. Jako jeden z mála východoevropských medievistů ve svých výzkumech interpretoval severské ságy jako prameny středověké kultury a myšlení a zprostředkoval své originální interpretace západní historiografii. Mezi jeho nejvýznamnější práce patří obecně pojaté *Kategorie středověké kultury* (1972), na lidovou zbožnost a kulturu zaměřené *Problémy středověké národní kultury* (1981) a *Kultura a společnost středověké Evropy očima současníků. Exempla 13. století* (1989). Gurevič je zároveň autorem memoárů *Historikova historie* (2004), v nichž zachycuje život humanitního vědce v sovětském Rusku.

JEDINEC A SPOLEČNOST STŘEDOVĚKÉHO ZÁPADU

Přeložila Jitka Komendová

Ve své poslední velké práci *Jedinec a společnost středověkého Západu*, jež byla původně napsána pro ediční řadu *Utváření Evropy*, se pokusil odpovědět na otázku, zda již ve středověku došlo ke zrození individua. Prostřednictvím nejrůznějších typů pramenů (severské ságy, autobiografie, portréty) zpochybňuje starší představy, podle nichž se individualita rodí až s nástupem renesance a humanistického myšlení. Podle jeho zjištění se naopak se zřetelnými projevy individualismu setkáváme již ve středověku, jehož společnost nežila pouze korporativním způsobem života, ale v mnoha ohledech kladla důraz na individuální odlišnosti. Ve svých úvahách popírá koncept, že by středověk neznal pojem autora a že by středověcí tvůrci dávali jednoznačně přednost anonymitě. Na mnoha příkladech pak ukazuje, že středověký smysl pro uchování paměti jako hodnotově pozitivní kategorie individualitu podporoval a pokoušel se ji všestranně rozvíjet.

PRAHA
PRAHA
PRAHA
PRAHA
PRAHA

Kniha vychází
s finanční podporou
hlavního města Prahy.

DAVID CLAY LARGE

David Clay Large je profesorem na Fromm Institute v San Francisku a na Institute of European Studies v Berkeley. Specializuje se na historii Evropy 20. století, především na německé a rakouské dějiny. K jeho nejznámějším pracím patří *Wagnerism in European Culture and Politics* (1984), *Germans to the Front: West German Rearmament in the Adenauer Era* (1996), *Nazi Games: The Olympics of 1936* (2007), *Munich 1972: Tragedy, Terror and Triumph at the Olympic Games* (2012). Do češtiny byla prozatím přeložena pouze jedna jeho kniha *Konec evropské éry. Dějiny Evropy 1890–1990* (2003), kterou napsal společně s Felixem Gilbertem.

HITLERŮV MNICHOV Vzestup a pád hlavního města pokroku

Přeložila Daniela Orlando

Hitlerův Mnichov. Vzestup a pád hlavního města pokroku (1997) se řadí ke knihám, jejichž autoři zkoumají vliv kultury na velké společenské změny. Proto ji můžeme číst jako pendant k monografii Brigitte Hammanové *Hitlerova Vídeň* či k eseji Carla E. Schorskeho *Vídeň na přelomu století*. Large Mnichov přelomu 19. a 20. století nazírá jako centrum německé kulturní avantgardy. Kořeny nacionálního socialismu spatřuje v politických a myšlenkových prouděch, k jejichž radikalizaci, na levé i pravé straně politického spektra, došlo pod vlivem první světové války. Právě proměna kulturních a společenských poměrů 20. let 20. století podle Large vytvořily podhoubí pro dramatický rozvoj Hitlerových obskurních představ, o nichž málokdo předpokládal, že by mohly vést k pokusu o ovládnutí světa. Důraz přitom klade na oživení bavorského tradicionalismu, jenž postupně potlačil dřívější kulturní pestrost. V kapitolách věnovaných 30.–40. letům 20. století pak zkoumá, jak se Mnichov přeměnil v hlavní centrum nacistického hnutí a jak jeho politické reprezentace až do posledních týdnů války všemožně soupeřily o prvenství v hnutí s nenáviděným pruským Berlínem.

PRAHA
PRAHA
PRAHA
PRAHA
PRAHA

Kniha vychází
s finanční podporou
hlavního města Prahy.

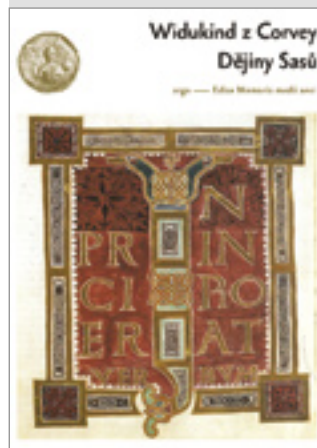

WIDUKIND Z CORVEY

DĚJINY SASŮ

Přeložila Kateřina Spurná,
doprovodný komentář Jakub Izdný

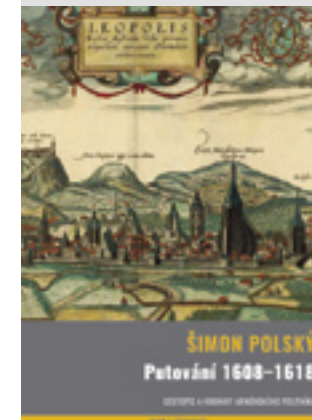
Widukind z Corvey, saský kronikář a historik 10. století (asi 925–975), sepsal kroniku *Res gestae saxonicae sive annalium libri tres* (*Činy Sasů aneb tři knihy dějin*), v níž vylíčil dějiny Sasů od mytických počátků a dobytí nového teritoria až do své současnosti. Widukind se soustředí hlavně na dobu vlády Jindřicha I. Ptáčníka a Oty I. Velikého a jeho zprávy představují mnohdy jediný dostupný zdroj informací pro některé tehdejší události. Přestože se věnuje především saským reáliím, nalezneme v jeho kronice i zmínky o Čechách. Historické osobnosti Widukind popisuje vesměs pravdivě a dost spolehlivě, události geograficky a historicky vzdálenější však již většinou opráďá smyšlenkami.

ŠIMON POLSKÝ

PUTOVÁNÍ 1608–1618 Cestopis a kroniky arménského poutníka

Autorem arménské kroniky a cestopisu z počátku 17. století je Šimon Polský (arm. Simeon Lehaci), který pocházel z arménské diaspory v Polsku. V letech 1608–1618 podnikl několik cest po východní a jižní Evropě a po Osmanské říši s cílem navštívit slavná poutní místa (Řím, Jeruzalém) a zmapovat oblasti arménského osídlení (tj. zejména ve východní Anatolii). Vedle detailních zápisků z cest zanechal i soubor kolofonů čili historických glos, které poskytují zajímavý pohled do dějin východní Evropy a jejich jižních sousedů. Šimon popisuje zejména život východoevropských a osmanských arménských komunit a jejich kontakty s bezprostředními sousedy, s Asyřany, Řeky, Gruzíny, Kurdy, Turky, Židy aj., a jeho dílo obsahuje detailní popisy každodenního života v tehdejší Istanbulu, Káhiře, Jeruzalémě či Lvově. Mj. byl současníkem polsko-osmanských válek a velmi cenná je také jeho regionální sonda týkající se tehdejší situace ve východní Anatolii, která zahrnuje informace o probíhajících válkách mezi osmanskými sultány a perskými šáhy a o následných sociálních bouřích.

V edici Itineraria vyšlo:

ASTOLPHE DE CUSTINE, *Dopisy z Ruska. Rusko v roce 1839*

ČEŠTÍ JEZUITÉ OBJEVUJÍ NOVÝ SVĚT. *Dopisy a zprávy o plavbách, cestách a živobytí z Ameriky, Filipín a Marián (1654–1741)*, PAVEL ZAVADIL (ed.)

Kniha vychází s finanční podporou
Ministerstva kultury České republiky.

Abbateová, Carolyn	105	Holdstock, Robert	76
Adams, Douglas	77	Horáková, Pavla	85
Ahonen, Jaako	81	Hosseini, Khaled	52
Ahonen, Lauri	81	Huikjong, Un	59
Aldersey-Williams, Hugh	103	Chabon, Michael	55
Áron z Hůrky	90	Chalandon, Sorj	38
Bacigalupi, Paolo	71	Ingelman-Sundbergová, Catharina	64
Bondouxová, Anne-Laure	41	Jalowiczová Simonová, Marie	109
Bondy, Egon	62	Jamison, Christopher	96
Bukowski, Charles	53	Jaromír 99	12
Carey, Edward	84	Jónsdóttir, Áslaug	82
Cattonová, Eleanor	10	Karika, Jozef	63
Clarke, Arthur C.	70	Kavka, František	110
Clarkson, Jeremy	45	Kerr, Philip	67
Cleese, John	47	Kettu, Katja	24
Cohen, Jeff	66	Kingová, Laurie R.	68
Colganová, Jenny	40	Kleist, Reinhard	80
Conaghan, Brian	32	Large, David Clay	113
Copperman, E. J.	66	Lipsonová, Katri	58
Czendlik, Zbigniew	16	Lish, Atticus	33
Čumba, Ladislav	94	Lowryová, Lois	86
De Buysser, Pieter	25	Lukjaněnkó, Sergej Vasiljevič	72
Dozois, Gardner	75	Maharádž, Šrí Siddharáméšvar	97
Dvořák, Karel	100	Makisová, Eve	42
Eatwellová, Piu Marie	43	Mannová, Traci	98
Filer, Nathan	23	Marés, Antoine	18
Fulghum, Robert	6	Mariettiová, Marina	111
Galfard, Christopher	101	Martin, George R. R.	74, 75
Giesbert, Franz-Olivier	30	May, James	44
Glos, Hynek	92	Mayle, Peter	65
Gordonová, Kim	48	Mešković, Ale	26
Goss, James	77	Miodownik, Mark	101
Gössel, Gabriel	99	Moorhouse, Roger	108
Gottlieb, Eli	34	Moravec, Martin	46
Graves, Robert	54	Mourlevat, Jean-Claude	41
Guenassia, Jean-Michel	29	Myers, Steven Lee	14
Güettler, Kalle	82	Novák, Jan	12
Gurevič, Aron J.	112	Oyeyemi, Helen	56
Hackettová, Pat	39	Pamuk, Orhan	35
Hannahová, Kristin	8	Parker, Roger	105
Hardy, Thomas	51	Pech, Miroslav	61
Harris, Neil Patrick	22	Pérez-Reverte, Arturo	21
Helmsdalová, Rakel	82	Powers, Timoty Thomas	78
Hesse, Hermann	49	Rampo, Edogawa	36

Saroyan, William	50	Tregillis, Ian	73
Smaleová, Holly	87	Vandermeer, Jeff	79
Statovci, Pajtim	27	Vargas, Fred	69
Stejskal, Pavel	92	Vendolský, Josef	92
Swylerová, Erika	31	Vizina, Petr	92
Šafránková, Daniela	60	Walliams, David	83
Špolský, Čimon	115	Wargaová, Jasmine	89
Tanizaki, Džuničiró	37	Warhol, Andy	39
Tarttová, Donna	4	Weltyová, Eudora	57
Tegmark, Max	102	Widukind z Corvey	114
Thaler, Richard	104	Zahradníková, Markéta	16
Tidhar, Lavie	28	Zelený-Atapana, Mnislav	95
Tolkien, J. R. R.	20	Zusak, Markus	88